COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

Daniel Ford

INCIDENT LA MUC WA

Colecţia „WAR”
52

DANIEL FORD

INCIDENT LA MUC WA

V.1.0

Traducere de NICOLAE DAMASCHIN

EDITURA Z
1997

Capitolul 1

— Aţi putea să mă îndrumaţi spre Şcoala de Desant?

— Asta ţine de Centrul Trupelor de Diversiune, domnişoară, răspunse santinela, încercând să se uite spre marginea de jos a fustei ei.

— Trupele de Diversiune? Unde-i asta?

— Urmaţi indicatoarele, domnişoară.

Rebecca se întoarse la Volkswagenul ei. Avea un corp atrăgător, aşa cum ştia prea bine, iar santinela se uita lung după ea în timp ce maşina o apucă spre întinderile nisipoase din jurul Fortului Darby. Îl văzu în oglinda retrovizoare, se aplecase atât de mult în faţă, încât nu lipsi mult să cadă din gheretă. „Sunt Mata Hari, îşi spuse ea. Îi scot din minţi pe bărbaţi şi le fur secretele, nerozii”.

Rebecca era reporter la ziarul *Observer* din College Heights, Carolina de Nord şi de asemenea, corespondent la *Liberal,* deşi această revistă prestigioasă, care plătea onorarii mici, abia urma să-i publice articolele.

Cu toate acestea, probabil că aranjamentul avea să continue. Pe Rebecca o interesa *Liberal* fiindcă era prestigios, iar pe redactor îl interesa Rebecca fiindcă era dispusă să lucreze pe mai nimic. Avea douăzeci şi trei de ani, terminase colegiul cu un an în urmă, iar tatăl ei avea o reprezentanţă Cadillac-Oldsmobile.

Era o zi strălucitoare şi Carolina de Nord era invadată de primăvară. Mergând înainte, după indicatoarele care o duceau spre Centrul Trupelor de Diversiune, Rebecca trecu pe lângă şirul de soldaţi cu baionete, făcând exerciţii de luptă, exerciţii prin care tineri obişnuiţi şi absolut agreabili învăţau să se omoare unii pe alţii. Scoteau rulete animalice, înfigându-şi baionetele în manechinele umplute cu rumeguş. Sergenţi-instructori, cu pălării cu boruri largi îi tot îndemnau. Strigătele ajungeau la Rebecca, acoperind zbârnâitul motorului: SÂNGE! UCIDE! Aaa! Rebecca simţi că-i dau lacrimile. Vru să întoarcă Volkswagenul, să meargă acasă şi să nu se mai întoarcă niciodată la Fort Darby.

Motivele Rebeccăi erau de obicei complexe. Pătrunsese în Fort Darby cu legitimaţia ei de ziaristă de la College Heights *Observer* cu intenţia să audă şi să vadă destul pentru a scrie un articol pentru *Liberal.* Dar ceea ce voia cu adevărat era să facă pace cu fruntaşul Stephen Courcey, căruia îi dăduse cu picioarele în

ţurloaie. Da. Şedea fericită în puşcărie, adunând material pentru un articol despre tratamentul la care erau supuşi militanţii pentru drepturile civile, când uşa de oţel se dădu în lături şi iată-l pe Stephen Courcey într-o uniformă de poliţist care nu-i aparţinea, spunându-i cu un accent tărăgănat, sudic, care nici el nu-i aparţinea:

— Acum o să pleci acasă, auzi?

Credea c-o să fie grozav de mulţumită. Ha! Îi trăsese un şut, întâi în fluierul drept, apoi în cel stâng. Pe urmă, în timp ce el se îndoise de durere, i-a luat la pumni faţa îngrozitoare, şi totodată minunată. Da. Să-l ia naiba.

Dar acum era gata să facă pace cu el. „Îl voi seduce dacă va fi nevoie", îşi spuse. „El vrea să se dedice unui scop; foarte bine, poate să mi se dedice mie... Sărută-mă prostule!" spuse în gând Rebecca, foindu-se în scaun. Numai că Stephen nu se codise niciodată să o sărute. Şi ce buze frumoase. Şi ce mâini delicate, puternice.

„Of, ar fi trebuit să merg până la capăt cu el, atunci, la Cape, gândi ea. Ar fi fost minunat, ştiu. Dar eram logodită şi nu ar fi fost corect. Va fi bucuros că a aşteptat" Faţa ei strălucea precum coniacul în lumina focului.

Rebecca tocmai fusese părăsită de logodnicul ei, care lucra pentru o firmă de publicitate din New York City şi care o prezentase lui Petrei Mc Murphy, redactorul de la *Liberal.* Acum Robert avea de gând să se însoare cu o poamă blondă, fără minte, de origine neevreiască, şi care avea să-l chinuie aşa cum merita. Rebeccăi nu-i păsa. Nu cu adevărat. De fapt, era încântată că acum putea să i se dea lui Stephen Courcey cu conştiinţa împăcată.

Acestea erau motivele vizitei ei la Fort Darby în acea zi de primăvară a lui 1964, după ce francezii fuseseră bătuţi cu vitejie şi conştiinciozitate în Asia de Sud-Est şi cu mai puţin de un an înainte ca trupele americane să se angajeze în acelaşi război interminabil.

După jumătate de oră de mers cu maşina printre dealuri nisipoase şi pâlcuri de pini înalţi, cu ace lungi, Rebecca ajunse la un gard înalt de vreo trei metri. Avea o mică poartă spre drum şi pe ea era un anunţ:

Satul Machetă
Proprietatea Scolii de Desant
USARGA

De după gard se auzeau focuri de armă şi ţipete stranii, ca de pasăre.

„Bine jucat, Mata Hari”, îşi spuse Rebecca. Parcă Volkswagenul pe fâşia de iarbă dintre drum şi gard. Era mult mai bine decât să meargă la Centrul Trupelor de Diversiune unde ar fi avut de înfruntat o groază de întrebări ursuze. În anul în care lucrase ca reporter, Rebecca învăţase că pe oamenii buni nu-i găseşti niciodată în birourile din faţă. Fredonând mulţumită, se duse la poartă şi o deschise. „Sfinte Dumnezeule,” îşi zise ea. Se afla în marginea unui sat primitiv cu colibe de bambus cocoţate pe piloni, printre care alergau porci, păsări şi oameni pe jumătate dezbrăcaţi. Bărbaţii strigau şi trăgeau cu puştile în aer. Cei mai mulţi, orientali, erau foarte mici, dar mai erau şi câţiva americani, negri şi albi printre ei. Americanii alergau mai încet, strigau mai puţin şi, în general, nu păreau să se distreze, poate fiindcă purtau bocanci. Orientalii erau desculţi. În rest, aveau aceeaşi îmbrăcăminte, haine de un verde-măsliniu care le veneau până la genunchi. Fiecare bărbat mai purta o centură cu cartuşe, în diagonală sau încinsă peste haină.

Rebecca umbla nesigură prin sat, sperând să dea peste Stephen Courcey în acest carnaval nebunesc. Un porc tropăi spre ea, grohăind curios. Dar nici un soldat – presupunea că sunt soldaţi – nu părea să o bage în seamă.

Satul, constată ea, era împrejmuit de gardul de scânduri numai pe o latură. Celelalte trei erau mărginite de sârmă ghimpată şi pari de bambus. În spatele satului – dar tot înăuntru gardului – soldaţi în uniforme verzi înaintau printre pini. Şi ei strigau şi trăgeau cu armele, dar într-un fel mai ordonat.

— Hei! strigă o voce la picioarele Rebeccăi. Fii atentă!

Ea sări înapoi: fusese cât pe-aci să calce pe un grătar de bambus. Mai erau şi alte grătare în jur, fiecare acoperind o groapă şi fixate la colţuri cu pietre. Rebecca îngenunche pentru a privi în groapa din care venise vocea.

— Salut! strigă ea.

— Mda, făcu vocea.

Aparţinea unui tip grozav, gen şofer de camion, cu faţa zbârcită şi aspră. Purta o uniformă verde ca şi soldaţii care atacau satul. Prea mare pentru groapa lui, stătea întins, cu genunchii ridicaţi şi capul rezemat într-un unghi incomod, de peretele celălalt.

Asta îi oferea o poziţie excelentă pentru a privi sub fusta Rebeccăi, ceea ce şi făcu, cu sinceră fascinaţie. Ea încercă să-şi tragă fusta peste genunchi, aşa că şi-i acoperi cu mâinile.

— N-aveţi o ţigară, doamnă? întrebă soldatul. Gălbejiţii aceştia afurisiţi mi le-au luat pe ale mele.

— Oh, da. Ea aprinse două ţigări şi-i întinse una prin grilajul de bambus. Ce se întâmplă? întrebă ea. Eşti prizonier?

— Aţi ghicit, doamnă, zise soldatul pufăind din ţigară.

— Dar ce-i aici?

— Totu-i din cauza gălbejiţilor, spuse el, descriind cu ţigara un gest care cuprindea întregul sat. Coreenii, explică el. Acum două luni am primit o întreagă trupă de căcat ca să-i antrenăm pentru invazie, dar nu mai suntem în război cu Coreea, aşa că Bătrânul a avut ideea strălucită să construiască acest loc. Înţelegeţi?

— Nu.

— Păi vedeţi? Este un sat de coreeni, o săptămână îi atacăm noi, şi săptămâna viitoare noi suntem înăuntru şi ei îl atacă. Ei, acum este săptămâna în care-i atacăm noi, dar ei au făcut o ambuscadă, şi eu am fost capturat.

— Trebuie să te simţi groaznic, zise Rebecca.

— Nu, este mai bine decât să alerg prin soare. Doar când plouă e rău. Am stat odată aici pe ploaie şi aproape că m-am înecat.

— Păi, nu se contramandează… exerciţiul, când plouă?

— Nu. Noi suntem de la Desant, spuse prizonierul, fără entuziasm. Suntem cei mai duri şi cei mai ai dracu soldaţi din armata SUA.

Printre împuşcături şi strigăte răsună un fluierat. Părea să fie un şuierat printre dinţi, dar sunetul era mult amplificat. Fu urmat de o voce dintr-un difuzor invizibil.

— Cei din forţele agresoare, atenţiune! Aţi ieşit din scenariu. Trebuie să fiţi covârşiţi la orele cincisprezece fix, aşa că să vă conformaţi!

— Forţele agresoare, îi spuse prizonierul Rebeccăi. Vrea să spună gălbejiţii.

— Dar voi îi atacaţi pe ei.

— Mda, dar tot ei sunt agresorii. Noi suntem forţele benefice, înţelegi?

Acum avea loc un fel de luptă corp la corp la întăriturile din sârmă ghimpată. Totul părea atât de nedrept – coreenii erau atât de mici, americanii, atât de mari – dar Rebecca văzu cu satisfacţie că agresorii se descurcau foarte bine. Din când în

când, un ofiţer cu caschetă albă trebuia să intervină pentru a opri o luptă şi a-l convinge pe coreean că este mort.

Dar Rebecca trebuia să se mişte repede dacă voia să afle ceva despre Stephen Courcey de la prietenosul prizonier.

— Sergent? i se adresă ea.

— Eu? făcu el. Doamnă, eu sunt doar un târtan de soldat.

— Mi, îl ştii cumva pe Stephen Courcey, fruntaşul Courcey?

— Caporalul Courcey. I-au dat o macaroană luna trecută.

— Îl ştii?

— Mda, zise prizonierul. Absolventu'.

— E aici?

— Nu. A plecat. Aşa se face că l-au făcut caporal, înţelegeţi: i-au dat a doua macaroană şi l-au trimis.

— Unde? întrebă Rebecca, amintindu-şi de vechea baladă pe care o auzise la petrecerea camaraderească din College Heights în noaptea în care îl cunoscuse pe Stephen Courcey: „Dacă nu vrei când poţi, n-o să poţi când vei voi!"

— N-avem voie să ştim, zise prizonierul.

— Dar ştii?

— Mda, ştim foarte bine.

— Ei, unde?

— Acolo unde vom pleca toţi mai devreme sau mai târziu, spuse el, arătând cu ţigara spre grătarul care îi separa. În ţara gălbejiţilor.

— Asia de Sud-Est?

— Într-adevăr. Aşa se cheamă jocul.

Rebecca se ridică, cuprinsă de dezamăgire. „O, Stephen, îşi zise ea. Vei juca acest joc în realitate".

Agresorii se retrăgeau acum spre centrul satului, către ea, iar soldaţii îmbrăcaţi în verde, aflaţi dincolo de sârma ghimpată, avansau necruţător, trăgând de la şold. Din când în când, un ofiţer cu caschetă albă alerga la câte un soldat şi-i făcea un semn cu cretă pe uniformă, iar băiatul se întindea şi făcea pe mortul.

„De ce? se întrebă Rebecca. De ce devin oamenii soldaţi? Oh, Stephen! Iar l-ai citit pe Hemingway?"

Unul din coreeni alergă spre ea, îşi înclină politicos capul şi-şi îndreptă arma spre groapă.

— Ei, soldat Hollis, acum mori.

— Puah! făcu prizonierul. Cel mai tare mă calcă pe nervi rataţii nenorociţi.

Pe faţa coreeanului apăru un zâmbet îngeresc şi arma pocni

cu un zgomot înspăimântător.

— Ooo! exclamă Rebecca.

Dar cartuşul, era se pare, orb căci prizonierul îşi atinse grijuliu chiştocul de talpa bocancului, apoi îl desfăcu, împrăştiind tutunul şi făcând un mic cocoloş din hârtie. Pe urmă îşi găsi o poziţie confortabilă în groapă şi închise ochii. Coreeanul se lăsă brusc la pământ şi, cu acelaşi zâmbet pe buze, ridică mâinile deasupra capului.

Bătălia părea să se fi încheiat. Agresorii stăteau pe vine, pe pământ, cu mâinile la ceafă părând îngrozitor de patetici, în timp ce soldaţii americani îi păzeau cu armele. Rebecca se îndreptă spre gardul de scânduri. Se chinui să localizeze poarta, care era aproape invizibilă de pe partea asta.

— O clipă, domnişoară! îi spuse un ofiţer cu caschetă albă. Nu puteţi pleca pe acolo.

— Pe acolo am venit, spuse Rebecca.

— Nu puteţi. Aia este o uşă pe care nu se intră.

— Ei, am făcut-o, aşa că de ce să nu ies pur şi simplu, iar dumneavoastră să vă închipuiţi că nu s-ar fi întâmplat nimic?

— În definitiv, cine sunteţi? zise ofiţerul, privind la un tablou pe care îl avea în mâna stângă. O infirmieră?

— Nu, zise Rebecca, o spioană.

— Faceţi parte din scenariu? întrebă el, cercetându-şi hârtiile.

— Nu, sunt o problemă deosebită.

— Să-i ia dracu, zise ofiţerul. Întotdeauna îmi fac chestii din astea.

Scrise ceva în carnet şi Rebecca profită de ocazie pentru a deschide uşa şi a păşi afară unde Volkswagenul era parcat normal pe iarbă, iar o fată într-o rochie cu imprimeuri trecea călare pe o bicicletă.

— Hei! strigă ofiţerul. Cum aţi spus că vă cheamă?

— Mata Hari, zise Rebecca, suindu-se în Volkswagen şi pornind motorul.

— Domnişoară! strigă el. Cum se scrie? Vă rog… domnişoară!

Rebecca se întoarse în College Heights cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Se duse direct la micul ei apartament, telefonă la *Observer* anunţând că s-a îmbolnăvit pe neaşteptate şi se aruncă în patul care era destul de larg pentru doi, doar că acum nu avea pe nimeni cu care să-l împartă. Ceaţa se transformase într-un ocean de lacrimi amare, care o înecau. „Douăzeci şi trei de ani, îşi spuse ea şi am fost deja părăsită de un bărbat şi abandonată de altul. Oh, LA NAIBA! Şi cel mai rău e că nu-i pot trimite inelul

înapoi lui Robert. Nu mi-a dat niciodată vreunul ticălosul”.

După un timp se simţi mai bine. Îşi aprinse o ţigară şi o fumă şezând pe pat, relaxată şi tristă. Îşi menţinea tristeţea la un nivel confortabil, gândindu-se din când în când la Robert, la prietenii lui şi la Stephen Courcey atacând sate nevinovate în Asia de Sud-Est. Cu timpul, imaginea lui Stephen începu să o elimine pe cea a lui Robert, ceea ce era straniu, căci nu era deloc arătos. De fapt, semăna mai degrabă cu o maimuţă. Braţe lungi, atârnând, frunte încruntată, da, „şi totdeauna sfârşea prin a şedea pe jos cu mâinile alea lungi încolăcite în jurul genunchilor! încruntându-se. Întotdeauna se încrunta. Este primul om inteligent din câţi am întâlnit, care nu are una din acele frunţi înalte, ridicole. Sau cu ochelari. Presupun că pentru asta l-au selecţionat – fiindcă nu poartă ochelari. Dar, of! De ce a trebuit să se înroleze la Desant, la aceşti ucigaşi, acei agresori? De ce a trebuit să plece în Asia de Sud-Est?”

Rebecca îşi strivi ţigara şi, doar pe jumătate conştientă, îşi încolăci braţele în jurul genunchilor. Îşi imagină jungla: verde-gălbuie şi înţesată de şerpi, papagali gălăgioşi zburând prin jur şi oameni încleştaţi în lupte fără zgomot, în timp ce din copaci căDeau pe ei lipitori. Eh! Dar poate că în definitiv nu era aşa. Poate că era frumos, cu flori albe şi purpurii care înfloreau tot timpul anului… „Mă întreb cum o fi pe acolo, îşi spuse ea. Mă întreb cum o fi în realitate”.

Capitolul 2

Căpitanul Olivetti termină patrularea pe înserat, dormi cinci ore şi sări din pat într-o dispoziţie foarte bună. Ce bal! Ce mai bal! Îşi puse o uniformă curată, şi se duse la latrina ofiţerilor. „Eşti un tip arătos”, spuse el către imaginea sa din oglindă. „Vei ajunge maior înainte de treizeci de ani, pe Dumnezeul meu, mulţumită acestui război prăpădit”.

Îşi spălă faţa fornăind vesel şi îşi dăţi dinţii în timp ce urechile îl înştiinţau că în spatele latrinei se petrece ceva foarte ciudat. După o căcare pe cinste, ieşi să vadă ce este.

Vreo şase, şapte soldaţi localnici din patrula de noaptea trecută, erau adunaţi în jurul unui vas de apă, o chestie mare, din argilă aproape la fel de înaltă ca ei. Peste marginea vasului răsăreau picioarele goale ale unui om. Doi dintre soldaţi îl ţineau de câte un picior şi priveau cu expresii mulţumite bulele de aer care se formau şi se spărgeau la suprafaţa apei cenuşii, murdare. Ceilalţi se dădură în lături, făcându-i loc căpitanului Olivetti, deşi nu era nevoie, în fond. Chiar şi în genunchi era mai înalt ca oricare dintre gălbejiţi.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe Cowboy, interpretul.

— Omul ăsta, zise Cowboy, arătând picioarele goale, acelaşi pe care l-aţi prins noaptea trecută. Spune nu ştie rebeli comunişti. Dar îl facem noi să vorbească, domnule.

— Trageţi-l afară, pentru numele lui Dumnezeu, spuse căpitanul Olivetti. Dacă-l înecaţi, nu vă poate spune nimic.

— Da, domnule! zise Cowboy şi le vorbi în strigăte şuierate ca de pasăre celorlalţi soldaţi, care îl traseră pe prizonier din vasul cu apă şi îl întinseră pe pământ.

Acesta tuşi şi vomită apă. Cowboy se ghemui lângă el şi-i puse o întrebare în cine ştie ce dialect blestemat. Prizonierul tuşi doar. Cowboy înşfăca părul umed, sârmos al omului şi-l lovi de câteva ori cu capul de pământ. Asta era ciudat la Cowboy: părea să-i urască pe gălbejiţi, deşi era şi el pe jumătate. Tată francez. Ofiţer sau aşa pretindea Cowboy. Oricum, vorbea franceza, şi vreo şaptezeci şi opt de dialecte din munţi. Chipeş, afurisitul. Aproape la fel de chipeş ca însuşi căpitanul Olivetti.

— Degeaba, domnule, spuse el în cele din urmă.

— Bine, ai grijă de el, zise căpitanul Olivetti. Şi nu-l omorâţi dacă nu este nevoie. Poate o să-l trimitem în Thaitan.

Căpitanul Olivetti merse fluierând spre clădirea statului major care, înainte de sosirea trupelor de desant în Penang, era o şcoală.

— Ackley, băiete! urlă el umplând camera cu fiinţa lui uriaşă, fericită.

Secretarul-dactilograf îşi aranja coşurile de pe obrazul drept, apăsând şi storcând cu o mână de expert. Acum, la fel de expert, se făcu a se scărpina la ureche.

— Da, să trăiţi! spuse el.

— Ackley, poţi să mă înscrii pentru CIB[1], îi spuse căpitanul.

— Pentru ce?

— Decoraţia infanteriştilor combatanţi! Aceea care am încercat s-o obţinem atunci pentru locotenentul Arsenault, doar că nu s-a putut fiindcă tipii care au tras în el erau proprii lui oameni. Găseşti corespondenţa pe undeva prin dosare. Schimbă doar numele şi arunc-o pe masa maiorului, în regulă?

— În regulă.

— Domnule, completă căpitanul.

— Domnule, acceptă Ackley.

Căpitanul Olivetti căută prin dezordinea de pe biroul lui Ackley. Găsi corespondenţa zilnică din Thaitan, o luă sub braţ şi intră în biroul maiorului Barker.

Maiorul studia hărţile. Pereţii biroului erau acoperiţi de hărţi. Era şi un stativ de hărţi şi în faţa ferestrei pentru a opri lumina soarelui. Fiecare hartă era protejată de o foaie de plastic şi pânză marcată Confidenţial, Secret sau Strict secret. Una dintre datoriile căpitanului Olivetti în calitate de comandant adjunct al Unităţii Y, era să ruleze în fiecare noapte hărţile şi să le pună în seif.

— Corespondenţa, domnule, spuse el.

— Împarte-o tu, te rog, Al.

Maiorul stătea drept ca un ţăruş, făcându-l pe căpitanul Olivetti să se simtă jignitor de înalt şi stângaci. Maiorul Barker avea sub un metru şaizeci. Din cauza înălţimii, viitorul lui în armată nu era prea roz. De fapt, probabil că n-ar fi ajuns nici maior dacă n-ar fi avut cicatricea de pe obraz. Cicatricea constituia cel mai norocos lucru care i se întâmplase maiorului de la războiul coreean încoace. Se întindea de la o falcă la colţul gurii, care era permanent strâmbată într-un zâmbet lipsit de veselie. Acest zâmbet se lumină puţin, acum.

[1] Combat Infantry Badge – Decoraţie militară americană, (n. tr.).

— Cum a fost în patrulare? întrebă el.

— Formidabil! Ackley tocmai îmi scrie o recomandare pentru CIB. Am organizat o ambuscadă la vreo şase kilometri spre sud şi Charlie[2] a nimerit chiar în ea. Ce lovitură! Am capturat două carabine şi o puşcă automată. Toate făcute în America.

— Eşti sigur că nu era o patrulă guvernamentală?

— Categoric, domnule. S-au luptat prea dârz.

— În regulă, îţi voi semna recomandarea, zise maiorul. Vreun rănit de partea noastră?

— Nu, domnule. Au murit totuşi doi civili.

Căpitanul Olivetti se aşează şi deschise pachetul cu corespondenţă. Sortă conţinutul în două grămezi, una pentru Ackley şi una pentru maior. Când termină, teancul maiorului conţinea două piese.

— Uitaţi încă un chestionar despre Muc Wa, domnule, zise el, ridicând prima dintre cele două hârtii.

— Muc Wa. Cicatricea maiorului începu să ardă ca unul dintre acele neoane de pe drumul spre Fort Darby. Credeam că am trimis la Thaitan un raport negativ despre Muc Wa.

— Aşa este, domnule.

— Ei, acum ce mai vor?

— Vor un raport complet despre poziţii, domnule.

— La dracu'!

— Da, domnule.

— N-am oameni disponibili pentru o recunoaştere în Muc Wa, ca să nu mai vorbim de pază.

— Ştiu, domnule.

— Avem prea multe posturi fixe de apărare şi aşa. Ar trebui să fim acolo, să-l lovim pe Charlie în vizuina sa. Aşa au păţit francezii. S-au legat în loc cu apărarea statică.

— Da, domnule. Unitatea X vrea un raport astăzi.

— Ce ştim despre Muc Wa?

— Nimic, domnule. Este la vreo treizeci şi ceva de kilometri spre sud sud-est. Pe hărţile franţuzeşti apare ca un oraş mijlociu. Dar drumul nu mai este practicabil şi nici unul dintre soldaţi n-a auzit de el.

Maiorul străbătu camera în lung şi în lat, cu cicatricea incandescentă.

— Foarte bine, spuse el. Scrie-le un raport. Spune-le că din

[2] Charlie Romeo – poreclă dată de militarii americani rebelilor comunişti în războiul Coreei, (n. tr.).

cauza unei secete puternice...

— E lângă un râu, domnule.

— Aha! Bine, spune-le că solul este foarte acid sau bazic sau nu ştiu cum, astfel că recoltele sunt slabe. Locuitorii sunt bolnăvicioşi. Nici un fel de activitate rebelă în zonă. După părerea noastră, Muc Wa n-are nici o importanţă strategică... Ştii tu.

— Da, domnule. Mă ocup eu de asta.

— Bine, zise maiorul. Ce mai este?

Căpitanul Olivetti ridică cealaltă hârtie, o pagină cu dispoziţii de mişcare mimeografiate cu două nume încercuite cu roşu.

— Iată ordinele pentru doi oameni noi, spuse el. Înlocuitorii de la Fort Darby. Hamilton R., sublocotenent...

— Sublocotenent? De când primim la Desant nenorociţi de sublocotenenţi?

Căpitanul Olivetti studie liniile lungi, continue, pline de cifre şi litere.

— E voluntar, domnule, zise el.

— Prostul dracului, făcu maiorul Barker. Presupun că vine de la ROTC[3].

Căpitanul Olivetti privi la comandantul său.

— Şi eu mi-am obţinut numirea prin ROTC, sublinie el.

— Hm, făcu maiorul. N-am vrut să...

— Sigur, tipii din West Point se uită de sus la noi, dar instrucţia nu-i atât de proastă.

— Sigur că nu, Al.

Maiorul Barker nu trecuse pe la colegiu, cu atât mai puţin pe la West Point. Devenise ofiţer pe frontul din Coreea.

— Îmi cer scuze, continuă el. Ce-a mai făcut sublocotenentul Hamilton?

Satisfăcut, căpitanul Olivetti privi din nou la hârtiile sale.

— A absolvit cursul de ofiţeri de desant la Fort Darby, zise el. A mers la şcoala de limbi străine a armatei. Prostiile obişnuite.

— Nu pare prea util, nu-i aşa? întrebă prudent maiorul Barker.

— Nu, domnule.

— Ei, putem să-l însărcinăm cu patrula ţânţarilor. Cine-i celălalt?

— Courcey S., caporal. Este expert în explozivi.

— La dracu! De aici până în marea Chinei de Sud nu e nici o fabrică sau pod; şi dacă ar fi fost, le-ar fi aruncat în aer Charlie,

[3] ROTC – Şcoala pentru ofiţeri de rezervă, (n. tr.).

nu noi… Presupun că acest caporal Courcey este tot voluntar?

— Da, domnule.

— Ăsta-i necazul cu armata asta, zise maiorul Barker. Prea mulţi voluntari. Dacă era după mine, nimeni cu un grad mai mic decât cel de căpitan n-ar putea să fie voluntar nicăieri.

— Totuşi, el este recrut, spuse căpitanul Olivetti. A cerut o prelungire de şase luni ca să vină aici.

— Doamne! Recruţi şi sublocotenenţi. Ce drept au ei să se înscrie voluntari?

Maiorul Barker se aşeză în fotoliul rotativ, semn pentru căpitanul Olivetti că ar fi cazul să se pregătească de plecare.

— Bine, trimite-i la mine când ajung, spuse el. Şi ocupă-te de afacerea cu Muc Wa, pentru mine, vrei Al?

— Da, domnule!

Căpitanul Olivetti se ridică, salută şi duse restul corespondenţei la secretariat dorind să fi spus: „Maiorule, şi tu ai fost odată soldat şi de altă avansare te-ai lins pe bot. În această armată ori urci, ori ieşi”. Dar, desigur, nu putea spune asta. Oricum, acelaşi spectru îl chinuia şi pe căpitanul Olivetti. Sus sau afară. Şi nu avea să avanseze dacă nu va face vâlvă în următorii ani.

În secretariat, Ackley sări şi începu să-şi scarpine urechea stângă.

— Ai bătut recomandarea aia? întrebă căpitanul.

— E aproape ora mesei, răspunse secretarul-dactilograf. O s-o fac imediat, după-amiază.

— Ackley, tu te-ai înscris voluntar pentru Asia de Sud-Est?

— Ce, credeţi că-s nebun?

— Aşa mi-am închipuit. Bine, dacă recomandarea nu este bătută şi semnată şi în drum spre Thaitan azi după-amiază, te voi trimite voluntar în cel mai izolat şi nenorocit avanpost din ţară. Boo Jum, poate, sau Tai. Cum ţi-ar plăcea şase luni la Mung Tau?

— Mă ocup imediat de ea azi după-amiază, domnule, promise Ackley.

Căpitanul Olivetti dădu din cap. Trânti corespondenţa pe biroul secretarului şi ieşi să-l caute pe sergentul Toffington, radiotelegrafistul unităţii Y. Toffee era un băiat dezgheţat. Împreună puteau să născocească un raport clasa întâi despre Muc Wa.

La jumătatea drumului spre baraca de transmisiuni, căpitanul Olivetti dădu de Cowboy şi micul său grup, îndreptându-se spre poarta principală. Patru dintre ei îl cărau pe prizonier. Alţi doi

duceau lopeţi. Cowboy încheia formaţiei, având un aer vinovat ca dracu'. „Afurisit cretin, gândi căpitanul Olivetti. Mai bine l-am trimite de aici până nu ne bagă pe toţi în bucluc... Ei, bine că nu i-am spus nimic maiorului despre prizonieri. M-ar fi trimis în faţa curţii marţiale, doar ca să iasă el cu faţă curată".

Căpitanul Olivetti oftă şi privi spre sus sud-est, spre Muc Wa. Soarele îi ardea spatele. Cerul era plăcut şi albastru, cu nori de ploaie care tocmai începeau să se adune la orizont. Iar munţi se ondulau în faţa lui, val după val, ca o mare verde, îngheţată. Muc Wa! Munţii erau plini de sate cu nume ca Muc Wa şi toate erau unul mai fără rost ca altul.

„Comuniştii n-au decât să ia Muc Wa şi tot restul ţării, gândi căpitanul Olivetti. Numai să apuc decoraţia infanteriştilor combatanţi".

Capitolul 3

Trântit într-un fotoliu din oţel şi plastic, Stephen Courcey transpira în tăcere şi se întreba ce dracu căuta acolo. Din când în când îşi tampona faţa cu mâneca de la cămaşă, ţinând ţesătura verde-măslinie între degete şi absorbindu-şi sudoarea cu ea, făcea asta pentru propriul său confort, nu din speranţa că şi-ar putea ameliora înfăţişarea. Aspectul nu prea conta în armata SUA, decât pentru ofiţeri.

— Ce ecuson porţi, caporal?

Oricum, aspectul lui Stephen nu lăsa loc de prea multe îmbunătăţiri. Avea trupul lung şi faţa lată, cu toate trăsăturile adunate cu furie la un loc – părul negru lipit de frunte, sprâncene înfoiate, negre, nas acvilin, gura aspră şi maxilarul agresiv, colţuros... Doamne! Gata cu asta. Stephen învăţase foarte devreme, pe la paisprezece ani, să evite oglinzile, frumuseţile străzii şi gândul de a face carieră vânzând asigurări pe viaţă. Se concentrase în schimb asupra lucrurilor pe care le putea face bine. „A face bine un lucru, citise într-o carte, înseamnă totul”. Prima lui cucerire au fost munţii din New Hampshire. Îi urcase vara şi schiase iarna pe ei, concurând cu sine însuşi, nu împotriva celorlalţi, rezultatul fiind că a devenit cel mai bun schior din câţi cunoştea. Câştigă o bursă sportivă deoarece universitatea voia să aibă şi un talent local alături de norvegienii importaţi.

— Caporal!

Dar colegiul s-a dovedit a fi un loc unde Phi Kappa Phi[4] avea întâietate, nu unul nimerit pentru foştii campioni alpini, astfel că a renunţat la bursa sportivă. „Fă-o bine”, şi-a spus el. „Studiază”. A studiat chiar şi iarna, în timp ce pulberea de zăpadă era spulberată de vânt peste campus, amintindu-i de jnepenii acoperiţi de zăpadă de pe vârful muntelui Camon; şi şi-a obţinut cheia Phi Kappa Phi.

O pusese pe undeva, în sacul lui cu haine, în băşcălie.

— Cu tine vorbesc, caporal Courcey.

Armata îl înhăţase la un an de la ieşirea din colegiu când tocmai se chinuia de zor să uite tot ce învăţase despre motoarele

[4] Asociaţii ale studenţilor cu rezultate bune în colegiile americane, (n. tr.).

cu abur – ajunsese să descopere că inginerii nu mai au nevoie să ştie ceva despre motoarele cu abur. Dar armata a fost impresionantă. Îl întâmpinaseră spre domeniul tehnic, dar Stephen n-avea de gând să devină un soldat de cancelarie. „Dacă e s-o faci, fă-o până la capăt”, îşi spuse el.

Se înscrisese voluntar pentru Grupul de Desant Aeropurtat 7, care se mândrea că are cei mai duri şi mai ai dracu’ soldaţi din armata SUA.

— Caporal!

Aşa ajunse într-un colţ înăbuşitor al aeroportului din Thaitan, aşteptând privilegiul de a fi împuşcat în fundul său tobă de carte, la fel ca sute de americani şi mii de francezi înaintea lui.

— CAP-RAL!

Stephen sări în picioare.

— Să trăiţi! spuse el, căci ofiţerul scund şi furios din faţa lui purta o stea pe rever.

Stephen nu mai fusese niciodată atât de aproape de un general. Se părea că nici ceilalţi, căci sala de aşteptare era ca un răzor de flori, cu toate feţele închise sau deschise la culoare, îndreptate doar în direcţia lui.

Generalul arăta ca un butoi de pulbere. Era complet chel şi avea două urme în locul unde ar fi trebuit să-i fie sprâncenele, ca şi cum ar fi sărit cel puţin o dată în aer arzându-şi tot părul din cap. Era generalul de brigadă Hardnetz, după cum arăta ecusonul cusut sub stea.

— Caporal Courcey, zise generalul, dacă nu ţi-e al naibii de greu, vrei să-mi spui ce uniformă porţi?

— Grupul de Desant Aeropurtat 7, domnule!

— Ce-i asta?

— Domnule, este cea mai dură, cea mai a dracului unitate din armata SUA.

Locotenentul Hamilton scoase un geamăt, bătrânul Ray Hamilton, care stătea lângă automatul de sucuri cu uniforma lui de desant, lipit de perete.

— Ce-ai spus, caporal?

— Domnule, am spus că…

— Am auzit ce-ai spus. Nu-mi pasă ce uniformă de ciudaţi purtaţi în State, caporal; ţoalele astea nu sunt permise în acest loc. Generalul se bătu pe umărul stâng. Trebuie să porţi ecusonul care îţi indică unitatea, ca mine.

Când generalul îşi luă mâna de la umăr se văzură o mulţime de împunsături, dar nici un ecuson.

— Domnule, zise Stephen, nu aveţi nici un ecuson pe umăr.

Generalul îşi roti capul ca pe o turelă de tanc şi privi spre umăr.

— Hm, făcu el, întorcându-se din nou spre Stephen. Sunt greu de găsit în Thaitan… Asta-i tot, caporal.

Se întoarse şi se îndreptă spre dispecerat, urmat de o trenă de maiori, căpitani şi pupincurişti de uz general.

După plecarea generalului şi a grupului său, locotenentul Hamilton se desprinse de zid şi veni la Stephen cu două sticle aburite de Moxie. Arăta trist, deprimat şi avea un aer vinovat Avea şi de ce. Căci atunci când Stephen se autocompătimise pentru povestea aceea cu Rebecca, locotenentul Hamilton fusese cel care-l convinsese să meargă la Washington, îl îmbătase cu whisky la *The Purple Tree* şi-l convinsese că datoria lor patriotică este să călătorească douăsprezece mii de mile şi să lupte într-un război care nici nu fusese declarat. Locotenentul Hamilton, cu ochii lui cafenii, se aşeză lângă Stephen şi pernele din plastic ale fotoliului şuierară.

În toată sala de aşteptare răsunară oftaturi şi şuierături de la vreo cincizeci-şaizeci de bărbaţi care se aşezau la loc, relaxându-se după plecarea generalului.

— Armata n-ar fi aşa de rea dacă n-ar fi ofiţerii, zise Stephen, acceptând o sticlă de Moxie de la locotenent.

— Ei Steve, cineva trebuie să dea ordine.

— Dacă ai băga toate ordinele posibile într-o căciulă, le-ai amesteca şi ai trage câte unul de câte ori vrei să iei o decizie, ai conduce armata asta mai bine ca generalul Hardnetz.

— Da, dar… Faţa rozalie a durduliului locotenent Hamilton străluci inspirată. Ofiţerii sunt pentru timp de război, Steve. Nu vezi? Când ne aflăm acolo, într-o luptă cu împuşcături adevărate, cineva trebuie să dea ordine. Altfel – bang! Haos.

— Am mai multă încredere în haos decât în generalul Hardnetz, insistă Stephen.

— Oricum, nu este întotdeauna uşor să fii ofiţer. Ar trebui să încerci odată.

— Nu, mulţumesc. Am destule pe cap fiind doar soldat.

Stephen bău sticla de Moxie, o vârî sub fotoliu şi se lăsă pe spate, ca ceilalţi, ca să moţăie şi să viseze. „La dracu’ cu generalul Hardnetz, îşi spuse el. La dracu’ cu locotenentul Hamilton. Şi cu toată rasa ofiţerilor. Mă voi gândi la Rebecca”.

Nu o cucerise pe Rebecca. O, nu. Îi învineţise picioarele la ultima lor întâlnire şi totul fiindcă făcuse greşeala foarte naturală

de a presupune că ea nu voia să stea în puşcărie, aşa că făcuse ceea ce era logic – o scoase de acolo. Dar logica părea că nu funcţionează niciodată cu Rebecca. Întotdeauna i-o întorcea pe neaşteptate, zicând, de exemplu „De ce pe mine?” când el îi spusese că o iubeşte.

„De ce pe mine?” întrebase ea. „De ce pe mine dintre toţi oamenii?”

Păi, ce fel de răspuns era ăsta? După experienţa lui, femeile ori credeau un bărbat, ori nu-l credeau, ori îl credeau şi se făceau că nu-l cred; şi bărbatul putea construi ceva pe această bază. Dar nu şi cu Rebecca.

Mai era şi weekendul la Cappe Hatteras. Weekendul inocent. Plecaseră cu maşina doar pentru o după-amiază, la un picnic printre scheletele albite ale navelor, dar Stephen avea în buzunar un bilet de voie pentru tot weekendul, cine ştie, şi o sticlă de whisky de contrabandă în torpedou. Tânărul şi veselul caporal de la Fort Darby. Voia să împărtăşească împreună cu Rebecca descoperirea acelui Cap, neştiind că tăticul ei era proprietarul unei bucăţi respectabile din el, şi că ea îşi petrecuse verile acolo de când se ştia. Ea nu se îndurase să-i spună.

Aşa că, iată-l în Pontiacul său gălbui, model ’55, cu motorul fără cusur şi caroseria mâncată de rugină, îndreptându-se spre Cap Hatteras cu acea fată scumpă, cu sâni dulci şi poponeţ obraznic, pe care o cunoscuse în College Heights. Dumnezeule, ce fericit era! Era regele şoselei, regele statului suveran Carolina de Nord.

Rebecca n-avea să-l mai vadă niciodată, aşa-i spusese. Asta-i spunea întotdeauna. În prima seară când s-au întâlnit (tot locotenentul Hamilton era răspunzător şi pentru asta, la dracu cu ochii lui căprui) Rebecca i-a spus:

— Nu pot să te mai întâlnesc.

— De ce nu?

— Fiindcă sunt logodită.

— De ce nu rupi logodna?

— Fiindcă îl iubesc.

Dar nu purta inel, iar prietenul ei nu se vedea pe nicăieri. Dacă Stephen Courcey – campion alpin la juniori în New-Hampshire, Phi Kappa Phi, membru al trupelor de Desant SUA – nu făcea faţă în această situaţie, putea la fel de bine să se călugărească. Şi se descurcase bine, nu? Căci iat-o, o bucăţică frumoasă, pe locul de alături.

Poate că nu frumoasă. Dacă Rebecca ar fi fost frumoasă, ăsta

ar fi fost motivul pentru care ar fi iubit-o, dar nu era. Era numai drăguţă. Ochii, fără o culoare anume – căprui, presupunea el. Un nas nobil, semitic, dar nu atât de nobil încât o fetiţă să fie stânjenită cu el; şi, oricum, cine era el ca să se ia de nasuri? Gură mică. Buze pline, cu mici linii verticale, ca şi cum ar fi fost proiectate pentru o gură puţin mai mare şi apoi repartizate Rebeccăi în ultima clipă. Nu, nu era cea mai mare frumuseţe de la Cape Hatteras la Casco Bay, dar era atât de caldă şi minunată, încât aproape că-i frângea inima.

Acum, dacă-i spui unei fete care nu este frumoasă că este, ea va spune „Nu sunt” şi atunci ce mai zici? Fiindcă nu este.

Dar ea este.

Desigur, n-au ajuns să vorbească despre asemenea lucruri decât după ce a apus soarele. În timpul drumului spre Cape, de-a lungul după-amiezei aurii, pe nisip, au vorbit despre drepturile cetăţeneşti şi pacea mondială, existenţa lui Dumnezeu şi toate lucrurile despre care le place să discute tinerelor absolvente de colegiul, isteţe. De exemplu, Asia de Sud-Est.

— Suntem mai răi ca francezii, spusese ea. Cel puţin, francezii au în urma lor istoria; singura lor greşeală a fost că n-au plecat de acolo destul de repede. Dar noi! Oo! Noi ne-am băgat într-un război care nu era treaba noastră.

— Unii oameni îi spun revoluţie, sublimase el.

— Şi ce dacă este? Statele Unite n-au început cu o revoluţie?

— Unii spun, replicase el, privind bluza Rebeccăi cum se umflă – Doamne era minunat cum politica trezea la viaţă sânii tinerei femei – … unii spun că rebelii primesc arme din China.

— Nu cred asta, zise Rebecca. Şi, oricum, ce dacă primesc? Armele americanilor fac cele mai multe crime. Benzină gelatinoasă – oh! spuse ea cu trei cute furioase pe frunte; iar buzele – un cerc adorabil, înfuriat. Sper ca toţi americanii din Asia de Sud-Est să fie ucişi.

Nu există fiinţă mai setoasă de sânge pe faţa pământului ca o tânără bine educată, cu convingeri liberale.

Şedea rezemată de coastele unui vas cu pânze, mort demult, şi el îi ţinea picioarele în poală. Se părea că Rebecca avea probleme cu circulaţia, mâinile şi picioarele ei erau întotdeauna reci. Aşa că i le încălzea el, picioarele ei mici şi circuite, cu bătături la vârfuri şi asprite de la nisip.

— Iată aici unul dintre ei, spuse el, apăsându-i picioarele de burta lui. S-ar putea să fiu trimis acolo înainte să se termine. Ai vrea să fiu ucis?

— N-ar trebui să te duci.
— Dar sunt soldat.
— N-ar trebui să fii soldat.
— Dar sunt.
— Atunci… ar trebui să fii ucis.
Aşa că i-a spus:
— Şi cine ţi-ar mai încălzi picioarele, Rebecca?
Ea s-a dezlipit de coastele de barcă albite, de care se rezemase şi l-a sărutat atât de pătimaş, de parcă ar fi fost ultimii supravieţuitori de pe pământ şi ar fi murit fată bătrână dacă nu l-ar fi cucerit atunci, pe loc.
Soarele apunea. Au făcut un foc de lemne aduse de valuri şi s-au hârjonit. Stephen n-a reuşit decât să-i cuprindă delicat sânii cu mâinile. A încercat el – şi încă cum! – în timp ce apusul înroşise cerul de deasupra Carolinei de Nord, să-i desfacă nasturele de sus al bluzei sau să-şi aşeze mâinile în altă parte decât pe sâni.
— O, Doamne! a strigat Rebecca. Bacul!
Da, bacul, scuipând fum negru către apus, trecea spre ţărm, pentru ultima oară în acea zi.
— Nu contează, a spus el, felicitându-se pentru biletul de voie din buzunar. Putem dormi în maşină, a continuat el, foarte degajat.
Rebecca, răsfirând nisip printre degete, îşi strânse gura mică, plină şi, în cele din urmă mărturisi că una din acele case de vară, vechi şi plăcute, de pe malul mării, era a lui tăticu. Amândoi au fost stânjeniţi, din motive diferite. Dar un bărbat poate trece peste asemenea momente neplăcute.
În salon era un şemineu de piatră, o canapea în faţa lui şi o carafă cu suc de portocale şi o sticlă plină cu tărie, două pahare şi ei. Rebecca bău cu multă prudenţă, desigur, fiind evreică şi aflându-se în defensivă.
Faţa ei era plină de umbre. Umbre moi, feminine. El i-a spus că o iubeşte şi ea trebuie să-l fi crezut, căci a spus:
— De ce pe mine?
A pus întrebarea cu o voce foarte scăzută, dar lui i s-a părut cea mai mare întrebare pe care o auzise vreodată. De ce pe ea? De ce Rebecca?
Nu ştia. Nici măcar nu a putut face o presupunere, astfel că nu a putut s-o „facă” pe Rebecca, cu toate că ea nu mai era virgină, din cât se pricepea el la femei. Şi ea îl dorea, să fiu al naibii dacă nu. Dar a fost ca un călător înaintea sfinxului şi n-a putut

răspunde întrebării puse de ea.

Era două noaptea. Focul se stinsese demult şi peste cărbuni se fugăreau umbre negre. A mai sărutat-o o dată pe Rebecca, s-a ridicat şi i-a spus:

— Noapte bună, iubito!

Dar ea l-a tras din nou pe canapea şi s-a lipit de el de la frunte până la vârful picioarelor.

— Nu pleca, i-a zis ea.

Aşa că au dormit acolo, pe canapea, complet îmbrăcaţi, inocenţi ca Hansel şi Gretel în pădure şi asta era el convins, fiindcă nu putea răspunde acelei întrebări afurisite şi simple care i-o puse ea.

— Sergent!

Generalul trecea iar prin sala de aşteptare, ca Vodă prin lobodă.

— Ce fel de uniformă de diliu e asta?

Stephen se îndreptă de spate, dar de data asta generalul avea altă ţintă, ascunsă privirii lui Stephen de toţi acei maiori, căpitani şi pupincurişti.

— Ordonaţi! rosti o voce gravă, familiară.

— Ce fel de soldat eşti tu? insistă generalul Hardnetz.

— Domnule general, sunt cel mai dur şi mai al dracului soldat din armata Statelor Unite.

Încă un geamăt se auzi dinspre locotenentul Hamilton. Pe când soldaţii şi aviatorii se împrăştiau, Stephen îl zări în sfârşit pe sergentul Ski, bunul şi bătrânul Ski, care ţinea cursul de luptă corp la corp la Fort Darby. Purta o pălărie al cărei bor larg era prins într-o parte de calotă, ca un afurisit de australian şi o uniformă de camuflaj, cu dungi ca de tigru.

— Ce, ce? întrebă generalul. Cum te cheamă, sergent?

— Cleonovski, domnule.

— Să-l noteze cineva. Maiorule, notează asta… Ce fel de nume este ăsta, sergent? E un nume american?

— Din Brooklyn, domnule.

— Înţeleg. Bine, sergent, data viitoare când mai vii în Thaitan ai grijă să porţi echipament militar reglementar, în loc de… de… salopeta aia franţuzită.

Generalul se răsuci pe călcâie, îl văzu pe Stephen şi se întoarse din nou spre Ski.

— Şi să-ţi pui un ecuson! tună el.

Pe când mergea spre uşă, oamenii se întorceau cu umărul stâng spre perete, căci majoritatea erau încă în drum şi purtau

însemnele de acasă. Generalul era aproape la uşă când se întoarse din nou şi strigă la Stephen:

— Ce uniformă ziceai că ai?

Stephen se sculă în picioare:

— Grupul de Desant Aeropurtat numărul 7, domnule, spuse el.

— Maiorule, notează asta.

Generalul Hardnetz îşi trase o şapcă de baseball din centură şi şi-o puse pe cap. Şi pe şapcă avea o stea argintie.

— Desant, făcu generalul. Desant Aeropurtat. Ce s-o alege din armată?

După plecarea generalului, Ski se repezi spre Stephen făcându-şi cărare cu sacul.

— Să fiu al dracului, strigă el, dacă ăştia nu-s doi purii de la Fort Darby! apoi se opri scurt. Te ştiu eu, pe legea mea, spuse el. Aş recunoaşte oriunde mecla asta oribilă. Nu eşti… nu eşti…

Stephen se prezentă pe sine, apoi pe locotenentul Hamilton.

— Ce plăcere să te văd din nou, sergent Cleonovski, zise locotenentul. Am fost la cursul dumitale din…

— Mda, făcu Ski, aşezându-se lângă Stephen. Încotro, Stephen?

— Un loc pe nume Penang.

— A-ntâia! Vom fi în acelaşi avion, zise Ski, părând foarte mulţumit.

Le spuse apoi că Penang este cel mare oraş din munţi şi principalul centru militar; acolo există printre altele o unitate Y de desant. Fusese acolo timp de vreo lună, aşteptând o numire şi îndeplinind comisioane pentru maiorul Barker, comandantul unităţii Y. Aceasta era a doua detaşare a lui Ski în această ţară. Data trecută petrecuse şase luni în deltă, dar nu părea să fie dispus să discute despre asta.

Deşi nu scăpase de burtica respectabilă, Ski părea, în ansamblu, cu zece kilograme mai uşor şi cu zece ani mai în vârstă. Falca şi pometii îi ieşeau prin piele ca oasele unui căluţ de povară. Stephen îl ţinea minte din urmă cu un an şi jumătate, ca pe un tiran gălăgios, bătăuş; acum arăta ca un om care tocmai traversa Pacificul pe o plută improvizată.

Locotenentul Hamilton era dornic să-şi facă prieteni.

— Costumul ăsta de camuflaj e grozav, spuse el, aplecându-se peste Stephen. Unde aş putea să-mi cumpăr aşa ceva?

— Sunt vreo treizeci-patruzeci de ateliere de croitorie în Penang, îi zise Ski. Sunt mai multe ateliere de croitorie în Penang, îi zise Ski. Sunt mai multe ateliere de croitorie decât

bordeie, zău. O să-ţi facă orice uniformă vrei. Chiar pături autentice pentru înmormântări în stil băştinaş, dacă te interesează.

— Ei, poate pentru logodnica mea, zise locotenentul Hamilton, privind nesigur spre Ski.

Locotenentul nu-şi dădea niciodată seama când îl lua cineva peste picior, aşa că era totdeauna atent.

— Desigur. Îţi spun cum e treaba: te bagă în pătură şi apoi te aruncă cu tot cu pătură într-un foc zdravăn, apoi îţi pun cenuşa într-un ulcior de lut. Drăguţa poate ţine ulciorul pe şemineu. Are un şemineu, locotenent?

Locotenentul Hamilton râse, dar nu foarte convingător.

Apoi apăru un caporal de aviaţie deşirat şi strigă câteva nume, printre care şi Courcey.

— Prezent, spuse Stephen.

— Hamilton!

— Locotenent Hamilton... Prezent!

— Ol... Oleo...

— Sergent Ski, prezent în persoană!

Stephen îşi ridică sacul cu haine, apoi carabina care îi fusese distribuită la ora cinci în acea dimineaţă – o carabină nou-nouţă, lucind încă de vaselină. Ski mergea în fruntea lor spre autobuz. Locotenentul Hamilton se împleticea în urma lui, cu costumul măsliniu înnegrit de sudoare. Era amiază şi soarele tropical ardea asfaltul. „Doamne, îşi spuse Stephen. Ce loc pentru război”.

Dispecerul lăsă trei soldaţi localnici să li se alăture în autobuz.

— Ăştia-s soldaţi? întrebă locotenentul Hamilton. Arată ca nişte elevi-cercetaşi.

Ski îi cercetă şi el pe soldaţii blânzi, cu oase delicate şi cu pielea ca mierea.

— O, aş zice că au optsprezece, nouăsprezece ani, spuse el. Poate chiar douăzeci, deşi jur pe Dumnezeul meu, uneori mă întreb dacă a mai rămas viu vreunul de douăzeci de ani în această ţară pierdută... La naiba, dacă ăştia par tineri, ar trebui să-l vezi pe Charlie Romeo.

— Cine-i ăsta? întrebă locotenentul Hamilton.

— Este tipul cu care ne luptăm noi, zise Ski. Atunci când îl putem prinde.

Caporalul de aviaţie îi conduse peste pista de asfalt, pe lângă avioane de transport, avioane de vânătoare şi elicoptere, către un C-123.

— Drum bun, le spuse el, rânjind oribil.

Se aşezară în umbra avionului. Pilotul îi aştepta, echipat cu un costum de zbor decolorat, şi un toc de revolver bine uns, dar gol, prins pe o diagonală. Le ţinu predica obişnuită. Apoi îşi puse mâinile în şolduri şi îi numără.

— Bine, spuse el, n-avem destule paraşute pentru toţi, aşa că vom zbura de-a lungul coastei cât putem de mult spre nord, şi dacă avem probleme, sărim în apă.

— Eu nu ştiu să înot, zise locotenentul Hamilton.

— Îmi pare rău, îi spuse pilotul. Cred că e un colac de salvare pe undeva.

Îl urmară în compartimentul întunecat, plin de bagaje şi se prinseră cu curelele pe un rând de scaune de pânză, de-a lungul peretelui. Era un loc în minus, aşa că doi dintre indigeni trebuiră să se înghesuie. Şeful de echipaj, târând după el un fir lung de microfon, merse în spate şi închise uşa. Motoarele porniră făcând ca sacul sergentului Ski să alunece pe plăcile pardoselei; motoarele urlară şi apoi se pomeniseră gonind pe pistă şi ridicându-se în aer. Lui Stephen îi pocniră urechile. Prin hublourile uşii văzu cum se micşorează rapid pistele şi hangarele aeroportului Thaitan, ţesătura verde-stinsă a câmpurilor de orez şi a canalelor. Urcau într-o spirală strânsă deasupra aeroportului. La fiecare buclă, pământul devenea tot mai mic, până ce, în final, avionul se îndreptă şi semnul cu fumatul interzis se stinse.

Ski îşi desprinse centura de siguranţă, aprinse o ţigară strâmbă şi trase adânc. Îi oferi pachetul lui Stephen, care-l refuză. Ski se aplecă spre el, învăluindu-l în fum de ţigară şi duhoare de bere acră.

— Şi de fapt, ce dracu’ cauţi aici? strigă el.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Stephen.

— Ce?

— Am spus: NU ŞTIU!

Ski se lăsă pe spate şi mimă râsul, bătându-se pe coapsele subţiri şi clătinând energic din cap. Apoi îşi duse mâinile pâlnie la gură şi urlă:

— NICI EU!

„Dar sunt aici, gândi Stephen, hlizindu-se la Ski, şi am de gând să fac treabă bună”.

Capitolul 4

Arşiţa după-amiezii se infiltra prin pereţii groşi de argilă ai şcolii, iar maiorul Barker asuda. Se holba la o hartă, încercând să stoarcă un înţeles din petele verzi şi galbene, liniile de contur şi denumirile înţesate de întorsături ciudate, franţuzeşti; apoi îşi şterse faţa şi trecu la următoarea hartă. De obicei maiorul îşi rezolva treaba cu hărţile dimineaţa. Atunci era mai răcoare. Dar azi era o nebunie: garnizoana de la Mung Tau era asediată de un batalion de rebeli, iar trei echipe Z patrulau pe lângă graniţă. Nu prea avea cum să-i ajute pe cei din Mung Tau, decât transmiţându-le prin radio un mesaj de îmbărbătare în fiecare dimineaţă şi cerând să li se asigure iluminarea cu rachete în zonă, pe timp de noapte. Dar patrulele erau sub comanda lui directă. Maiorul Barker marca progresele lor cu săgeţi şi cruci roşii, trasate cu creion de ceară: se târau de-a lungul hărţii ca nişte furnici epuizate, plângându-se prin radio de lipsa apei, dificultăţile terenului şi nenorocirea refugiaţilor pe care-i adunau. Pe maior îl ardea să fie în teren, lângă ei, să-i ia la şuturi. Dar avea patruzeci şi trei de ani. Acei locotenenţi tineri şi isteţi l-ar fi făcut să-şi piardă suflul.

Sectorul Mung Tau se afla pe stativul care ecrana fereastra. Maiorul îl dădu la o parte, căci era o speranţă de adiere pe afară. Nu se mişca încă, dar prin fereastra deschisă se vedea o priveliştе încurajatoare; un vârtej roşu de praf pe drumul dinspre Penang. Trebuia să fie sergentul Toffington, cu corespondenţa de după-amiază. Poate că aducea permisiunea de a solicita aviaţiei să-i ajute pe cei din Mung Tău, sau vreo ofertă din partea maiorului Minh, comandantul provinciei, de a-i împrumuta câteva companii în ajutorul patrulelor maiorului Barker, sau... În cel mai rău caz, pachetul cu corespondenţa avea să-i ofere maiorului o scuză pentru a uita vreo oră de problemele lui.

Se aşeză la birou, îşi duse mâinile la ceafă şi aşteptă venirea jeepului lui Toffee.

Căpitanul Olivetti intră cu corespondenţa. Arăta ca un armăsar care tocmai îşi pierduse iapa favorită.

— Ce mai este? întrebă maiorul Barker, ridicându-se.

Dacă poşta de după-amiază nu aducea veşti bune, putea foarte bine să se întoarcă la hărţile lui.

— Au fost învinşi tâmpiţii ăia din Mung Tău? întrebă el.

— Este recomandarea mea pentru CIS, zise căpitanul Olivetti, trăgând un teanc de hârtii din plicul de corespondenţă.

— A, făcu maiorul, aşezându-se la loc. Ce-i cu CIS-il?

— Simt nişte regulamente noi, domnule. Solicitarea mea nu a fost acceptată.

— Îmi pare rău.

— Thaitanul cere acum trei zile sub focul inamicului.

— Bine, bine, zise maiorul, lăsând un rânjet să se lupte cu cicatricea de pe obraz. Exersase această combinaţie în faţa oglinzii din latrina ofiţerilor şi ştia că este înfiorătoare.

— Se pare că va trebui să mai stai câteva zile pe front, nu-i aşa, Al?

— Da, domnule.

— Ce-ar fi să sări în Mung Tău? Mi-ar plăcea să am un raport de la faţa locului, din cloaca aia nenorocită.

— Foarte bine, domnule, zise căpitanul Olivetti. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să studiez câteva zile aceste reglementări. Nu vreau să mă prindă iarăşi pe picior greşit.

Îndesă teancul de corespondenţă la loc, în plic.

— Altceva, nimic? întrebă maiorul.

— Doar rahaturi, domnule, se poate ocupa Ackley de ele.

— Aha, făcu maiorul Barker, ridicându-se în picioare.

— Apropo, domnule, zise atunci căpitanul. Au venit cei noi.

— Care noi?

— Locotenentul Hamilton şi caporalul Courcey. Am primit ordinele lor acum două zile.

— A... voluntarii. Excelent! Trimite-mi-i, să văd ce stofe au. Şi acoperă, te rog, hărţile alea blestemate.

După ce hărţile fură în siguranţă, căpitanul Olivetti intră în secretariat şi vorbi cu cineva invizibil. Imediat se repezi înăuntru un locotenent cu obraji rozalii, salutând cu răsuflarea tăiată:

— Locotenent Hamilton, mă prezint la ordinele dumneavoastră, domnule.

— Locotenente, zise maiorul fără să răspundă la salut, câţi ani ai?

— Douăzeci şi trei, domnule!

— Ai douăzeci şi trei de ani şi eşti tot sublocotenent?

— Domnule... Eu...

— Ce naiba crezi că putem face cu tine? N-avem loc pentru sublocotenenţi la Desant.

— Trimiteţi-mă pe front, domnule, zise locotenentul Hamilton cu degetul arătător de la mâna dreaptă încă lipit de sprânceană.

Ochii lui cafenii erau aţintiţi într-un punct chiar deasupra capului maiorului. Pot ucide comunişti la fel de bine ca orice locotenent din armata Statelor Unite.

— Eşti voluntar, nu?

— Da, domnule!

— De ce?

— Domnule, eu cred că fiecare generaţie îşi are războiul ei. Ăsta este războiul meu şi este datoria mea să lupt în el.

„Draci bălţaţi”, gândi maiorul Barker.

— Este o garnizoană în apropiere de graniţă, pe nume Mung Tau, zise el, aruncându-i locotenentului un zâmbet strâmb. Au avut zece la sută victime în ultimele trei zile. Ţi-ar plăcea să te paraşutăm acolo şi să le dai o mână de ajutor?

Locotenentul înghiţi în sec, cu greutate.

— Da, domnule, spuse el. Înghiţi din nou şi adăugă: Nu am făcut încă nimic pentru soldă luna asta.

— S-ar putea să nu apuci să-ţi ridici banii, locotenente. Charlie va trage în tine în timp ce cobori.

— Da, domnule.

— Crezi că eşti pregătit?

— Da, domnule.

— Bine, să nu ne pripim, zise maiorul. Poate găsim ceva mai puţin încurcat pentru început... Ei, de ce nu încetezi o clipă să mai saluţi? Spune-mi, cum se face că n-ai fost avansat?

Locotenentul Hamilton luă pe loc repaus. Se înroşise efectiv ca o gâsculiţă din sud când este pipăită prima oară.

— Domnule, spuse el, am fost sărit.

— Asta mi-am închipuit şi singur, locotenente.

— Da, domnule. Ei, am avut nişte probleme cu autorităţile civile din Carolina de Nord.

— Ce fel de necazuri?

— Da, domnule. A fost tânăra aia. Era la închisoare.

— Doamne, zise maiorul.

— Nu e ceea ce credeţi, domnule maior. Demonstrase pentru drepturile civile.

— Ce face?

— Drepturile civile, domnule.

— E mai rău decât mi-am închipuit.

— Îmi pare rău, domnule. Oricum, un prieten de-al meu ţinea la această tânără, aşa că am ajutat-o să se evapore din oraş iar autorităţile s-au cam supărat. Nu-i făcuseră încă dosarul, înţelegeţi?

— Aţi ajutat-o să evadeze?

— Păi… da, domnule.

— Extraordinar!

— Domnule?

— Diversiune, locotenente! De asta suntem aici. Cei de la Desant au nevoie de oameni care pot încălca regulile.

— Ei, vă mulţumesc, domnule.

— Dar să nu încerci vreo tâmpenie din asta când te afli sub comanda mea.

— Da, domnule… nu, domnule!

— Ei, asta-i tot, zise maiorul. Spune-i caporalului Courcey să intre.

Locotenentul Hamilton aproape că-şi rupse braţul salutând şi ieşi cu spatele la fel de repede cum intrase. Maiorul Barker oftă. Adevărat, locotenentul era un fătălău, dar putea să se schimbe. Cei de felul lui reuşeau adesea. Erau atât de dornici să se dovedească bărbaţi, încât se transformau în tigri.

Caporalul Courcey era alt gen. Trânti un salut perfect, aşteptă cinci secunde să i se răspundă şi neprimind răspuns, luă pe loc repaus. Maiorul Barker avu impresia că vede un mare DU-TE-N MĂTA scris pe fruntea caporalului. Şi ce frunte! Joasă şi vălurită, ascunzând al naibii de bine ceea ce se ascundea în spatele ei. „Cunosc eu genul, îşi spuse maiorul. Totdeauna gândesc. La ce dracu’ te gândeşti caporal?”

— Ei, ei, eşti absolvent de colegiu?

— Da, domnule maior, răspunse caporalul Courcey.

— Cum de-ai ajuns la Desant, dac-ai făcut colegiul?

— Domnule, dacă a fost să ajung soldat, am vrut să port uniforma cea mai dură, cea mai a dracului din armata Statelor Unite.

Ceea ce era exact răspunsul învăţat la Fort Darby.

„Da, cunosc genul tău, îşi spuse maiorul. Te uiţi de sus la noi, cei cu douăzeci de ani vechime şi apoi încerci să fii un soldat mai bun ca noi”.

— Ai fost recrutat pentru doi ani, caporal, zise el. A trebuit să-ţi prelungeşti termenul cu şase luni pentru a veni aici. „Aha, clipise!” Ia să vedem acum, continuă maiorul, simţindu-se ca Humphrey Bogart apropiindu-se de pradă. A fost din cauza fetei ăleia pe care ai scos-o din arest?

Caporalul îi aruncă o privire tăioasă.

— Domnule maior, spuse, cred că nu este treaba dumneavoastră.

— Ha! strigă maiorul Barker. Am nimerit la fix, nu?

Caporalul îl mai privi o clipă, apoi râse.

— Da, domnule, aşa este.

— O femeie, spuse maiorul Barker. Ei, sunt şi motive mai grave pentru a te lupta, caporal. Ceea ce contează nu este *de ce* te lupţi, ci cât de bine o faci.

— Aşa cred şi eu, domnule maior.

— Bine, o să-ţi găsim ceva de făcut într-o zi-două.

Dădu din cap şi caporalul Courcey luă poziţia de drepţi.

— Apropo, continuă maiorul. Cum aţi reuşit tu şi locotenentul să realizaţi evadarea?

— Era în timpul manevrelor, domnule maior. Noi trebuia să fim echipe de diversiune care acţionau în spatele frontului şi am răpit o pereche de poliţişti în ideea să dezorientăm circulaţia.

— I-aţi răpit?

— Da, domnule. I-am pocnit în cap şi le-am luat uniformele. Auzisem despre arestare la radioul din maşina lor, aşa că am mers la închisoarea districtuală şi i-am eliberat pe demonstranţi. A fost ceva vâlvă. Din cauza asta au dat afară de la manevre Grupul Şapte Desant.

— Nu mă mir. Iniţiativa este foarte bună la locul ei, caporale, dar există limite, să ştii.

— Da, domnule, voi încerca să ţin minte asta.

Salută, se răsuci pe călcâie şi ieşi din birou. „Un tip dur,” gândi maiorul. „Ei bine, de asta avem nevoie”.

Imediat după ieşirea caporalului, căpitanul Olivetti îşi arătă faţa bronzată în uşa secretariatului.

— Ce credeţi, domnule maior? întrebă el.

— Courcey este tare. Ce să facem cu ei? Să-i punem la patrula ţânţarilor?

Maiorul Barker ridică din umeri.

— Ce altceva?

Capitolul 5

Lui Stephen îi plăcea patrula ţânţarilor. Orele erau convenabile, iar munca – cel puţin partea lui – era destul de plăcută, mult mai plăcută decât sarcinile care pică de obicei pe capul noilor veniţi.

— Linişteşte-te, Ray, îi spuse el locotenentului. Putea fi şi mai rău. Puteam sta în soare toată ziua, umplând saci cu nisip, sau altă prostie. Ştii cum mi-am petrecut prima lună la Fort Darby? Am văruit toate lăzile de cărbuni din Centrul de Diversiune.

— Dar eu aş vrea să lupt.

— Întâi trebuie să te aclimatizezi.

— Să mă aclimatizez?

— Ai leşina din cauza căldurii dacă ai intra în luptă aşa repede.

— Nu m-am gândit la asta. Crezi că de asta ne-a băgat maiorul Barker în patrula ţânţarilor?

— Sigur, zise Stephen, toate la timpul lor.

— Atunci e-n regulă. Am crezut că nu i-a plăcut de mine.

Rumegă un timp, apoi izbucni:

— Dar este atât de umilitor!

Patrula ţânţarilor avea loc noaptea. Stephen se ducea la popotă imediat ce se lăsa întunericul, pe la şapte jumătate; locotenentul Hamilton era deja acolo, cu sergentul Ski şi încă vreo trei, patru. De obicei, Ski îndruga despre războiul din Coreea. Locotenentul voia să ştie despre situaţia la faţă locului, dar Ski nu vorbea decât despre retragerea din Yalu, în decembrie 1950.

— Crezi că vor interveni chinezi în Asia de Sud-Est? întrebă locotenentul, încercând să-l aducă cu picioarele pe pământ.

— Orice american face cât zece chinezi! strigă căpitanul Olivetti de la masa de alături.

— Şi asta a folosit la un căcat în cincizeci, zise Ski holbându-şi ochii injectaţi spre căpitan. Ne-au fost superiori ca număr cu douăzeci la unul, treizeci la unul. Păi ei, aveau mai mulţi chinezi decât noi gloanţe… PUNEŢI BAIONETELE! urlă el.

Locotenentul Hamilton se înfioră.

Popota, ca toate clădirile din tabără, cu excepţia şcolii, era o clădire aerisită, cu un acoperiş ascuţit, din tablă, pardoseală din beton şi pereţi căptuşiţi până la înălţimea umărului cu saci de nisip. Pereţii se terminau deasupra sacilor, dar existau obloane

din lemn care se puteau lăsa când venea musonul sau când ataca Charlie Romeo. Se părea că maiorul Barker nu credea că sunt şanse să se întâmple aşa ceva. Becurile erau atârnate de grinzi, ca ornamentele de brad, clipind în ritmul generatorului cu benzină din spatele latrinei.

La ora opt locotenentul Hamilton oftă şi zise:

— Ei, presupun că…

Îşi luă centura cu pistolul de pe masă şi şi-o atârnase la brâu. Stephen îşi luă carabina. Merseră în şcoală unde ofiţerul de cart îi dădu o lanternă lui Stephen şi o plăcuţă locotenentului. Pe plăcuţă scria: REGISTRUL CONTROL ŢÂNŢARI – CONFIDENŢIAL.

— Parola este *baumi,* le zise ofiţerul.

— Ce înseamnă? întrebă Stephen.

— Treisprezece.

— Cum se zice şase?

Ofiţerul îşi consultă dicţionarul englez-buru. Pe coperta roşie scria cu litere aurii:

LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL

WESLEY TRADUCĂTORII BIBLIEI

— *Choi,* zise ofiţerul de cart.

Stephen repetă de câteva ori, ca să prindă corect accentul, apoi plecară în noapte.

În jurul taberei erau opt tranşee pentru santinele, fiecare conţinând o mitralieră de calibru treizeci şi câte doi soldaţi indigeni. Stephen şi locotenentul vizitară pe rând fiecare groapă, târându-se încet pe pământul negricios, alunecos şi strigând „Choi!” înainte ca santinelele să-i poată depista. Parola se schimba în fiecare noapte. Ideea, aparţinând maiorului Barker, era să te adresezi omului cu un număr mai mic şi el să răspundă cu numărul care constituia diferenţa. Cum cei de la Desant nu vorbeau engleza, iar americanii nu vorbeau buru, schimbul de parole era întotdeauna partea cea mai delicată a patrulei ţânţarilor.

Când era sigur că se poate apropia, locotenentul Hamilton sărea în groapa santinelei, înfundându-se uneori până la genunchi în apă. Soldaţii găseau că asta este foarte caraghios. Ei stătuseră ore în şir în apă, dar când un american se uda, chicoteau ca nişte şcolăriţe.

Stephen se aşeză pe sacii de nisip de pe margine. Stăteau în

tăcere vreo cinci minute, apoi locotenentul spunea: „Acum”, şi-şi rula mâneca uniformei sale noi. Stephen mai aştepta un minut Apoi se apleca, aprindea lanterna şi număra ţânţarii care se ospătau pe braţul locotenentului. Socoteala se ridica de obicei de la doi până la şapte, dar Stephen a numărat o dată douăzeci şi trei, în timp ce locotenentul Hamilton gemea dezgustat.

Acestea fiind făcute, locotenentul nota numărul pe tăbliţă, în timp ce Stephen dădea ţigări santinelelor. Aceştia erau din triburile de munteni, mai aspri şi mai închişi la culoare decât cei pe care îi văzuse în Thaitan, dar nu mai înalţi. Maiorului Barker trebuie să-i fi plăcut asta. Mici şi duri. Erau mercenari, desigur, plătiţi din teancurile de bani necuraţi pe care unitatea X le trimitea din Thaitan.

Stephen nu era sigur dacă-i plăcea ideea de a lupta alături de oameni care o făceau pentru bani. La greu, ei puteau decide să-şi caute alt stăpân.

— Ei, zicea locotenentul. Cred că…

Şi se duceau pe vârfuri la următoarea gaură.

După terminarea circuitului înapoiau lanterna şi notiţele ofiţerului de cart. Un curier din Penang ridica a doua zi registrul, iar socoteala din acea noapte – media ţânţarilor care atacaseră braţul locotenentului în fiecare groapă – era introdusă într-un grafic general de urmărire a ţânţarilor, la conducerea regională.

— Poate părea un lucru mărunt, le spusese maiorul Barker când îi instruise, dar să nu credeţi că-i aşa! Cei de la centru au nevoie de aceste informaţii. Altfel, cum ar putea să stabilească priorităţile pentru plase de ţânţari, bombe cu DDT, insecticide şi toate căcaturile astea?

— Nu ştiu domnule, admise locotenentul Hamilton.

— Păi, vezi! Daţi-i drumul şi să faceţi treabă bună, iar eu voi vedea dacă pot să vă găsesc nişte înlocuitori în vreo săptămână.

Într-o noapte, după ce fuseseră deja în patrula ţânţarilor timp de aproape două săptămâni, l-au întâlnit pe Toffee afară, lângă latrină. El a refuzat să meargă cu ei la popotă.

— Trebuie să-l găsesc pe maior, spuse el, fluturând o radiogramă acoperită cu un scris regulat. Lucruri mari.

— Ce fel de lucruri? întrebă Stephen. Vreo treabă pentru noi?

— Sperăm că nu, răspunse Toffee, care nu spunea niciodată EU. Era prea modest. Poate ne vedem mai încolo, le zise el, dispărând în direcţia barăcii ofiţerilor.

Stephen şi locotenentul merseră mai departe. Era ora unsprezece: La orizont, un avion de transport bâzâia nevăzut

deasupra vreunei poziţii asediate, aruncând rachete de iluminare. Acestea coborau spre pământ ca stelele căzătoare. Din când în când, răsuna clar în noapte icnetul supărat al unui mortier.

— Bine băieţi, zise locotenentul, dar nu cu aceeaşi tristeţe cu care ar fi rostit aceste cuvinte cu o săptămână în urmă. Cineva a dat de dracu', anunţă el intrând în popotă. Undeva, spre vest.

— Bine că nu suntem noi, zise Ski.

— Asta-i garnizoana de la Mung Tau, spuse căpitanul Olivetti. În fiecare noapte se întâmplă. Aviaţia s-a săturat până peste cap de Mung Tau – au zburat patruzeci şi trei de ore săptămâna trecută ca să asigure iluminarea zonei.

Stephen se duse şi turnă două ceşti cu cafea neagră ca păcura şi aproape la fel de groasă. Deasupra puse puţin lapte condensat Tocmai se aşeză lângă ceilalţi, când intră Toffee cu boneta de camuflaj în mână.

— Domnule căpitan, maiorul vrea să vă vadă, zise el.

Căpitanul Olivetti mormăi ceva, se ridică în picioare şi părăsi popota. Toffee se duse la frigider, luă o sfeclă şi şase morcovi din tava cu legume.

— Cum se face că ofiţerii lucrează noaptea? întrebă Stephen.

— Nu pot să vă spun, răspunse Toffee. Secret. Ştiţi.

Se duse în bucătărie şi se întoarse de acolo cu o maşină de făcut suc, cromată, pe care o băgă în priza de lângă ibricul de cafea. Începu să bage morcovi în ea. Aceasta bâzâi ca o uriaşă insectă metalică şi din jgheab începu să curgă un suc galben în cana de alături. Apoi Toffee introduse sfecla şi tot lichidul deveni purpuriu.

— Vreţi? întrebă el.

— O, Doamne, nu! exclamă Ski, apucându-se de gât şi făcându-se că vomită.

Toffee clăti aparatul şi-l puse de-o parte. Apoi se aşeză lângă ei, la masă.

— Dă-i drumul, Toffee, zise Stephen. Ce se întâmplă?

Transmisionistul se foi în scaun.

— Este în legătură cu Muc Wa, spuse el în cele din urmă.

— Ce este?

Toffee dădu din cap.

— Muc Wa, zise Ski. N-am auzit niciodată de asta. Se holbă la transmisionist. Avem soldaţi la Muc Wa?

— Încă nu, spuse Toffee.

Căpitanul Olivetti ştiuse că-l aşteaptă o furtună din clipa în

care a intrat în biroul maiorului. Maiorul Barker stătea pe scaun şi cicatricea de pe obraz era stacojie.

— Credeam că ţi-am spus să ai grijă de chestiunea cu Muc Wa, zise el cu o voce foarte plată şi ostilă.

— Da, domnule.

Căpitanul Olivetti apucă formularul. Toffee îşi bătea întotdeauna mesajele cu majuscule, ca să pară că tocmai veniseră pe cablul Western Union.

SECRET

SUBIECT: MUC WA, GARNIZOANA.

1. COMANDANTUL UNITĂŢII Y (PENANG) USARGA URMEAZĂ SĂ INSTALEZE O GARNIZOANĂ LA MUC WA PRIN MIJLOACELE DISPONIBILE.

2. DATORITĂ CAPACITĂŢII LIMITATE DE TRANSPORT ÎN ZONĂ, INSTALAREA SE VA REALIZA PRIN TRANSPORT TERESTRU.

3. SE VA DETAŞA O COMPANIE DE DESANT DIN INDIGENI PENTRU ACEST PROIECT. RESTUL COMBATANŢILOR VOR FI RECRUTAŢI DIN POPULAŢIA INDIGENĂ.

4. ÎN CAZUL UNOR ATACURI SUSŢINUTE DIN PARTEA UNOR FORŢE OSTILE SUPERIOARE NUMERIC, PERSONALUL AMERICAN VA PĂRĂSI GARNIZOANA.

PENTRU COMANDANTUL
UNITĂŢII X (THAITAN) DIVIZIA
DESANT AEROPURTAT USA.

— Ei? făcu maiorul.

— Poate că aş putea merge în Thaitan…

— Ultima dată când ai mers în Thaitan a fost când soldaţii noştri din Cho Rhee ţineau ostatec pe locotenentul Arsenault.

— Da, domnul.

— Am primit o mustrare de la Washington pentru afacerea aia.

— Da, domnule.

— La Muc Wa ar trebui să te trimit, Al.

— Dar, domnule…

— Ştiu, postul este de locotenent. N-avem nici unul.

— Locotenentul Hamilton.

— Doamne! făcu maiorul.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu camarazii mei din Thaitan. Poate reuşesc să smulg o avansare pentru el.

— Doamne, crezi că e în stare să găsească locul?

— Dacă îl are şi pe sergentul Oleonovski cu el…

Cicatricea maiorului păli, ajungând la un roz sănătos.

— Ski ar fi un sergent de companie excelent, consimţi el. Şi aşa aici nu ne foloseşte la nimic. Doar să ne bea tot ginul din dotarea dispensarului… Ce ne mai trebuie?

— Un transmisionist-infirmier, domnule.

— Pe cine avem?

— Pe nimeni, domnule.

— Bine. Va trebui să-l trimitem pe sergentul Toffington şi să cerem un înlocuitor pentru el. Altceva?

— Un specialist în arme.

— Caporal Courcey.

— El este genist, domnule.

— Ce dracu', doar a făcut instrucţia de bază, nu? zise maiorul Barker. Este specialist în arme. Spune-i lui Ackley să-i facă modificarea în formularul douăzeci.

— Da, domnule.

— Acum ne trebuie oameni. N-au fost două companii la Cho Rhee?

— Da, domnule. Jumătate din ei au fugit când am trimis Puşcaşii Marini să-l salveze pe locotenentul Arsenault. Ceilalţi sunt pe undeva la deschiderea unui drum.

— Adu-i înapoi, formează din nou o companie cu ei şi dă-i locotenentului Hamilton.

— Şi dacă se răscoală din nou, domnule?

Maiorul se lăsă pe spate, în fotoliu şi pe faţă i se lăţi un zâmbet fericit.

— Ei, există şi Puşcaşii Marini la o adică, zise el.

Locotenentul Hamilton era îngrijorat că o scrântiseră cu patrula ţânţarilor.

— Ackley mi-a spus ieri că socoteala este cam mare, zise el în timp ce se ţinea după căpitanul Olivetti. Ce naiba, e vina mea dacă mă plac ţânţarii?

— Vitamina B-1, domnule, spuse săritor Toffee.

— Ce-i cu ea?

— Dacă aţi lua vitamina B-1, nu s-ar atinge ţânţarii de dumneavoastră, domnule. Am un prospect pe care vi-l pot da. Totul e natural.

— Ra-hat, făcu Ski.

— Serios, zise Toffee. Dacă iei multă vitamină B-1, degaji un miros care nu le place ţânţarilor.

Sky adulmecă la urechea lui Toffee.

— Puah! exclamă el. Mie nici ăsta nu-mi prea place.

Stephen avea altă explicaţie pentru faptul că fuseseră chemaţi în biroul maiorului în miez de noapte şi totul se legă atunci când văzu stativul de hărţi şi pe maiorul Barker alături, ţanţoş ca un guguştiuc. Încercă să-i facă semn locotenentului Hamilton în legătură cu deducţia lui, dar acesta era ocupat să salute şi să raporteze că toţi sunt prezenţi.

— Bine, bine, spuse maiorul Barker, tăindu-i vorba.

Începu să le vorbească despre Muc Wa. Locotenentul Hamilton arăta nedumerit, Ski plictisit, iar Toffee… ei bine, lui Stephen nu-i plăcea expresia de pe faţa lui Toffee. El era transmisionistul şi ştia el… Maiorul le spusese că Muc Wa fusese un avanpost francez abandonat în 1953. La scurt timp după ce francezii au pierdut controlul asupra şoselei care ducea de acolo la mare, Penang fusese asediat. Un convoi cu întărituri căzuse într-o ambuscadă şi fusese distrus. Penangul a fost pierdut cu două mii de apărători. Dezastru, şi totul din cauza că vreun cretin din administraţia colonială franceză decise ca garnizoana de la Muc Wa să fie abandonată. Dar Consiliul Militar al Statelor Unite n-avea de gând să repete greşelile francezilor.

— Nu, domnule. Muc Wa urma să fie recucerit şi apărat de o garnizoană.

— Da, domnule maior, spuse locotenentul Hamilton, căci era clar că trebuie să spună ceva. Cine urmează să o apere?

— Tu.

— Eu, domnule?

— Da, locotenente.

— Dar, domnule, eu sunt doar…

— Un sublocotenent. Da. Dar te-am urmărit în aceste două săptămâni, locotenent. Ţi-am testat capacitatea de comandă în patrula ţânţarilor şi sunt convins că eşti omul potrivit pentru Muc Wa. Te recomand pentru avansare.

Pe chipul locotenentului apăru un zâmbet nătâng.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc!

— În regulă. Haideţi să ne uităm la hartă, domnilor!

Maiorul Barker le arătă şoseaua, un vierme gălbui, şerpuind printre munţi…

— Muc Wa este aici, spuse el, bătând cu palma pe foaia de plastic de deasupra.

Mâna lui acoperea zece sau cincisprezece kilometri pătraţi, dar chiar şi aşa era clar că Muc Wa nu era deloc aproape de şoseaua pe care se presupunea că trebuie să o apere.

— Este un drum pe aici pe undeva, urmă maiorul. Desigur, nu este practicabil pentru vehicule, după atâta timp. Dar voi ar trebui să-l străbateţi de la şosea într-o zi de marş.

— Domnule maior, zise căpitanul Olivetti îndepărtându-se de perete.

— Da, Al, îţi aparţine, zise maiorul, predându-i căpitanului stativul cu hărţi.

— Aş sugera să pătrundem acolo împuşcând, zise căpitanul Olivetti arătându-şi dinţii albi. Să facem un raid de două zile prin acei munţi. Să-i dăm o preocupare bătrânului Charlie Romeo.

— Doar noi patru? întrebă locotenentul Hamilton.

— Vei avea o companie de desant din indigeni, îi spuse maiorul Barker. Au fost decimaţi la Cho Kee, pe care din păcate l-am pierdut; dar de atunci s-au păstrat în formă.

Toffee scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Mda, şi mai este un batalion de Puşcaşi Marini indigeni în Penang, zise căpitanul Olivetti. Consilierul american este un camarad de-al meu. Este dispus să ofere două plutoane pentru un atac cu elicoptere dacă putem să-i oferim o ţintă ca lumea.

— Ce zici, locotenente? întrebă maiorul Barker. Este operaţiunea ta.

— Pielea ta, vrea să spună, şopti Ski.

— Păi, domnule maior, până acum n-am mai condus o misiune ofensivă, spuse locotenentul Hamilton.

— Am discutat asta, locotenente, şi căpitanul Olivetti s-a oferit să meargă cu tine.

— În cazul acesta…

— În regulă, spuse maiorul. Deci, totul e lămurit?

Dădu din cap spre căpitanul Olivetti care lăsă coperta de pânză să cadă peste hartă.

Apoi, maiorul privi expectativ la locotenentul Hamilton. Era un semn ca locotenentul să salute şi să iasă dracului afară. Dar el nu făcu asta. Făcu un pas înainte şi spuse:

— Domnule maior, vreau să vă… mulţumesc.

Toţi priviră spre el stânjeniţi.

— Cred că voi avea o echipă bună acolo, continuă locotenentul Hamilton.

Ski privea în tavan, cu buzele ţuguiate de parcă ar fi fluierat o melodie. Toffee privea în podea, Stephen îl scrută pe maior. „Ray este prietenul meu, de fapt”, gândi el, „Sunt răspunzător pentru el”.

Dar locotenentul nu termină încă:

— Vom face tot ce se poate, domnule, promise el. Aş vrea să ştiţi că apreciem această şansă de a lupta pentru... ştiţi dumneavoastră. Ţara noastră.

— Bine spus, locotenente, îi zise maiorul Barker, cu o voce obosită.

Capitolul 6

Convoiul porni joi. Maiorul Barker îi privi plecând – şase camioane înţesate – apoi se grăbi în birou ca să le urmărească pe hartă înaintarea. Cu un creion de ceară scrise Operaţiunea Blaze[5] pe coperta hărţii. Apoi scoase acele de pălărie, luate cu ocazia ultimei întruniri a comandanţilor, de la Madame Cum-o cheamă, acea dansatoare din buric, franţuzoaica din Thaitan. Făcu două steaguri roşii pe care scrisese Olivetti şi Oleonovski şi unul verde pe care scrise Puşcaşi şi le prinse pe acele de pălărie.

La ora nouă fix secretarul-dactilograf, care acum acţiona şi ca transmisionist, raportase că trecuseră de punctul de reper Alpha. Maiorul înfipse cele două steaguri roşii. O grupă de luptă franceză fusese măcelărită acolo în turnă cu zece ani, iar locul devenise un punct de reper comod.

— Ei bine, Ackley, zise el secretarului, de acum totul e simplu. Ai fi vrut să fii şi tu acolo?

— Nu, domnule.

— De ce nu mi-ai spus că eşti infirmier-transmisionist? Poate că te-aş fi trimis pe tine în Muc Wa în locul lui Toffee.

— De fapt, zise Ackley scărpinându-se pe obraz, am fost dat afară de la cursul de infirmieri. Nu puteam suporta să văd sânge. Mi se întorcea stomacul pe dos.

— Oh, făcu maiorul.

— Aşa că m-au trimis în schimb la şcoala de limbi străine.

— Excelent! Ackley, eşti plin de surprize. Ce dialect vorbeşti? Buru? Mao?

— Nu, domnule, araba.

— Of, la naiba. Mişcă-ţi fundul în camera de transmisiuni.

Convoiul ajunse la punctul de control Bravo la ora unsprezece fix. Aici era punctul de debarcare din camioane şi maiorul îşi înfipse steagurile roşii pe drumeagul spre sud. Apoi se duse la masă. Olivetti fiind plecat, nu era nimeni în tabără cu care să merite să stea de vorbă, astfel că merse cu o maşină la clubul ofiţerilor din Penang. Se întoarse pe la trei şi constată că oamenii lui Olivetti trecuseră prin vadul de la punctul de control Charlie aşa că mută steagurile corespunzător; după asta urmă o după-amiază lungă. Citi un timp din *Infantery Journal,* dorindu-şi să fi

[5] Blaze – pârjol – lb. engleză, (n. tr.).

avut şi el timp pentru a scrie articole. Apoi, îl trimise pe Ackley la popotă, după cafea. La ora şapte îl trimise din nou pe Ackley după sandviciuri, pe care le mâncară în camera de transmisiuni, la lăsarea întunericului. După ora şapte-treizeci veni un semnal. Maiorul Barker luă microfonul şi rosti:

— Ei, Blaze! Sunt Thunderhead[6]. Cum mă auzi? Terminat!

— Huo – ah – Blaze crac – eee – aaa. Terminat!

Maiorul privi spre Ackley.

— Ce dracu' zice? întrebă el.

— Nu vă aude prea clar, spuse Ackley.

— Aici Thunderhead, rosti maiorul în microfon. Nici eu nu te aud prea clar. Care este poziţia actuală, Blaze? Repet: care este poziţia actuală. Terminat.

— Hau – oo – hau, beta – pete delta. Terminat!

— Suntem la punctul de control Delta, traduse Ackley.

— Aici Thunderhead, zise maiorul. Daţi-i înainte, Blaze. Aşteptăm viitoarea voastră transmisie la opt fix, din punctul de control Echo. Echo. Înţeles?

— Hoo – hah – eee, gemu radioul.

— Gata, am terminat zise maiorul şi agăţă receptorul în furcă. Apoi merse în şcoală şi mută steguleţele. Trupa era acum aşezată pentru noapte şi numai o fâşie îngustă îi separa de fortăreaţa rebelilor pe care urmau să o atace în zori. Operaţiunea Blaze arăta bine.

De sub picioare li se rostogoleau pietre. Rugi de mure şi ciulini le sfâşiau pielea, iar nori de ţânţari se lăsau peste ei ca să le sugă sângele. Pe hartă drumul nu era mai lung ca unghia mare a lui Stephen, cu câte o cotă de nivel la fiecare milimetru. Îi îndemna pe soldaţi cât îl ţinea sufletul, în sus, pe această scară invizibilă a cotelor de nivel; două ore mai târziu, zăceau pe culme, gâfâind şi sugând apă din bidoane.

— Suntem fix după program, zise el când apăru Ski.

— Of! făcu Ski. Suntem dărâmaţi…

Se prăbuşi alături de Stephen.

— Am prins câţiva refugiaţi, spuse el după un timp.

Unul din soldaţi aduse o familie de munteni, sălbatici şi tuciurii, împingându-i în faţă cu carabina. Un băiat părea destul de mare pentru luptă, astfel că Stephen îl duse de-a lungul crestei, în sectorul căpitanului Olivetti.

[6] Thunderhead – nor de furtună – lb. engleză, (n. tr.).

Căpitanul amenajase un post de comandă lângă un copac. Un soldat se afla la copac, cercetând valea cu binoclu şi transmiţându-i lui Cowboy, interpretul. Toffee încerca să ia contact cu cineva prin radio. Locotenentul Hamilton, cu ochii închişi, stătea rezemat de o piatră. Avea faţa palidă şi unsuroasă.

— Ce-i acolo, Courcey? strigă căpitanul Olivetti zâmbind ca un om care tocmai marcase un punct hotărâtor. Unul viu? Hei, Cowboy!

Interpretul veni spre el. Privi spre tânărul refugiat, îi spuse ceva, apoi îi trase o palmă peste faţă. Băiatul căzu. Cowboy se lăsă în genunchi şi începu să-l bombardeze cu întrebări.

Stephen auzi un zbârnâit în spatele copacilor. Se uită la ceas: ora opt. Şi puşcaşii se ţineau de program.

— Domnule, spuse Cowboy. Omul ăsta, spune el, n-a auzit de rebel comunist.

— Întreabă-l câţi oameni simt în satul ăla.

— Domnule, spune: el nu merge niciodată în satul ăla.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, zise căpitanul Olivetti.

Toffee schimbă frecvenţa şi începu să spună:

— Elicopterul Marinei, elicopterul Marinei, aici Blaze, Blaze. Recepţionaţi această frecvenţă? Terminat

— Alo, Blaze! răspunse radioul. Aici Black Knight Patru. Te aud tare şi clar. Care este poziţia ta? Terminat.

— Minte? îl întrebă căpitanul Olivetti pe Cowboy.

— Da, domnule, zise Cowboy, lovindu-l pe refugiat cu piciorul în rinichi.

— Ia-l uşor, îi spuse Stephen.

— Aici Blaze, rosti Toffee. Suntem în punctul de control Echo. Vreţi să transmiteţi asta la Thunderhead? Terminat.

— Black Knight Patru. Am înţeles că eşti în punctul de control Echo. Vom încerca să nu scăpăm ceva în capul vostru.

Rachetele vâjâiau şi tunau deasupra copacilor. Mitralierele de calibru cincizeci păcăneau ca nişte ciocane pneumatice. Cei din trupă zâmbeau stingheriţi, pipăindu-şi carabinele şi privind la americani pentru încurajare.

— Domnule, zise Cowboy, omul ăsta spune: poate zece-cincisprezece familii în acel sat. Nu sunt rebeli comunişti.

— Minte?

— Da, domnule.

— La dracu’ cu el, zise căpitanul Olivetti. N-avem timp să ne încurcăm cu el.

Iute ca o pisică, Cowboy îşi trase baioneta din teacă şi o

înfipse până în plăsele în pieptul refugiatului. Băiatul se uită la Cowboy şi încercă să apuce lama. Dar muri înainte ca să o atingă. Cowboy trase baioneta afară şi o şterse de şorţul tânărului.

— Nenorocitule, zise Stephen. L-ai…

— Uită asta Courcey, spuse căpitanul Olivetti, avem de lucru!

— Omorând prizonieri? Omorând copii?

— Am spus să uiţi, caporal.

Stephen se întoarse în sectorul lui. În spate, îl auzi pe locotenentul Hamilton vomitând în tufişuri.

— Haideţi! strigă Stephen. Să mergem!

Soldaţii se ridicară şi începură să-şi facă de lucru la bagaje, ca nişte cercetaşi tuciurii care ar fi preferat să rămână acasă.

„Repede!” îşi spuse Stephen „Repede! Să ajungem acolo şi să începem o luptă cinstită”. Ski dormea în spatele unei stânci. Stephen dădu drumul familiei de refugiaţi, apoi se duse şi-l scutură pe Ski să se trezească.

— Nenorocitul de Cowboy l-a ucis pe copil, zise el.

— Bine, zise Ski căscând. Un rebel mai puţin care să mă împuşte pe la spate.

Nu păru să observe că ceilalţi prizonieri dispăruseră.

Elicopterele de luptă – Black Knights – loveau valea cu rachete şi rafale de mitralieră. Stephen îşi zori soldaţii în josul pantei, într-o albie stâncoasă, năpădită de copaci ţepoşi. Erau nervoşi. Cei din flancuri se tot trăgeau spre coloana principală, iar coloana se rupse în două grămezi, una în jurul lui Stephen, iar cealaltă în jurul lui Ski.

— Plecaţi de lângă mine! urlă Ski. Împrăştiaţi-vă, valea!

Soldaţii părură încurajaţi de urlete şi se îndesară mai aproape. Stephen auzi în faţă pârâit de arme uşoare, distinct şi aproape, mult mai aproape ca elicopterele, şi ieşi la loc deschis, cu carabina ridicată. Dar nu exista vreo luptă vizibilă, nici sat, nici oameni. Le făcu semn soldaţilor să înainteze. Trecură de un mic deal şi văzură apoi trupa căpitanului Olivetti, cincizeci de metri mai la stânga.

Cei cu mortierul îi desfăceau trepiedul. Mai departe era o colibă izolată, din bambus, cu pereţii cuprinşi de flăcări. Stephen şi Ski se apropiară ca să vorbească.

— Unde-i acţiunea? întrebă Stephen.

— Câţiva oameni au fugit din coliba aceea, zise căpitanul Olivetti. Aşa că i-am secerat.

— Gherile? întrebă Stephen.

Căpitanul dădu din umeri.

— Cine ştie, zise el. Dar sper că cineva ne va opune rezistenţă. Altfel va trebui să traversăm şi să ne întâlnim cu Puşcaşii.

Elicopterele încetară să mai tragă. Dansară ca nişte libelule deasupra văii, la vreo doi kilometri depărtare. Stephen putu să vadă rachetele agăţate sub pântecele lor. Apoi elicopterele care transportau trupe dispărură pentru scurt timp în spatele dealurilor şi se ridicară din nou cu uşile deschise, prin care se vedea cerut.

— Uşor mod de a te duce la război, nu? zise Ski.

— Ajunsul acolo este doar jumătate din distracţie, spuse căpitanul Olivetti. Haideţi! strigă el, mişcându-şi carabina ca pe un toiag. La drum, băbuţelor!

Stephen şi Ski se întoarseră la soldaţii lor care stăteau adunaţi, holbându-se la elicoptere. Ski intră în ei ca un câine ciobănesc, furios. După ce se adunară, Stephen luă un reper şi-i trecu valea. Era ora zece, punga de apă îi era goală şi încă nu se vedea nici urmă de luptă. Unde dracu' era Charlie Romeo? Unde dracu' era războiul?

Le făcu semn oamenilor să o ia spre stânga, în jos, unde puteau da de apă. După o jumătate de oră se întâlniră din nou cu căpitanul Olivetti într-o albie secată. Câteva băltoace se vedeau ici-colo, printre pietre, înconjurate fiecare de câţiva soldaţi. Păreau terminaţi. Stephen aruncă patru pastile de iod în punga lui de apă şi se duse la grupul cel mai apropiat. Toffee era şi el acolo, turnându-şi apă în gură dintr-o pungă.

— Ce-ai zice să-mi dai şi mie? Mai avea de aşteptat zece minute până ce pastilele de iod îşi făceau efectul.

Toffee îi întinse punga de apă pe deasupra băltoacei. Stephen o duse la buze, storcând-o ca pe un burduf, şi în gură îi curse un lichid cald, gros, şi gălbui.

— Suc de morcovi! zise el.

— Sigur, spuse Toffee. Îşi luă înapoi punga şi o cufundă în băltoacă. La suprafaţa cenuşie se ridicau bule de aer.

— Urăsc conservele astea, urmă Toffee. Necazul este că sucul nu ţine pe arşiţa asta.

— Trebuia să-ţi fi adus maşina de făcut suc, spuse Stephen. N-ai luat-o, nu-i aşa?

Tăcere din partea lui Toffee.

— Nu, zise Stephen. N-ai luat-o, nu-i aşa?

— Păi, dacă era în elicopter şi elicopterul se prăbuşea?

— Cari monstrul ăla în bagaje?

— N-are decât vreo şapte kile.

Stephen clătină din cap, îşi umplu propria pungă cu apă şi se duse lângă Ski, care şedea la umbra unei magnolii umbrelă.

— Ghici ce are Toffee în bagaje? spuse el.

— O femeie.

— Maşina de făcut suc.

— Dumnezeule! făcu Ski.

— De fapt, de ce bea chestia aia?

— Tac-su a făcut un fel de atac de cord sau nu ştiu ce când Toffee era copil şi nu vrea să păţească la fel. Caraghios, nu?

— Sau trist, nu?

— Uneori cred că este aproape acelaşi lucru, spuse Ski, încercând să-şi găsească un loc mai confortabil la umbră.

Crack, trosni o puşcă după deal.

— Ce dracu'? zise Ski, sărind în picioare. Asta nu-i carabină.

Îşi apucară armele şi alergară în vârful dealului. Căpitanul Olivetti ajunsese primul acolo, iar Stephen era chiar în urma lui; stăteau pe culme cu răsuflarea tăiată şi priveau la un omuleţ hotărât care se târa spre ei purtând un porc pe umeri. De gât avea atârnată o puşcă de infanterie.

— Ei, zise căpitanul Olivetti. Să fiu al…

Îşi ridică arma şi trase. Omul se opri, se uită la ei, şi dădu drumul porcului de parcă i s-ar fi făcut brusc lehamite să îl mai care. Apoi se întoarse şi fugi în direcţie opusă ţinându-şi puşca în faţă. Purta sandale şi pijama neagră, largă. Părea cumva nedrept să-l ucidă, dar toate dovezile pledau împotriva lui, astfel că Stephen îşi apucă arma şi-şi goli încărcătorul. Rată. Căpitanul Olivetti rată şi el, blestemându-se pentru asta.

Soldaţii trecură dealul. Mortieriştii îşi instalară tubul, aruncară o încărcătură în el şi alergară fără să aştepte să vadă unde explodează proiectilul. Stephen şi căpitanul se prinseră şi ei în cursă. Se repeziră peste terenul ondulat al văii, iar carabinele trosneau în jurul lor. Dar omuleţul parcă intrase în pământ. Urmărirea se transformă într-o înaintare printre tufişuri şi copaci, până ce căpitanul Olivetti dădu ordin să înceteze.

Trimiseră un mesager la Puşcaşi, iar căpitanul Jellison, consilierul american veni să li se alăture.

— Comandantul Khan îşi cere scuze, dar trage un pui de somn spuse căpitanul Jellison.

Oamenii se împrăştiară câte doi-trei pentru a-şi fierbe orezul în timp ce americanii fripseseră porcul. Toffee îi dădu lui Cowboy partea lui. Stephen ar fi preferat să mănânce cu soldaţii, dar

carnea mirosea ca-n rai, aşa că se aşează lângă Ski şi ofiţeri.

— S-ar părea că maiorul ne-a trimis în altă vale, spuse căpitanul Olivetti.

Rupse din carnea friptă cu dinţii strălucitori, zeama scurgându-i-se printre ţepii de pe obraz.

— Ce rateu! făcu el.

— Îmi pare rău, zise căpitanul Jellison.

— Ei, Cowboy, spuse căpitanul Olivetti, aruncându-i interpretului punga de apă goală. În continuare umple asta.

Cowboy se duse la cel mai apropiat grup de soldaţi şi dădu punga unuia dintre ei.

— Doamne, zise căpitanul Jellison. Voi nici nu ştiţi ce exemplu aveţi. E destul să spuneţi *căcat* şi două sute de soldaţi se lasă pe vine, în praf. Dar eu îi spun comandantului Khan că ar trebui să facă ceva şi el vrea să-i arăt unde scrie asta. Îi arăt şi atunci vrea să se gândească puţin la asta. Apoi vrea să facă nişte schimbări, ştiţi, ca să salveze aparenţele şi până atunci Charlie este peste deal, departe... Îţi spun, Al, nu vom câştiga acest război dacă nu aducem Puşcaşii Marini.

Căpitanul Olivetti privi la el.

— Crezi că e vreo şansă? întrebă el.

— Aşteaptă doar până se termină alegerile. După alegeri într-o săptămână Puşcaşii sunt aici.

— Şi trupele terestre.

— Ei, poate Cavaleria Aeropurtată. Dar Puşcaşii vor fi primii şi atunci la revedere cu rahatul ăsta de post de consilier al meu. Voi avea o companie a mea şi mă voi uita la ei cum aleargă.

— Cavaleria Aeriană, zise căpitanul Olivetti. Să ştii Jelly, că ai dreptate. Asta-i o uniformă de viitor.

Reveni la halca de friptură mestecând gânditor. Îi făcu cu ochiul lui Stephen şi-şi ridică privirea spre bolta senină.

Maiorul Barker le dăduse termen până la ora douăsprezece fix să-i înfrângă pe rebeli şi să-i scoată afară, înaintând spre sud, prin vale. Se ţinură de program, lăsând oasele de porc să le marcheze trecerea. Puşcaşii luară versantul de est, detaşamentul căpitanului Olivetti pe cel de vest, iar Ski şi Stephen merseră prin mijloc. Aveau să se reunească a doua zi la Muc Wa.

Stephen şi Ski fură ultimii care părăsiră albia râului. Îşi aranjară oamenii în formaţie de marş, cu două echipe în flancurile coloanei principale şi porniră, cu soarele arzându-i în ceafă. Deodată, un obuz exploziv căzu în albia râului, împroşcându-i cu pietriş. Lui Stephen îi vuiau urechile din cauza

zgomotului. Ski fu acela care îi făcu pe oameni să continue marşul.

— Mortier de optzeci şi unu de milimetri, asta a fost, zise Ski după un timp. Bine că n-am întârziat la desert.

Stephen dădu din cap, incapabil să vorbească. „Acum ştiu unde e Charlie, gândi el. Sus pe dealuri. Ne urmăreşte... Vezi, Rebecca? Este un război adevărat”.

Merseră prin vale toată după-amiaza. Oamenilor părea să le placă treaba lor, care consta în distrugerea fiecărei colibe pe care o puteau găsi. Unul dintre luptători, un bătrân, descoperea colibe acolo unde Stephen nu putea vedea altceva decât pădure tropicală. Era un omuleţ cu picioare sprintene şi lobii urechilor îi ajungeau până la umeri, iar dinţii din faţă îi lipseau complet. Stephen îi dădu un pumn de chibrituri şi-l lăsă să se descurce. Bătrânul adună şase-şapte soldaţi într-o echipă incendiară; prădau colibele, îşi îndesau traistele cu tutun şi orez şi dădeau foc la ce mai rămânea. Pârâitul bambusului arzând îi însoţea de-a lungul văii.

— Hai să-l avansăm pe tip! zise Stephen.

Îşi rupse tresele de pe mâneca stângă, anunţă o oprire şi i le oferi bătrânului soldat.

— Tu caporal! anunţă Stephen. Tu, eu – la fel.

Bătrânul suci tresele pe toate feţele.

— Da, spuse Stephen. Eşti caporal la fel ca mine.

Bătrânul se dădu înapoi şi salută, râzând ştirb.

— O.K.! făcu el.

— Bătrânul caporal, chicoti Ski. Ei, să mă ia naiba, Steve, cred că ţi-ai făcut un prieten.

Caporalul scoase din traistă un ac de siguranţă şi-şi prinse tresele cu vârful în sus, după obiceiul locului. Apoi numi un mesager. Se ţinea aproape de Stephen şi Ski, încercând să le ghicească dorinţele şi-l trimitea pe mesager să aibă grijă ca acestea să se îndeplinească. Coloana se mişca mult mai ordonat acum şi ajunseseră la capătul văii la ora patru.

Căldura era înăbuşitoare aici. Lui Stephen îi ardeau obrajii şi gura îi atârna ca şi cum ar fi ţinut toată ziua vată în ea. Ski era la fel de nenorocit, după cât se vedea sugând din bidon în timp ce mergea privind cu ochii umflaţi dintr-o parte în alta.

În cele din urmă, valea se transformă într-un defileu împădurit, fără apă... Stephen anunţă un popas imediat ce întreaga coloană se află la adăpost. Apoi, îşi găsi un loc cât mai confortabil, culcat pe o pernă formată din rădăcini.

— Toate operaţiunile sunt ca asta? întrebă el.

Ski încuviinţă.

— Aproape toate. De cincizeci de ori mergi şi nu vezi nimic. Apoi, la a cincizeci şi una oară, pac! Charlie sare la tine. Îţi spun eu Steve, nu există pe lume luptător ca Charlie.

În faţa lor văgăuna se transformă într-o râpă, iar mai încolo, într-o crestătură în coasta muntelui. Drumul părea să traverseze râpa la vreo sută de metri de locul unde stăteau. De acolo urca abrupt până ce ajungea la un mic platou presărat cu bolovani şi unde se aflau doi inşi care prânzeau, dumnezeule! Stephen îi arătă lui Ski. Îi cercetă cu binoclul: băieţi tineri, cu păr negru neîngrijit şi feţe osoase, mâncând cu degetele orez dintr-un castron din ceramică. Purtau pijamale negre ca şi omuleţul care împuşcase porcul. Stephen îi dădu binoclul lui Ski.

— Ce zici? întrebă el.

— Trimite un grup.

Bătrânul caporal îşi duse grupul spre râpă. Trosniră nişte surcele şi lianele uscate foşniră.

— Fir-ar al dracu'! zise Ski, privind prin binoclu. I-au auzit. Să-i luăm de aici? Ce zici?

Stephen se gândi la proiectilul de mortier care aproape că le căzuse în cap, în albia râului.

— Da, spuse el. Eu îl iau pe cel din stânga.

Îşi ajustă înălţătorul carabinei, apoi acoperi silueta mică şi neagră cu cătarea, ca un cuţit mai mare decât victima.

— Gata? întrebă el.

„Simt gata" gândi el. „Gata să ucid un bărbat. Dacă e vreun bărbat şi nu un nenorocit de copil".

— Acum!

Apăsă trăgaciul şi carabina tuşi, înfundându-se în umărul său. Nu auzi împuşcătura lui Ski: trebuie să fi tras în aceeaşi clipă. Tinerii dispărură.

— Să mergem! strigă Stephen apucându-şi sacul.

„Cred c-am ratat," îşi spuse el. „Acum e rândul lor dacă vor". Alergă în sus pe cărare mânând vreo şase oameni înainte; trecu râpa şi se târî pe povârnişul descoperit, cu inima bătându-i şi cu furnicături în spate aşteptându-se să-l ciuruiască gloanţele. Aşa! În siguranţă, Doamne! Micul platou era pustiu. Lângă cărare se afla o colibă cu pereţi întrerupţi, cât să se adăpostească doi oameni care dorm, cu un foc care fumega şi cu două zgârieturi albe pe pietre. Gloanţele loviră cu vreo jumătate de metru prea jos. Stephen adună o grupă de soldaţi şi-i trimise să cerceteze

muntele. Făcu la fel şi cu următorul grup care apăru pe cărare. Apoi cu a treia echipă cercetară coliba şi platoul, negăsind nimic în afară de o furculiţă de lemn, câteva bucăţi de cârpă şi un carnet care părea să conţină exerciţii de caligrafie, aceeaşi propoziţie repetându-se la nesfârşit.

Ski apăru în sfârşit pe potecă, gâfâind.

— Uite ce-am găsit, spuse el.

Ducea o fată, o indigenă cu sânii goi, căreia îi strângea ferm încheietura mâinii. Ochii îi erau ca murele. Pielea de culoare castanie. Sânii ca jumătăţi de grapefruit, atât de umflaţi şi depărtaţi, că nu putea să fi avut mai mult de cincisprezece ani. În jurul şoldurilor avea înfăşurată o pânză neagră, care îi ajungea până la pulpe. Purta un coş din răchită, fixat cu curele, ca un rucsac şi, în mâna liberă un ulcior de apă din argilă.

— Ce-ai de gând să faci cu ea? întrebă Stephen.

— Băiete, dacă nu ştii, nu pot să-ţi spun, zise Ski. Oare nu spun ordinele noastre că trebuie să-i adunăm pe toţi refugiaţii şi bunurile lor şi să-i ducem la Muc Wa?

— Corect, spune Stephen.

— Păi, vezi! Acest fluturaş merge la Muc Wa ca prizonierul meu personal.

— *Jus primae noctis*, zise Stephen.

— Ce?

Stephen îi explică despre Dreptul Primei Nopţi.

Atunci se ivi şi restul familiei, o femeie bătrână cu sânii căzuţi şi burta zbârcită şi o fetiţă care purta un copil în spate. Stephen presupuse că cele două fetiţe aparţineau aceleiaşi familii. Dar n-aveau cum să ştie până ce nu ajungeau la Muc Wa, unde Cowboy avea să le interogheze pe femei.

Îi arătă şi lui Ski caietul.

— Ce crezi? Am tras în doi copii de şcoală?

— De unde şcoală aici, în desişurile astea? Oricum, nu există nici o piedică pentru ca un elev să fie şi rebel.

Soarele cobora. Soldaţii făcură focuri ca să-şi fiarbă orezul pentru cină, iar familia de refugiaţi îşi fierse o oală cu frunze şi rădăcini. Americanii mâncară conserve reci din raţie. După cină, Stephen scoase o cutie mică de compot pe care o păstrase în fundul sacului. Fetiţa se târî mai aproape ca să se uite cum o deschide. Când Stephen o privi, ea îşi acoperi ochii.

— Îi e frică să nu-i mănânci ochii, îi explică Ski. Aşa le spune Charlie: americanii mănâncă ochii de copii.

Stephen dădu fetiţei piersicile.

Ea şi le îndesă în gură cu degetele murdare, apoi aruncă sucul după care el jinduise toată ziua. Pe urmă nu mai voi să plece la mama sau bunica ei sau ce-o fi fost bătrâna femeie.

— Ei, este puţin cam fragedă pentru gustul meu, zise Ski. Dar cel puţin ea n-a avut ocazia să prindă obiceiuri rele.

Stephen o luă în braţe pe fetiţă şi o duse la bătrână. „Ăsta-i norocul meu” îşi spuse el. „Ski o ia pe cea coaptă şi eu mă aleg cu copilul”.

Bătrânul caporal stabili posturile de gardă, iar Ski încercă fără succes să ia legătura cu Toffee prin micul radio din rucsac. Apoi se făcu întuneric. Stephen îşi băgă carnetul în sacul pe care-l folosi ca pernă. Dormiră în colibă, cu fata lui Ski între ei. Bătrânul păru destul de mulţumit de acest aranjament şi se culcă cu restul familiei, la câţiva metri mai încolo.

— Ei, Steve? zise Ski în întuneric.

— Ce-i?

— Vrei o bucăţică din Dreptul Primei Nopţi?

— Nu, mulţumesc, zise Stephen. Sunt prea obosit.

De fapt nu era.

— Şi eu, spuse Ski. În plus, vreau ca Toffee să o verifice mai înainte. Niciodată nu poţi să ştii, cu cartea asta indigenă. Poate să fie puţin stricată.

Stephen rămase treaz toată noaptea. Îi era îngrozitor de sete şi se temea că Charlie poate arunca un obuz de mortier peste ei şi, în plus, era foarte, foarte conştient de tânăra care dormea lângă el, respirând liniştit pe gură.

Nici maiorul Barker nu dormi prea bine. Operaţiunea Blaze nu mergea aşa de lin cum spera el: Puşcaşii erau furioşi că unul dintre elicopterele lor se prăbuşise pe când se întorcea la Penang, rebelii scăpaseră cumva din cursa pe care le-o pregătise Barker, iar acum, grupul sergentului Oleonovski nu putea fi localizat. Maiorul îşi răsucise cearceafurile funie şi transpira în pijama. Dacă ar putea fi acolo cu ei, să-i ia la şuturi! Atunci lucrurile ar fi altfel.

Dimineaţa se duse la birou la ora şapte fix. Harta îl asigură că plănuise perfect operaţiunea. Două grupe de desant pătrunzând în zona de destinaţie cu o zi înainte, Puşcaşii Marini sărind din elicopter, grebla cu trei dinţi prin vale... dar nici o nenorocită de victimă comunistă pe care s-o raporteze la Thaitan.

Rapoarte noi sosiră la orele opt, zece şi doisprezece. Maiorul Barker mută poziţia acelor de pălărie şi marcă înaintarea cu roşu.

Căpitanul Olivetti realiza o medie de un kilometru pe oră. Puşcaşii făceau ceva mai puţin. Apoi, la orele paisprezece, Toffee transmise un mesaj de la sergentul Ski, iar maiorul completă poziţia lipsă. Liniile roşii începeau să conveargă spre Muc Wa – dar încet, afurisit de încet. La orele şaisprezece se duse în baraca de transmisiuni şi aşteptă ca Ackley să descifreze piuiturile pe care le transmitea Toffee peste munţi. Acum distanţa era prea mare pentru comunicaţii prin voce.

— Nu contează, zise maiorul. Întreabă-l: Ce dracu' vă împiedică?

Ackley se aplecă peste butonul telegrafului şi păcăni mesajul.

— Ter… terenul este mai dificil decât s-a anti… anticipat, recită el, asudând peste difuzor. Cerem permisiunea să campăm aici şi să conţinem… continuăm… să continuăm marşul spre punctul Tango mâine dimineaţă. Terminat…

— Negativ, zise maiorul Barker, iar Ackley bătu.

— Nu avem apă, zise Ackley rar, oprindu-se să-şi şteargă gura cu mâna. Refugiaţii sunt în stare proastă.

— Spune-i să-i împuşte dacă nu se pot ţine după ei. Cererea se respinge.

În timp ce Ackley transmitea mesajul, maiorul luă o radiogramă şi scrise:

SECRET

1. S-a realizat apărarea localităţii Muc Wa de către o garnizoană, conform directivei dumneavoastră din 14 mai. Operaţiunea a fost îndeplinită cu precizie şi spirit de iniţiativă de către toate elementele implicate.

2. Urmează un raport complet prin curier.

Comandantul Unităţii Y (Penang)
Grupul de Desant Aeropurtat US.

— Trimite asta la Thaitan, îi spuse el lui Ackley. Dacă e nevoie de mine diseară, voi fi la clubul ofiţerilor.

Capitolul 7

Muc Wa nu exista. Acolo unde ar fi trebuit să se afle satul, găsiră doar un râu, câţiva acri[7] cu iarbă şi fantoma unui drum cu arbori răzleţi. La căderea întunericului dispărură chiar şi aceste repere.

— Trebuie să fi greşit locul, spuse căpitanul Olivetti.

Căpitanul Jellison, consilierul se ghemui sub poncho cu o lanternă şi o hartă.

— Nu, zise el, ieşind apoi la suprafaţă. Acesta este Muc Wa şi sunteţi bineveniţi aici.

— Dar harta…

— Harta e veche de zece ani, spuse căpitanul Jellison. În zece ani se pot întâmpla multe.

Locotenentul Hamilton se ghemui pe iarbă cu capul în palme.

— Vreţi să spuneţi că eu trebuie să realizez o garnizoană pornind de la asta? întrebă el. De la zero?

— Îmi pare rău, zise căpitanul Jellison.

Elicopterele veniră a doua zi la orele nouă fix, ca un şir verzui şi descărcară pe iarbă în grămezi dezordonate echipamentul tip A pentru desant. Piloţii erau derutaţi de ideea de a arunca toate aceste materiale în neant. Nu-şi opriră motoarele şi rămaseră posaci sub palele care se roteau, aşteptând cu mâinile în şolduri ca soldaţii să termine. Apoi îi încărcară pe puşcaşi şi decolară. Căpitanul Olivetti se căţără în ultimul elicopter.

— Ne vedem peste şase luni! le strigă el peste huruitul motorului iar elicopterul se legănă deasupra ierbii.

— Dacă avem noroc, îi zise Ski lui Stephen.

— Cu bine, domnule! strigă Toffee. Sper să căpătaţi acum acel CIB!

— Prin jertfă, adăugă Ski.

Muc Wa rămase într-o tăcere de moarte după plecarea elicopterelor. O adiere agită iarba, iar firele călcate începeau să se ridice din nou; norii se mişcau repede pe cerul de un albastru blând. Soldaţii se lăsară pe vine lângă materialele care le descărnaseră, aşteptând ca cineva să le spună ce să facă.

— Ei, zise Stephen, sperând să-l îmboldească pe locotenentul Hamilton, ce-ar fi să iau o echipă şi să găsim un loc pentru postul

[7] Acru = aproximativ 4000 metri pătraţi, (n. tr.).

de comandă?

— Da, spuse Ski. Ce-ar fi?

Stephen îl lăsă privind în gol. Spre iarbă.

Îi era destul de clar unde era locul pentru postul de comandă şi-l conduse pe bătrânul caporal şi echipa lui la o movilă ierboasă înconjurată de câţiva copaci de esenţă tare. Movila era doar la o sută de metri de râu şi la o distanţă convenabilă de pădurea tropicală. Era locul ideal pentru o tabără fortificată.

Şi altcineva gândise la fel. Bătrânul caporal se lăsă în genunchi şi mimă gestul de a trage cu arma.

— Bum! făcu el, foarte mulţumit de sine.

Avea dreptate: adâncitura fusese o veche poziţie de tragere şi în jurul movilei mai erau şi altele la fel. Unul dintre oameni găsi o cartuşieră goală. Altul îl atinse pe Stephen şi-i arătă spre nord, unde la două-trei sute de metri se afla încă un pâlc de copaci. Stephen îl cercetă prin binoclu. Îi sări în ochi o cruce mare, din piatră, cu braţele în formă de trifoi lat. Avea şi o inscripţie: „Du-te străinule şi spune spartanilor că zăcem aici ascultând de legile lor…” Ideea nu-l mai încântă la fel de mult ca pe vremea colegiului. „La ce-i foloseşte unui inginer istoria?” îşi spuse el. „Trebuia să fi rămas la Hemingway”.

Lăsa jos binoclul şi se întoarse ca să le spună celorlalţi că a găsit vechea garnizoană din Muc Wa.

Ski îl dăscălea pe Toffee, a cărui faţă ardea.

— De ce nu poţi? insistă el. Ai fost şase luni la cursul de infirmieri, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Armata a cheltuit atâţia bani ca să-ţi dea o calificare dublă, nu-i aşa?

— Dar, Ski…

— Atunci, cum se face că nu poţi să faci acest lucru, să-mi spui dacă Butterfly[8] n-are vreun sculament?

— Ski! gemu Toffee cu sudoarea şiroindu-i pe faţă.

Ambii se îndreptară spre Stephen, dar Ski ajunse primul.

— Spune-i că Butterfly n-are nimic acolo jos, cu care să-l muşte.

— Nu ştiu dacă doamnele fac şancruri, zise Toffee. Nu ştiu unde să caut?

— Chiar şi aşa, ai putea să-i faci o injecţie cu penicilină, spuse Stephen. Aia i-o faci pe la spate, nu?

[8] Fluturaş – lb. engl., (n. tr.).

Toffee încuviinţă.

— Şi nu-i poate face vreun rău, nu?

Toffee dădu din cap că nu.

Ski pocni din degete şi plecă să aducă fata din micul grup de refugiaţi. Ea părea să accepte ideea că se afla sub comanda lui directă. Ski o aduse, îi desfăcu şorţul din jurul taliei şi-l lăsă să cadă jos. Pielea fetei lucea în soare ca o castană unsă cu ulei.

— Ei, io-te aici! făcu Ski, cu ochii aproape să-i sară din orbite. Nu-i aşa că-i frumoasă? Să fiu al naibii!

Stephen privi în jur.

— Unde-i locotenentul? întrebă el.

— Pe-aici, după vreun copac. L-a apucat burta… Lasă! îi zise Ski lui Toffee, luându-i seringa de plastic din mână. Eu i-o fac.

Se aplecă şi tamponă cu vată fundul frumos al lui Butterfly, dând din cap cu admiraţie.

Stephen îl văzu pe locotenentul Hamilton care venea spre ei băgându-şi cămaşa în pantaloni şi se duse să-l abată din cale.

— Ai avut dreptate în legătură cu patrula ţânţarilor, Steve, spuse locotenentul.

— Cum adică?

— Cu aclimatizarea. Mă simt groaznic.

— Ski spunea că te-a apucat pântecăraia.

— Sper că nu-i dizenterie. Ce fac Ski şi Toffee acolo?

— Fac un control medical refugiaţilor.

— Oh, bine, zise locotenentul.

Merse apoi cu Stephen să inspecteze movila.

— Da, e perfect, consimţi el, privind prin binoclu terenul din jur. Este chiar locul potrivit. Ar fi bine să ne aducem lucrurile chiar acum.

Stephen decise să ia aceste cuvinte ca pe un ordin, pentru a porni cu dreptul.

— Da, domnule, spuse el.

Locotenentul Hamilton se uită la el uimit.

— Voi pune pe cineva de planton, continuă Stephen. Ar fi bine să mai avem un planton de gardă, nu crezi? Restul oamenilor pot să înceapă să-şi construiască colibe.

— Aă, da, zise locotenentul. Da, aşa să faci… caporal. Apoi arătă în josul pantei. Ce-i asta? întrebă el.

— Morminte franceze, domnule.

— Morminte?

— Da, domnule.

— Oh, făcu locotenentul Hamilton.

Ski se căţără pe movilă ca să li se alăture. Butterfly îl urma la mică distanţă, purtându-şi raniţa pe cap şi echilibrând-o cu o mână. Cu cealaltă se freca la fund.

— Ei, ei, zise Ski. Deci, este casa noastră?… Dă-i drumul dragă jos, oriunde.

Butterfly lăsă cu grijă sacul în spatele unui copac.

Locotenentul Hamilton privi la pieptul frumos al fetei, apoi în pământ.

— Sergent Cleonovski, întrebă el, cine este ea?

— Ea? Oh, Butterfly.

— Da, dar cine este? De ce-ţi cară echipamentul?

— Păi, este una din refugiate, locotenente.

— Da, dar…

— N-ai urmat cursul de război psihologic la Fort Darby? întrebă Ski, dând ochii peste cap. Nu ţii minte ce ne-au spus despre cum trebuie să câştigăm inima oamenilor?

— Da, dar…

— Păi, vezi! zise Ski. Cred că fiecare din noi ar trebui să adopte un refugiat ca să putem exersa pe viu războiul psihologic.

— Caporal Courcey, zise locotenentul. Crezi că…

— O, şi caporalul are una, spuse Ski.

— Steve?

Într-adevăr, sora mai mică a lui Butterfly urca panta, îndreptându-se spre Stephen. Se opri la câţiva paşi depărtare şi privi la el printre degete. Stephen o luă în braţe. De data asta, în loc să atârne ca un căţeluş, îşi încleştă braţele în jurul gâtului şi picioarele în jurul mijlocului lui Stephen, zâmbind cu toată faţa ei tuciurie, delicată.

— Da, zise locotenentul Hamilton, cu un râs vesel de ofiţer. Bine! Va trebui să las această chestiune la discreţia dumneavoastră, domnilor.

Ski se lăsă gemând în genunchi şi-şi desfăcu sacul.

— Aşa să faci, locotenente, spuse el, trăgând afară un calendar *Play-girl* mototolit.

Îi netezi paginile, apoi îl agăţă de o creangă. Butterfly privi la modelul din iunie – o blondă cu sânii moi, întinsă într-un hamac. Îşi trecu palmele peste propriii ei sâni şi păru mulţumită de comparaţie. Ski studie şi el calendarul.

— Ei, ei, făcu el. Mă întreb câte din drăguţele astea vom vedea înainte ca Charlie să ne gonească de aici?

— Nimeni nu ne va alunga de aici, sergent, spuse locotenentul Hamilton, înălţându-şi umerii. Avem o companie întreagă şi o

poziţie tactică bună şi…

— Avem o sută cincizeci de trântori, locotenente, asta avem o sută cincizeci de rebeli. Şi dacă ar fi fost Puşcaşi Marini, bătrânul Charlie tot ne-ar fi putut izgoni. Ski se ridică şi-şi scutură de praf genunchii pantalonilor. Avem deci o sută cincizeci de oameni? Rahat. Charlie trimite trei sute. Avem trei sute? El trimite şase sute. Nu există altă cale, locotenente: vom rezista aici cât timp bătrânul Charlie ne lasă în pace, nici un minut în plus.

Stephen lăsă fetiţa jos, îi arătă grupul de soldaţi şi o atinse uşor pe spate ca să o ia din loc. Îşi atârnă apoi carabina de umăr şi o luă în jos pe pantă, în cealaltă direcţie. Iarba îi venea până la înălţimea genunchilor şi lăcustele săreau pe lângă el. În urma lui, locotenentul Hamilton continuă să se contrazică cu sergentul de companie.

Cimitirul francez era la fel de frumos cum părea prin binoclu. Crucea se înălţa până la umărul lui Stephen. Inscripţia nu avea nimic de-a face cu Thermopyle, de fapt. Spunea doar:

H. Laporte
R. Plevin
H. Girondeaux

Stephen auzi iarba foşnind în spate. Se întoarse: bătrânul caporal îl urmase. Luptătorul se opri şi rânji la Stephen, arătându-şi rădăcinile înnegrite ale dinţilor. Părea că se teme să se apropie prea mult de morminte.

— Locotenentul spune că avem o companie de bărbaţi şi o poziţie tactică bună, îi zise Stephen.

— O.K.!

— Mai avem şi patru mortiere, patru mitraliere şi un radio.

— A! O.K., spuse bătrânul caporal, care învăţase numele tuturor armelor.

Dădu repede din cap, făcând să-i fluture lobii urechilor.

Stephen se răsuci din nou spre cimitir.

— Mă întreb câţi oameni are Charlie? spuse el.

Capitolul 8

În acea noapte au organizat o ambuscadă pe drumul-fantomă şi în zilele următoare s-au aventurat în pădurile tropicale, pe urmele arătate de refugiaţi. De obicei, ambuscadele erau doar o modalitate de a încerca să rămână treji. Se ghemuiau pe pământul uscat al pădurii, durându-i oasele după munca din tabără şi alungau cu mişcări uşoare ţânţarii de pe faţă; în zori mergeau înapoi în Muc Wa şi participau iarăşi la muncile din tabără.

— Charlie n-a auzit niciodată de acest loc, spuse Ski dezgustat, după a doua noapte în pădurea tropicală. De ce dracu' trebuie să continuăm patrularea? Avem destul de muncă pentru a construi din nimic o garnizoană.

— Regulamentul zice de o ambuscadă în fiecare noapte, spuse locotenentul Hamilton.

Stephen îl susţinu, fiind mulţumit să-l vadă purtându-se ca un ofiţer.

Dar în nopţile următoare îşi dori să-şi fi ţinut gura. A urmat o ambuscadă, şi încă una reală.

Soldaţii erau înşiraţi la vreo trei kilometri spre nord de Muc Wa, acolo unde o potecă bătută se încrucişa cu râul. Acolo se afla un banc de nisip şi câteva colibe care miroseau a peşte şi a mizerie umană. Oamenii lui Charlie veniră pe potecă, imediat după ora două. Vorbeau şi râdeau chiar până în clipa când soldaţii îi atacară. Carabinele trosniră de-a lungul potecii; le răspunseră strigătele şi loviturile ca de ciocan ale vechilor puşti franţuzeşti; în pădure clipeau focurile la gura armelor. Nu semăna deloc cu exerciţiile de trageri de noapte de la Fort Darby. Stephen nu-şi putea localiza nici proprii oameni, cu atât mai puţin pe cei ai lui Charlie; trăgeau orbeşte cam în direcţia râului. Gâtul îi era uscat şi avea ceva probleme cu respiraţia. „Acum ştiu ce înseamnă să ai un tigru pe urme", gândi el. „Cum dracu scăpăm?" Din fericire, Charlie avu grijă de asta. După câteva minute, singurul sunet care se meu auzea era lătratul plat, stupid al carabinelor celor de la Desant şi atunci se luară pe urmele lor, căutând cadavre şi negăsind nici unul.

S-au întors a doua zi, ţanţoşi, hlizindu-se de câte ori Stephen îi privea. El le întorcea zâmbetul. Îşi purtau carabinele cu ţeava în jos, iar feţele lor întunecate luceau în soare: cei mai duri şi mai ai

dracu’ soldaţi care se pomeniseră de la Attila încoace. Faptul că aveau doar un metru cincizeci înălţime nu mai avea importanţă.

— S-au luptat ca nişte viteji, raportă Stephen când ajunseră în tabără.

— Aşa-i? exclamă locotenentul Hamilton pipăindu-şi mustaţa pe care începuse să şi-o lase. Era încă prea scurtă ca să şi-o poată prinde între degete.

— Nu cred poveştile cu ce s-a întâmplat la Chao Ree, urmă el. Trebuie să fi fost vreo neînţelegere. Sunt băieţi buni, ştiam eu.

— Le-a fost prea frică să fugă, asta-i tot, zise Ski şi trimise echipa să taie tufişuri pe malul râului.

— Dă-le liber dimineaţa asta, spuse Stephen. O merită.

— Avem de ridicat o tabără, Steve.

— Atunci voi tăia eu tufişuri, dar vreau ca băieţii mei să aibă o dimineaţă liberă.

— Băieţii *tăi*? se holbă Ski la el. Bine, la toţi dracii. Se pocni peste burtă şi plecă înjurând, să lucreze la împrejmuire.

Stephen urcă la postul de comandă şi-şi schimbă şosetele. Apoi, prăji patru ouă pe mica sobă cu benzină care le fusese aruncată din elicopter împreună cu baloţii de sârmă ghimpată şi alte materiale de categoria B. Găinile refugiaţilor făcuseră ouă. Stephen tocmai le scotea cu o lingură din tigaie, când apăru Toffee.

— Uite un mesaj de la parohia din Penang, zise el. Grăsimi polinesaturate, făcu el, încruntându-se la ouăle prăjite. Sunt mai sănătoase dacă le mănânci crude.

Stephen dădu din cap şi desfăcu radiograma în care scria:

ZBOR DUHOVNICESC PROGRAMAT PENTRU ZONA DUMNEAVOASTRĂ SĂPTĂMÂNA VIITOARE. ROG INDICAŢI PRIORITATEA: CATOLICI, PROTESTANŢI, EVREI.

— El mi-a spus să ţi-l dau, spuse Toffee.

— Bine, mă ocup eu de el, zise Stephen, terminând ouăle.

Dacă nu se uita la ele, aveau acelaşi gust ca ouăle pe care le devora la miezul nopţii sau la două noaptea la colegiu, cu mult timp în urmă. Aşa i se părea că fusese cu mult timp în urmă, pe vremea când singurul soldat care se lupta în Statele Unite era John Wayne.

Se duse apoi la lucru cu o echipă de soldaţi, degajând un câmp de tragere pe malul estic al râului, în dreptul taberei. Din când în când se oprea şi-şi privea maceta ruginită. „Şi eu m-am

luptat ca un desantist”, îşi spunea el. „Poate că nu-i cea mai nobilă meserie din lume, dar pentru asta sunt instruit şi m-am descurcat bine... Mă întreb dac-am lovit pe cineva, trăgând aşa, în noapte?”

Sora mai mică a lui Butterfly îl urmase afară şi aduna tufele tăiate, de el.

— Ei, Angel[9], îi spuse el.

Ea fugi, dar se furişă la loc când el se întoarse la muncă. „Fratele ei putea să fi fost în acel grup”, se gândi Stephen. „Se poate să-l fi omorât. Sau pe tatăl ei”.

Peste râu, soldaţii cântau a jale, în timp ce Muc Wa prindea formă sub lopeţile lor. Ski le era maistru. În fiecare noapte se aşeza în faţa unei hărţi schiţate de el, inventând atacuri şi moduri de a le respinge; în timpul zilei construia sistemele de apărare din jurul fortăreţei sale. Avea forma unei stele cu patru colţuri, cu un post de mitralieră în fiecare unghi interior.

— Patru porţi? se plânse locotenentul Hamilton la prânzul luat în postul de comandă şi care consta în conservele din raţii. Nu-i dai prea multe căi de pătrundere lui Charlie Romeo?

Îşi frecă negreaţă de pe buza superioară. Încă îi venea greu să rostească porecla dată inamicului de către infanterişti.

— Porţile alea sunt pentru noi, spuse Ski. Ca să putem ieşi când vine momentul. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru bătrânul Charlie, locotenente. El va trece peste zid ca un foc prin pădure.

— Peste sârma ghimpată?

— Poţi să-ţi pui şi curul ăla dulce la bătaie, spuse Ski.

Soldaţii săpau o tranşee adâncă de-a lungul liniei în formă de stea pe care le-o trasase Ski. Pământul scos era bătătorit într-un val care ajungea la înălţimea pieptului, pe marginea interioară a tranşeei. Întindeau apoi sârmă ghimpată de-a lungul valului şi puneau ţepe de bambus în şanţ, ţepe pe care refugiaţii le ascuţeau în ritmul de o mie pe zi. În orice caz, asta era norma.

Pentru Ski, singurele întreruperi ale acestei activităţi erau lungile plimbări cu Butterfly, după care se întorcea roşu la faţă şi căscând.

— Încerc s-o învăţ engleza, spuse el într-o după-amiază, când Stephen şi echipa care tăia tufişurile, dădură peste ei la ieşirea dintr-un pâlc de copaci. Nu prinde prea repede. Până acum a învăţat doar ciocolată şi facem dragoste. Sper că va mai învăţa

[9] Înger – lb. engl., (n. tr.).

cât de curând şi alte cuvinte că aproape am terminat dracului batoanele de ciocolată.

Se îndreptară agale spre tabără, iar Butterfly se freca de piciorul lui ca o pisică.

La ora mesei, Toffee primi încă un mesaj de la parohie. Îl întinse locotenentului Hamilton, care îşi frecă mustaţa şi privi la Ski, iar acesta la Stephen.

— În regulă, spuse Stephen, vom vota. Ski? Vrei să-l vezi pe capelan?

— N-am mai fost la o liturghie de când aveam şaptesprezece ani, spuse Ski.

— Nici eu, zise Stephen. Locotenente, ce zici?

— Eu simt unitarian, răspunse locotenentul. Nu cred că armata are preoţi uniţi.

— Toffee?

Transmisionistul privi în paharul plin cu un lichid verde intens.

— Vrei să guşti? întrebă el, oferindu-i cana lui Stephen. Avea un gust amar, ierbos.

— Ce-i asta? întrebă Stephen.

— Iarbă.

— Iarbă?

— Vacile trăiesc cu ierburi, spuse Toffee. Nu avem prea multe legume proaspete şi va mai trece o lună până să iasă ceva din grădină.

Plantase sfeclă, morcovi şi ardei graşi în spatele buncărului de transmisiuni.

— Ei, am băut şi lucruri mai rele, spuse Stephen, înapoind paharul lui Toffee. Ce fel de preot ziceai că vrei?

Toffee se ascunse în spatele paharului cu suc de iarbă.

— Biserica scientologică, spuse el.

Ski îşi dădu peste cap ochii săi bulbucaţi, către tavanul de pânză al postului de comandă.

— Vai de curul meu, oftă el. Iată-mă aici, la treizeci şi cinci de kilometri în tufişuri, cu un scientolog pe post de medic. Heei, băiete! Am să iau un glonte în burtă, iar bătrânul Toffee se va apleca deasupra mea şi-mi va spune: „Roagă-te ticălosule, roagă-te!”

Stephen întoarse radiograma şi scrise pe dos:

ACEASTĂ TABĂRĂ ESTE NECONFESIONALĂ.

— Poate că asta îi va linişti un timp, zise el, dar asta nu fu aşa.

Două zile mai târziu, Toffee îi aduse alt mesaj:

ROG CLARIFICAŢI ULTIMUL MESAJ. NECONFESIONALĂ NU ESTE O CONFESIUNE. VREŢI SĂ SPUNEŢI INTERCONFESIONALĂ. ÎN ACEST CAZ TREBUIE SĂ SPECIFICAŢI CITEZ: PROTESTANT ÎNCHEI CITATUL?

— I-ai arătat asta locotenentului? îl întrebă Stephen.
— Da. El mi-a spus să ţi-o dau.
— Ski?
— A spus la fel.

Stephen mototoli radiograma şi o mototoli în tranşeea care începuse deja să se umple cu apă maronie, mâloasă.

— Nici un răspuns? zise Toffee, uşor dezaprobator.
— Nu, spuse Stephen.

Oricum, aveau alte lucruri mai importante la care să se gândească. În dimineaţa următoare, cei din patrulă au fost atacaţi în timp ce se întorceau răzleţi pe drumul fantomă către Muc Wa. Ski era la comandă, aşa că soldaţii s-au ţinut destul de bine şi au ajuns în tabără doar cu un om lipsă. Au găsit soldatul lipsă în aceeaşi zi spânzurat de călcâie într-un copac şi cu un tricolor francez decolorat prins de cămaşă. Gâtul îi fuse tăiat.

Căpitanul Olivetti devoră raportul primit după această acţiune. Putea să simtă carabina fixată în umăr, răpăitul armelor, mirosul de sudoare şi pulbere, aşa cum pe vremuri putea să trăiască un meci de fotbal citind despre el în ziare.

— E clar că se distrează la Muc Wa, îi spuse el lui Ackley.
— Mda.
— Aş vrea să fiu şi eu acolo, adăugă el, cu sentimentul că locotenentul Hamilton îl păcălise cumva. Tu nu?
— Nu, domnule, zise Ackley.

Ultima recomandare pentru CIB a căpitanului se întoarse de la Thaitan. Neavizată favorabil. Thaitanul cerea acum trei zile consecutive sub focul inamic şi Operaţiunea Blaze durase doar două. Căpitanul Olivetti văzu restul şederii sale în Asia de Sud-Est ca pe o scară pe care trebuia să urce la nesfârşit – o zi, trei zile, trei zile consecutive – scară pe care funcţionarii din Thaitan ridicau tot mai sus premiul, la nesfârşit.

Duse raportul şi corespondenţa de dimineaţă în biroul maiorului Barker.

— A mai avut loc o ciocnire la Muc Wa, domnule maior, spuse

el.

— Asta-i a doua într-o săptămână, nu-i aşa? Vreo victimă?

— Un soldat indigen.

Maiorul Barker dădu din cap şi cicatricea i se închise la culoare.

— Asta nu-i bine, spuse el. Trimite-i locotenentului Hamilton un mesaj. Spune-i că de acum va trebui să facă două victime pentru fiecare pierdere suferită de forţele aliate.

— Da, domnule maior, zise căpitanul Olivetti, notându-şi pe spatele unui plic.

— Nu-i o idee rea, nu-i aşa? Poate că ar fi bine să-l pui pe Ackley să trimită o copie tuturor comandanţilor de unităţi Z.

Căpitanul Olivetti îşi notă din nou.

— Acum! zise maiorul. În legătură cu Muc Wa – înţeleg că asta-i prima unitate Z înfiinţată în acest sector în mai mult de un an?

— Da, domnule, şi este foarte bine. Apărare statică.

— N-are a face asta, replică maiorul, ridicându-se şi umblând prin birou.

Căpitanul Olivetti se lăsă în scaunul din faţa biroului.

— Nimeni din Thaitan n-o să-şi aducă aminte că eu am fost împotriva acţiunii din Muc Wa la început, zise maiorul Barker, oprindu-se în faţa hărţii purtând însemnarea Operaţiunea Blaze. Acum este tabăra mea, la naiba. Dacă ceva iese prost acolo, e fundul meu în joc, nu al locotenentului Hamilton.

— Da, domnule maior. Va trebui să fim cu ochii pe el.

Maiorul Barker dădu din cap şi se aşeză la birou.

— E ceva în corespondenţa de azi-dimineaţă, Al? întrebă el.

Căpitanul Olivetti aranjă corespondenţa în două teancuri.

— Uitaţi, o plângere de la biroul parohial, zise el. Garnizoanele noastre nu sunt suficient de receptive la ideea programării unor zboruri duhovniceşti regulate…

— Îndosariază-l.

Căpitanul Olivetti transferă scrisoarea în teancul lui Ackley.

— Ei, zise el, culegând altă hartă din teancul maiorului. Thaitanul ne trimite două VIP-uri. Un general de brigadă şi un corespondent, plus o suită de cinci membri. Cer raţii, cazare şi toate onorurile uzuale.

— Toate onorurile uzuale, zise maiorul Barker. Asta înseamnă că va trebui să găsim o femeie pentru general. Cine-i?

— Hardnetz S.

— Sam Hardnetz? Am auzit de el. Conduce unitatea aia ciudată unde se schimbă regimentele în plutoane şi apoi iarăşi în

regimente?

— Cercetarea analitică a eficienţei, spuse căpitanul Olivetti. „Un general şi un corespondent, gândi el. Eeei!”

— Asta este, spuse maiorul. Poate că vrea ca cei de la Desant să înceapă să poarte echipament de scafandrii, cam aşa ceva. Ce-i cu corespondentul?

— Shaw, R.

— Pentru cine lucrează? Revista *Life*?

— Nu, domnule maior. O chestiune pe nume *Liberal.*

— Ce-i aia?

— N-am auzit în viaţa mea, domnule.

Maiorul Barker privi gânditor la sectorul Muc Wa.

— Al, zise el. Asta ar putea fi o ocazie nemaipomenită pentru noi.

— Ordonaţi? răspunse căpitanul Olivetti. „Doamne – îşi spuse – ticălosul îmi poate citi gândurile”.

— Un corespondent şi un general, zise maiorul. Asta este ocazia noastră de a prezenta publicului lupta de diversiune, Al. De ce să revină marinei toată gloria? Desantul – trupele de Desant SUA DESANTUL PLEACĂ LA RĂZBOI, rosti el cu o voce tunătoare, încercând cum suna cuvintele.

— Aveţi absolută dreptate, domnule.

— Un corespondent şi un general, zise maiorul. Fă-mi rost de o masă de nisip.

— Poftiţi?

— O masă de nisip. Ştii, ca alea de la Şcoala Superioară de Infanterie. Şi câţiva soldaţi de jucărie, de asemenea. Pietre. Copaci. Baricade din sârmă ghimpată. Vei găsi totul în catalogul *Qartermaster* la Echipament Militar, Ministuri… Şi vezi dacă zboară ceva la Muc Wa săptămâna asta. Vreau nişte fotografii ale locului, din avion.

Pentru un timp, maiorul Barker căzu din nou în transă.

— A, Al, făcu el mai târziu.

— Poftiţi?

— Vezi dacă poţi să găseşti un exemplar din *Liberal* ăla. Vezi dacă este o revistă cu poze sau altceva.

Soldatul mort fu incinerat în uniformă completă, iar mirosul de cauciuc şi carne arsă stărui toată după-amiaza peste Muc Wa. Cenuşa adunată într-o ulcică de argilă fu pusă într-o colibă mică, în spatele şirului de colibe lungi în care dormeau soldaţii.

— Bine, spuse locotenentul Hamilton, încreţindu-şi nasul.

Acum ştiu cu ce fel de oameni ne luptăm. Ucid prizonierii – Dumnezeule!

— Şi noi am ucis un prizonier pe drum, venind aici, zise Stephen.

Locotenentul rămase pe gânduri, în timp ce oamenii făceau o mare ceremonie, îmbătându-se cu o băutură din rădăcini şi insecte.

— Ai dreptate, Steve, spuse el. Trebuie să ne descotorosim de Cowboy.

— Ce?

— Îl vom trimite înapoi, la Penang, cu primul elicopter care opreşte aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ray! Nu poţi face asta, avem nevoie de el.

— N-am nevoie de ucigaşi ca să lupte sub comanda mea.

— Ce-ai vrea, copii cercetaşi?

— Există războaie bune şi războaie rele, zise locotenentul Hamilton, arătând curat, luminos şi sigur de el. Vreau ca al meu să fie unul bun. „Devine ofiţer în toată regula, gândi Stephen şi încă ce ofiţer! Un idealist”.

— Chestia asta s-a terminat odată cu primul război mondial, Ray. Sau cu războiul civil din Spania, adăugă el, gândindu-se la bătrânul Robert Iordan ţinând piept fasciştilor: Acum războaiele sunt duse de profesionişti.

— Cei cu care luptăm nu sunt profesionişti, sublinie locotenentul.

— Poate că nu, dar ucid prizonierii, aşa cum ai văzut.

Locotenentul privi la coliba mică şi ţuguiată, decorată cu siluete de animale şi oameni, decupate din cutiile de conserve.

— Întotdeauna m-am întrebat ce făceau soldaţii cu cutiile alea, spuse el.

— Ascultă Ray, îi spuse Stephen. Trebuie să iei şi binele şi răul. Iar Cowboy este un interpret bun. Nu vreau un amator într-o asemenea slujbă. Cel puţin, cu Cowboy, ştim de partea cui este – de partea noastră, fiindcă noi avem banii şi forţa. Mai dă-i o şansă.

Locotenentul tot mai studia coliba funerară.

— În regulă. Cowboy poate să rămână. Dar răspunzi de el, Steve.

— Da, domnule, spuse Stephen şi aproape că salută. Dar se controlă la timp.

Ski privea ritualul îmbătării roşu de furie şi cu ochii ieşiţi din

orbite. Era furios pentru pierderea unei perechi bune de bocanci şi a acelor ore preţioase. Ultimul plan al lui Ski era să întindă un al doilea rând de sârmă ghimpată în jurul taberei, la zece metri de principala linie de apărare. Aveau să umple această zonă a nimănui cu sticlă spartă, avertizoare sonore şi piedici din sârmă.

— De ce nu se pot grăbi? gemu el. În zidul dinspre nord este o gaură atât de mare, încât bătrânul Charlie ar putea trece cu un regiment prin ea.

— Lasă-i pe oameni să-şi termine funeraliile, îi spuse Stephen.

— La ce-i mai trebuie funeralii? E mort, nu-i aşa?

— Puteam să fiu eu, zise Stephen.

— Rahat. Te-aş putea înmormânta în cincisprezece minute, Steve, şi n-aş avea nevoie de o sută cincizeci de oameni să mă ajute.

— Puteai fi tu.

— Atunci nu mai trebuie să-mi fac griji, nu-i aşa? Dar sunt în viaţă, la naiba, şi sunt îngrijorat.

— Relaxează-te, îi zise Stephen. Vor relua lucrul mâine dimineaţa. Dar nu-l reluară.

A doua zi, după apelul pentru muncă, Stephen se duse cu Toffee la buncărul de transmisiuni ca să rezolve un şir lung de mesaje din partea maiorului Barker. Maiorul voia dintr-odată să ştie tot ce era de ştiut despre tabără. Mai era şi un apel de la biroul parohial, acordându-le încă o şansă de a avea o slujbă interconfesională. Stephen şedea pe treapta cea mai de jos, cu soarele încălzindu-i spatele şi dicta răspunsuri pentru fiecare din aceste mesaje. În spatele lui Toffee, aproape invizibil în întunericul adăpostului, un soldat tânăr pedala cu furie pe o bicicletă. Bicicleta era montată pe o ramă din lemn. Anvelopa din spate fusese scoasă şi înlocuită cu o curea trapezoidală; cureaua era cuplată la un generator care alimenta radioul şi uneori, extractorul de suc al lui Toffee.

— Un drum uneşte poarta de est cu cea de vest, spuse Stephen şi telegraful lui Toffee ticăi în întuneric. La sud de drum se află un platou de paradă şi patru barăci lungi pentru soldaţii indigeni. Zic prea repede pentru tine?

— Nu.

— La nord construim o magazie de alimente şi o sala de mese cu podea de beton şi suprastructură de lemn… Aşa se zice?

— Sună corect, zise Toffee şi bătu mai departe. Asistentul lui gâfâia pe bicicletă.

— Postul de comandă şi buncărul de comunicaţii sunt

localizate…

— Revoltă! strigă o voce răguşită în spatele lui.

Stephen sări în lături. Ski se aruncă în jos pe scări agitându-şi carabina şi strigând:

— Revoltă!

— Ce-i? întrebă Stephen.

— Revoltă, insistă Ski. Doamne! I-am spus locotenentului: i-am spus că nenorociţii ăştia se vor răscula cu prima ocazie.

Stephen îşi luă carabina.

— Tu stai aici, îi spuse el lui Toffee. Ţine radioul încălzit.

Îl urmă pe Ski afară şi alergară în jos, către poarta dinspre nord.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stephen strângând din ochi în lumina soarelui.

— Lucram – la postul de mitraliere – acolo, zise Ski pufăind şi gâfâind. Nenorociţii au lăsat lucrul. Le-am tras câteva şuturi în cur, dar nu se mişcă.

Soldaţii aveau un aer sumbru şi erau împrăştiaţi pe tot perimetrul taberei. Zidul dinspre nord era tot fără sârmă ghimpată pe aproape toată lungimea.

Stephen îl chema pe Cowboy şi pe bătrânul caporal.

— Ei, spuse el. Ce-i cu asta?

Bătrânul începu o explicaţie lungă, sacadată, trăgându-se de lobul urechii stângi. În timp ce vorbea, privea în pământ.

— Ce zice, Cowboy? întrebă Stephen.

— Domnule, zice: Locul ăsta bântuit, rosti interpretul, privind cu dispreţ la bătrânul luptător. Zice: spiritele francezilor umblă pe aici, domnule, trebuie să mutaţi tabăra departe de aici.

— Revoltă! urlă Ski. Spune-i ticălosului să-şi predea tresele.

Stephen îl opri.

— Ei sunt o sută cincizeci, iar noi doar patru, îi spuse el. Dacă ei cred că e bântuit, atunci e bântuit.

— Aici nu-i democraţie. Suntem în armată.

— Cowboy, zise Stephen, tu crezi în spirite?

Interpretul încercă să rânjească, dar ieşi o strâmbătură.

— Nu, domnule, spuse el cu îndoiala, privind spre copacii unde sclipea în soare crucea francezilor.

„Spirite” gândi Stephen. Asta-i o treabă pentru duhovnic, nu-i aşa?”

— Ce religie au oamenii? întrebă el.

— O, domnule, unii din ei foarte proşti. Ei cred că Dumnezeu se ascunde peste tot – copaci, pietre, râuri. Nu ştiinţific,

domnule. Dar cei deştepţi, cred franţuzeşte.

— Franţuzeşte? Vrei să spui catolic?

— Da, domnule. *Catlic.*

— Tu eşti catolic Cowboy?

— O, da, domnule!

— În regulă, spuse Stephen. Vom fi foarte ştiinţifici în legătură cu asta, Cowboy. Spune-le oamenilor că pot lucra în partea cealaltă a taberei câteva zile, până ce scăpăm de spirite în mod ştiinţific.

— Da, domnule, foarte bine domnule.

— Şi spune-le: dacă nu reiau lucru în cincisprezece minute îi împuşcăm pe toţi.

— Da, domnule! zise Cowboy, arătându-şi dinţii într-un zâmbet plăcut, întocmai ca al căpitanului Olivetti.

Stephen şi Ski se întoarseră în buncărul de transmisiuni. Stephen, care cobora primul, aproape că se castră în ţeava puştii lui Toffee.

— Totu-i în ordine? întrebă Toffee lăsând arma în jos.

— Mai eşti în emisie? întrebă Stephen.

— Mda.

— Bine, spune băiatului să înceapă să pedaleze, zise Stephen, căci trebuie să strângem relaţiile cu biroul parohial.

Capitolul 9

— Nu, zise locotenentul, pipăindu-şi mustaţa până ce găsi câteva fire destul de lungi pentru a le apuca. Nu voi permite asta.

— De ce nu? întrebă Stephen.

— Nu este corect. Nu este etic.

— Nu este vorba de etică, zise Stephen. „Tâmpitule, namilă inocentă," gândi el. „Chiar crezi tot ce ţi-au spus la şcoala de Duminică, acolo la tine acasă în Wisconsin sau Minnesota sau cine ştie în ce fund de ţară". Este vorba de terminarea acestei tabere, urmă el.

— Nici nu este demn, spuse locotenentul. Trebuie să existe altă cale.

— Ei, există una, îi spuse Stephen.

— Care?

— Pune-i pe soldaţi într-un şir, ia-l pe fiecare al zecelea om şi împuşcă-l. Continuă astfel până ce încep să asculte de raţiune. Asta era sugestia lui Ski.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Deloc. Nu putem muta tabăra fiindcă maiorul nu ne-ar lăsa. Nu-i putem convinge pe oameni că locul nu-i bântuit. Astfel că avem două alternative: sau alungăm spiritele, sau îi facem pe soldaţi să se teamă mai mult de noi decât de spirite.

Locotenentul îşi morfolea buza. După o lună în soarele arzător din Muc Wa începuse să-şi piardă culoarea rozalie cu care venise din Fort Darby. Poate că acum urma să-şi piardă ceva şi din idealurile de cercetaş.

— Bine, spuse el. Ce trebuie să fac?

— Te ridici când mă ridic eu, îngenunchezi când îngenunchez eu, îi zise Stephen.

— Bine, dar tot nu-mi place. Eşti un cinic, Steve. Şi din cinism nu poate ieşi nimic bun.

— La dracu'! făcu Stephen şi plecă să-l caute pe bătrânul caporal.

Zborul duhovnicului fusese programat pentru vineri. Stephen decretă până atunci sărbătoare, pentru a impresiona pe soldaţi cu importanţa pregătirilor.

— Eşti nebun, îi spuse Ski. Dar dă-i înainte, este copilul tău. Trezeşte-mă din beţie când e gata.

Stephen reuşi să ţină la lucru o echipă pentru paza taberei şi construirea unui altar din lăzi în apropierea mormintelor francezilor. Restul soldaţilor benchetuiau. Fierbeau seminţe, rădăcini şi insecte în cazanul de patruzeci de litri de la bucătărie şi beau toată noaptea produsul rezultat. Dimineaţa, Stephen şi Toffee adunară un pluton şi-l puseră să se plimbe prin râu până ce deveniră suficient de treji încât să-i înlocuiască pe cei care fuseseră de gardă. Ski se îmbătă cu soldaţii. Locotenentul Hamilton rămase în postul de comandă, luptându-se cu conştiinţa sa.

Vineri, la ora zece dimineaţa, cele două elicoptere care-l aduceau pe duhovnic apărură la orizont ca nişte libelule. Stephen aprinse o fumigenă galbenă în sectorul de nord-vest al taberei, unde fusese amenajată o piaţă de aterizare. Unul din elicoptere se lăsă la sol. Celălalt continuă să se rotească de-a lungul taberei, în timp ce un fotograf aplecat nebuneşte peste uşă îşi îndreptă aparatul spre fiecare clădire.

Preotul era un maior mătăhălos, milităros, cu riduri adânci pe faţă. Purta ghete de paraşutist şi o insignă argintie, de aviaţie.

— Bună dimineaţa, domnule, îi spuse Stephen dându-i onorul. Aţi adus...

— Spune-mi Părinte, zise preotul.

— Da, Părinte. Aţi adus o sutană şi toate celelalte?

— Nu, nu, caporal Courcey. Noi, cei din corpul preoţilor, nu ne ţinem de ceremonie, ştii.

Locotenentul Hamilton veni spre ei.

— Bine aţi venit în Muc Wa, domnule, zise el, dând onorul.

— Spune-mi Părinte.

— Poftim?

— O, nu eşti catolic, spuse preotul, uitându-se la ecusonul locotenentului. Bine, poţi să-mi spui Padre.

— Bine, ăă, Padre.

Dar preotul părea hotărât să-l înmoaie.

— Eşti cam subţirel pentru un desantist, zise el, lăsându-şi mâna groasă pe umărul locotenentului. Ai avut ceva dizenterie, băiete?

Locotenentul Hamilton luă poziţia de drepţi.

— Nu, domnule, adică am avut ceva probleme, dar acum simt mult mai bine, mulţumesc de întrebare, domnule... Padre.

— Am nişte polymagna în trusă.

— O, mi-a trecut acum, mulţumesc.

— Niciodată nu-ţi trece. Aşa-i în ţara asta afurisită. De când

am ajuns aici n-am avut curaj să trag o băşină.

Se scuturã de râs bătându-l pe locotenent pe umerii săi subţiri.

Stephen interveni, iar locotenentul Hamilton îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Domnule? îi spuse Stephen preotului.

— Părinte.

— Da, domnule Părinte, mi s-a spus că majoritatea soldaţilor sunt catolici şi cred că le-ar face plăcere să vă vadă într-o ţinută mai preoţească.

— Bine, bine, o să văd ce pot face, spuse preotul. Cred că am pe undeva în trusă un patrafir.

Atunci ateriză şi celălalt elicopter. Stephen vorbi cu fotograful, care fusese trimis de maiorul Barker să fotografieze tabăra. Se părea că maiorul a făcut o machetă la scară a garnizoanei.

— Deci, de asta avea nevoie de toate acele măsurători, spuse Stephen. Ce vrea să facă cu macheta, să înfigă steguleţe în ea?

— Steguleţe? întrebă fotograful. Ce steguleţe? Stephen nu mai apucă să afle şi altceva, deoarece în acel moment apăru Schi împleticindu-se şi escortat de Butterfly, iar fotograful se repezi să-şi îndrepte aparatul spre pieptul ei frumos, strălucitor. Piloţii elicopterelor fluierară. Preotul privi în sus făcând „Da, da, hmm”. Ski era prea beat ca să observe vâlva care o provocase, astfel că Stephen îşi scoase cămaşa şi i-o dădu lui Butterfly. Ea trebui să-şi răsfrângă manşetele, dar la piept îi venea foarte bine. Preotul îl întrebă în surdină pe Stephen:

— Sergentul Oleonovski este catolic?

— Da, Părinte, cred că este.

— Hmm, rosti preotul.

Butterfly împodobise pânza altarului. De fapt, era o pânză funerară, ca cea pe care o ţesuse pentru soldatul ucis. Era făcută din fire de mătase de paraşută, pe care le vopsise în auriu, roşu şi purpuriu; înfăţişa povestea celor trei războinici cu piele albă care au călătorit multe mile, au înfrânt mulţi duşmani şi au murit în cele din urmă lângă acest râu, în munţi.

— Drăguţă, zise preotul. Păgână, desigur, dar un lucru foarte frumos.

— Ce spune? mormăi Ski. Îl ucid dacă vorbeşte aşa.

— Este preot, Ski, îi zise Stephen.

— Preot, ai? Bine, atunci e în regulă.

Ski întoarse capul spre preot şi-i trase o strâmbătură de beţiv.

— Totuşi, îi zise el lui Stephen, preot – nepreot, n-ar trebui să vorbească aşa de prietena mea.

Preotul îşi drese glasul cu un horcăit puternic.

— A, sergent Oleonovski, zise el aranjându-şi patrafirul pe ceafa ca de taur, n-ai vrea să-mi fii ministrant?

Ski se uită sălbatic la el, apoi la Stephen. Negăsind îndurare în nici o parte, se împletici înainte şi-şi ocupă locul de ministrant.

Altarul era aşezat chiar în dreptul cimitirului francez, astfel ca soldaţilor să li se pară că preotul îşi arunca rugăciunile spre el, ca pe nişte proiectile de mortier. Stephen stătea în apropierea altarului. Soldaţii erau strânşi în formaţie, pe panta blândă dintre cimitir şi tabără. Cowboy le spuse să se ia după Stephen, care plănuise să se ia după ministrant. Cu Ski în această funcţie, era ceva mai greu. Stephen nu mai fusese în liturghie de când intrase în colegiu, dar, încet, încet, vechiul ritual îi reveni în memorie.

Începu chiar să-i fie dor de casă, auzind, după şase ani, acele expresii pompoase în latină… *mea culpa, mea culpa…* Ski îngenunche, sunând din clopoţel; Stephen îngenunche; compania îngenunche.

Urmă o mişcare în rândul soldaţilor, iar Cowboy păşi în faţă, cu mâinile pe piept, gata să primească sfânta cuminecătură. Vreo şase soldaţi îl urmară. Preotul ezită, apoi îl binecuvântă pe Cowboy şi strecură azima printre şirurile albe de dinţi ale interpretului. Baioneta se legăna uşor la centura lui Cowboy. Preotul le dădu apoi şi celorlalţi soldaţi împărtăşania, în timp ce rândurile din spatele lui Stephen se rupseră şi întreaga companie se buluci în faţă să ia parte la magia omului alb. Preotul îi zâmbi lui Stephen:

— Aceşti oameni sunt în stare de graţie?

— Păi, sunt soldaţi, Părinte.

— Tocmai asta mă îngrijorează.

— N-aţi putea să le acordaţi un soi de iertare condiţionată?

— Cred că da, spuse preotul, iar zbârciturile de pe faţă i se adânciră. Începu să rupă restul azimelor în bucăţele mai mici.

— Caporal! zise el, scuturându-l pe Stephen. N-ai de gând să primeşti cuminecătura?

— Păi, Părinte…

— Hm?

— Nici eu nu sunt în stare de graţie.

— În regulă, zise preotul. Te absolv.

Stephen dădu din cap, văzând că planul îi fusese dejucat şi-şi luă locul în rând. „Căci acesta este Trupul Meu… acesta este Sângele Meu…” Stephen privi spre albastrul adânc al cerului,

aproape aşteptându-se să fie lovit de un trăsnet. „Câte sunt în stare să fac pentru Muc Wa”, gândi el.

După liturghie, soldaţii aduseră cazanul lângă altar. Fiertura era acoperită de un strat gros de frunze care serveau la păstrarea aromei; o trestie lungă, curbată, era înfiptă în mijlocul stratului de frunze.

— Remarcabil, spuse duhovnicul.

Îşi împături patrafirul şi-l băgă în buzunar, apoi îl lăsă pe Stephen să-l instruiască în a lua prima înghiţitură. Soldaţii se înghesuiră în jurul lor. Soldatul Bung, măscăriciul companiei, turnând apă peste frunze, dintr-un capac de bidon, ca să măsoare cât bea preotul.

— Destul, spuse duhovnicul, dând trestia la o parte. Ochii îi lăcrimau.

— Nu, domnule! zise Cowboy, luând capacul de bidon de la Bung, ca să vadă câtă apă rămase. Pe jumătate destul. Părinte, domnule!

Stephen îi făcu semn bătrânului caporal. Ei traseră pătura funerară de pe altar şi o duseră – cu respect, ca pe un steag – la mormântul francez. Stephen atinse un chibrit de pătură şi se dădu înapoi, lângă bătrân pentru a o privi arzând. Flăcările erau mai puţin strălucitoare decât ţesătura. „Nu-i rău, gândi Stephen. Dacă viaţa e mai strălucitoare ca moartea, nu mai contează că învinge moartea”.

— Gată cu fantomele, spuse el când ţesătura lui Butterfly arse până la cenuşă. Mâine toată lumea la muncă.

— O.K., O.K., răspunse bătrânul, zâmbind cu toată faţa lui rotundă, ca de mahon.

Se întoarseră la petrecere, unde Cowboy se contrazicea cu preotul pe tema adulterului. Cowboy pretindea că din moment ce soldaţilor li se cere să calce una din cele zece porunci, trebuiau să fie scutiţi şi de celelalte.

— Aşa este corect, domnule, spuse el.

Traduse soldaţilor argumentul său, iar aceştia încuviinţară energic uitându-se către preot.

— Nu, nu, zise preotul. Nimeni nu e scutit de porunci. Ca individ, adică. Să nu ucizi; Să nu comiţi adulter. Tu, Cowboy. Dacă ucizi un om în timpul serviciului, nu acţionezi ca un individ anume. Acţionezi în numele ţării tale. Da, asta este, spuse el ştergându-şi cu mâna sudoarea de pe frunte. Dar adulterul este întotdeauna un act personal.

Butterfly, care stătuse pe margine, începu să-l dăscălească pe

preot cu vocea ei melodioasă, zâmbind şi frecându-şi burta pe sub cămaşa de uniformă a lui Stephen.

— Domnule Părinte, traduse Cowboy, ea spune: Nu-i păcat să faci dragoste dacă vin copii.

— Ce? făcu preotul îndreptându-se de spate.

— Domnule, ea spune…

— Cowboy, tânăra aceasta este însărcinată?

— Se străduieşte foarte mult, domnule Părinte.

— SER-GENT! urlă duhovnicul, transformându-se dintr-odată în maior.

Ski ieşi din rândul celor din jurul cazanului.

— Sergent Oleonovski, ai luat pe această femeie după rânduielile cuvenite? întrebă preotul.

Ski clipi la el cu ochii bulbucaţi, de un albastru deschis.

— Ei, zise duhovnicul.

— Păi… făcu Ski. Se scărpină la tâmplă.

Butterfly protestă melodios.

— Totul O. K., lămuri Cowboy: ei fac căsătoria când sergentul o ia acasă în SUA.

— Sergent Oleonovski, ai sedus această copilă promiţându-i că te căsătoreşti cu ea?

— Păi, nu, domnule, zise Ski, trecând cu scărpinatul la chelia din creştet. Lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa.

Butterfly vorbi din nou, cu ochii ca murele fixaţi asupra lui Ski.

— Totul O. K., zise Cowboy. Ea spune: pot face căsătoria acum, dacă vreţi.

— Ei, sergent? întrebă duhovnicul.

— Nu, domnule, eu nu ţin minte aşa.

— Desigur, n-ar fi o căsătorie recunoscută oficial.

— După câte ţin minte eu…

— Va trebui să treci printr-o mulţime de formalităţi la ambasada din Thaitan.

— … Chestia asta cu căsătoria a venit mai mult sau mai puţin după. Se pare că nu i-am promis că mă însor cu ea, înainte! Ce naiba, ea nu ştie engleza şi eu nu pot vorbi în buru.

— Oricum în ochii lui Dumnezeu veţi fi căsătoriţi, conchise preotul. Şi desigur, asta este ceea ce contează.

Vorbea din nou ca preot, cu voce gravă şi blajină.

— Ha? făcu Ski.

— Veţi fi căsătoriţi în ochii Domnului, dar nu în cei ai Armatei SUA.

Ski începu să se scarpine în cap. Îl privi pe duhovnic cu ochii

pe jumătate închişi.

— Bine, bine, spuse el în cele din urmă. Dacă asta vrea Butterfly, cred că-i mai bine s-o facem, ai?

— Căsătoria este o chestiune foarte serioasă, îi spuse preotul.

— O, sigur că este, Părinte. Foarte serioasă. De asta am amânat-o atât de mult.

— Vei avea de îndurat multă birocraţie înainte ca această ceremonie să fie recunoscută oficial.

— Ştiu asta, Părinte. Multă birocraţie. Da, do'mle.

— Foarte bine, atunci, zise preotul.

Ghicind că se pregăteşte încă o distracţie, soldaţii formară un cerc larg, vesel în jurul lor. Cowboy stătea alături de preot, ca să traducă. Stephen era cavaler de onoare. Locotenentul Hamilton, părând oarecum buimac, conduse mireasa, căci mama lui Butterfly era prea ocupată de vaiete şi să se dea cu capul de pământ.

— Bătrâna foarte fericită, domnule, spuse Cowboy.

Angel, surioara, era domnişoară de onoare. După un timp fugi şi ea cu ceilalţi copii de refugiaţi să se joace şi ea de-a mireasa.

„Am vrut să mă însor cu Rebecca, gândi Stephen. Dar nu i-am spus şi probabil că ea n-a ştiut nimic". Sărută mireasa, care purta încă bluza vărgată de uniformă. Butterfly îi atinse buzele cu limba. „Rebecca! gândi el, pielea ta era mai albă, sânii mai mici şi ochii mai mici şi rotunzi – dar sărutai la fel". Îi făcu apoi loc locotenentului Hamilton.

— E, caporal, zise unul din piloţii elicopterelor, bătându-l pe umăr pe Stephen. Este sigur că o săruţi pe mica băştinaşă?

Era un ofiţer vesel, cu faţa umflată, abia ieşit de la şcoala de zbor, după cum arăta.

— Sigur? întrebă Stephen.

— Da, ştii tu, e curată?

Stephen se gândi să-i tragă un şut, dar erau prea mulţi martori.

— Desigur, răspunse el. Tu eşti?

— Ascultă, caporal, nu face pe deşteptul cu mine.

Stephen se îndreptă şi-i scutură mâna lui Ski.

— Ar fi bine să-i spui lui Butterfly despre sărutul social, îi zise el. Încă nu-l stăpâneşte.

— Ce? Vrei să spui că vă sărutaţi franţuzeşte, nenorociţilor?

Ski se repezi s-o salveze pe Butterfly de fotograful maiorului Barker.

— *Gata!* urlă el. Destul, rupeţi rândurile!

Grupul nuntaşilor se îndreptă spre tabără, unde îi aştepta băutura. Stephen rămase la mormânt. Bătrânul caporal voi şi el să stea, dar Stephen îl bătu pe umăr şi-i spuse să se ducă la petrecere.

— O.K.! O.K.! zise soldatul cu îndoială, privind la carabina lui Stephen să vadă dacă-i încărcată. Apoi se grăbi, cu picioarele arcuite, în susul dealului.

Stephen merse prin iarba înaltă spre mormânt, gândindu-se la Rebecca, cum săruta ea, tot cu limba.

— Adu un ziar şi eu fac micul dejun, îi spuse ea, iar el ieşise în dimineaţa strălucitoare, spălată de apa mării, cu inima plină de dragoste, decis să se însoare cu ea. Da. Pornise cu gândul să-i facă felul şi sfârşise prin a fi îndrăgostit. Dar mai târziu, ea îi spuse:

— Nu vreau să ne mai vedem. Eşti un pericol.

Aşa că probabil ea n-a ştiut.

Oare lucrurile s-ar fi petrecut altfel dacă ea ar fi ştiut?

Stephen găsi un copac potrivit şi se aşeză, rezemându-se de el cu carabina în poală, o apăsare liniştitoare. Crucea de piatră era în dreapta. Râul era în faţa lui, alergând negru şi tăcut în albia sa. Dar… ACOLO SE MIŞCĂ CEVA. Îşi duse carabina la umăr. O căprioară mică sări din iarbă şi alergă peste câmp, lătrând ca un câine. Stephen se relaxă şi încercă să se apere de dispreţul Rebeccăi.

— Uită-te la tine! o auzi spunându-i cu vocea ei răguşită, excitantă. Un ucigaş. Cum să mă mărit cu tine?

— Cineva ar fi putut să mă împuşte de peste râu.

— Nu trebuia să te afli aici.

— Sunt soldat. Asta-i meseria mea.

— Eşti un ucigaş. Şi un mincinos, şi un escroc. Le-ai spus soldaţilor că preotul a venit să alunge duhurile şi preotului, că soldaţii vor să asculte liturghia. Cum să mă mărit cu un om ca tine?

— Mă aflu aici, spuse Stephen. Asta-i meseria mea. Trebuie să-mi fac meseria cât pot de bine.

— Să faci bine un lucru…

— Da.

— Hemingway! zise ea cu vocea înecată de dispreţ, aşa cum îi zise în acea dimineaţă la Cape Hatteras, când el îi spuse prima dată care-i filosofia lui. Dar de data asta, el avea pregătit un răspuns.

„Întotdeauna am un răspuns când e prea târziu”, gândi el.

— Fascistule! La fel gândeau gardienii în lagărele lui Hitler. Îşi făceau meseria cât puteau de bine.

— Asta-i altceva, răspunse Stephen. Ce am făcut azi-dimineaţă nu a dăunat nimănui. De fapt, toţi se simt mai în siguranţă şi mai liniştiţi.

„Chiar şi eu”, gândi el.

Era prea departe de tabără ca să audă zgomotul nunţii lui Ski. Căldura amiezii era ca o pătură care-l apăsa, înăbuşind orice sunet. Cimitirul era adormit. Chiar şi fantomele francezilor erau liniştite, dormind sub crucea lor cu braţele în formă de trifoi. „Ce crezi despre asta, Rebecca? Magia omului alb chiar a funcţionat” Stephen căscă de-i trosniră fălcile. Scuturâ capul, apoi îşi echilibra carabina pe genunchi, astfel ca să-l ţină treaz. „Am venit aici ca s-o uit gândi el, şi n-am făcut decât să găsesc un loc perfect pentru amintiri”. Un cosaş ţârâi lângă el, în iarbă. „Da, am vrut să mă însor cu Rebecca. Am început prin a mă ţine după ea şi am sfârşit prin a o iubi. În acea dimineaţă inundată de soare, la Cape Hatteras, după noaptea noastră de Hansel şi Gretel, nu mai voiam nimic altceva decât ca până la sfârşitul vieţilor noastre să cumpăr ziarul de duminică în timp ce ea pregătea micul dejun,”

Părul i se zbârli. CE? Un om îl privea de dincolo de râu. Un bărbat cu dinţi ca de ţap, cu pometi înalţi, pielea măslinie, lucioasă şi păr drept, negru. CHARLIE ROMEO, cu capul şi umerii iţiţi deasupra unui bolovan. ISUSE!

Stephen se aruncă în lături şi se rostogoli, târându-se până în spatele unui copac, cu arma aţintită spre malul celălalt. Charlie dispăruse. Dar rămăsese piatra, iar trestia tremura. Rebelul se lăsase în iarbă. Încet, părul zbârlit de frică i se relaxă şi Stephen începu să transpire. „Isuse! îşi spuse el. Am văzut căprioara şi nu m-am întrebat ce a stârnit-o. Asta păţeşti dacă visezi cu ochii deschişi. Asta păţeşti dacă nu-ţi faci treaba”.

Nici urmă de Charlie. Dar Stephen parcă îi vedea încă faţa. Faţa lipsită de frumuseţe, cu dinţi de ţap. Era un chip prietenos. Stephen era sigur că ar fi putut să se ridice şi să meargă la râu şi nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că şi Charlie s-ar fi ridicat. S-ar fi întâlnit la râu doi oameni sluţi, pe maluri opuse şi ar fi zâmbit unul la altul.

Dar nu încercă. În schimb, sări şi alergă spre tabără, se ghemui, coti în zigzag, exact aşa cum îl învăţaseră la Fort Darby, Carolina de Nord.

Capitolul 10

— De ce n-ai tras? îl întrebă Ski.

— De ce n-a tras el? replică Stephen.

Ski se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule! exclamă el. Ce-are a face? Trebuia să-i mulţumeşti stelei tale norocoase şi să-l împuşti dracului.

— N-avem poziţia bună pentru asta, spuse Stephen, deşi nu era chiar adevărat. Dar nici nu putea spune că rebelul îi fusese simpatic.

— Ski? zise locotenentul Hamilton, pipăindu-şi nervos mustaţa. De ce n-a tras Charlie în Steve?

— Era o iscoadă, răspunse Ski, dând energic din cap.

— O iscoadă. Vom fi loviţi. La noapte. Ce mai lună de miere!

— Ne pare rău, ziseră piloţii elicopterelor, şi dădură ordin echipajului să deblocheze rotoarele.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze băieţi, le spuse duhovnicul.

Elicopterele se ridicară la ora douăsprezece. Se rotiră puţin deasupra mormântului francezilor, în timp ce fotograful mai făcu o fotografie, apoi se ridicară la înălţimea la care nu mai erau în bătaia armelor uşoare şi dispărură către nord-nord vest. Acum maiorul Barker putea să adauge o iscoadă a rebelilor pe macheta garnizoanei Muc Wa.

Stephen îl luă pe bătrânul caporal şi un pluton, mai puţin vreo cinci, şase soldaţi, care erau prea beţi ca să poată trage cu arma şi-i duse la râu. Scotociră cu foarte mare atenţie. Stephen îi puse pe oameni să caute în fiecare tufiş, în timp ce liziera pădurii tropicale îi aştepta tăcută, ca fălcile unei capcane. Apoi căutară în pădure, trei echipe în linie şi una în faţă, negăsind nimic. Stephen îi aduse înapoi în cameră la ora cinci dimineaţa.

O echipă asudată şi înspăimântată muncea la întinsul sârmei ghimpate de-a lungul dealului dinspre nord. Ski alergă printre muncitori, blestemându-i şi lovind din când în când pe câte unul cu căputa bocancului. Oamenii lui Stephen strigară vorbe de ocară echipei de lucrători.

— Cât de tare ne va lovi Charlie? întrebă locotenentul la cina pe care şi-o luau în postul de comandă, chiar înainte de căderea întunericului.

— Depinde, răspunse Ski, cărându-şi cu lingura în gură tocană de carne cu cartofi. Probabil nu prea tare. Nu va încerca să ne

gonească de la început. Vrea doar să vadă din ce suntem făcuţi.

După ce termină tocana, Ski deschise o cutie cu piersici şi le înfulecă. Luă apoi două vitamine şi o tabletă de sare. Apoi râgâi.

— Eram prin deltă, la ultimul meu tur, zise el, lăsându-se pe spate şi frecându-şi burta. Un loc pe nume Loc Gia – aţi auzit de el? Nu. Ei, este o grămadă de nimic, la fel ca Muc Wa. Dar bătrânul Charlie a decis să ne gonească şi într-o noapte ne-a atacat.

— Cu ce? întrebă locotenentul Hamilton, aplecându-se înainte cu o expresie încordată, ca şi cum mai târziu ar fi trebuit să dea un test din această materie.

— Mortiere. Mortiere obişnuite, *made în USA.* Ne-au bombardat ca naiba până dimineaţa, apoi au instalat un post de mitraliere pentru elicoptere şi o ambuscadă pe drumul spre Nang Tre. *Nimeni* n-a fost atât de nerod ca să vină să ne salveze. Nu mai era nici o bucată de pământ stabil în Loc Gia. Tremura ca piftia, locotenente.

Ski scotoci prin raţii până ce dădu peste o cutie cu tartă de fructe. Deschise cutia şi scutură prăjiturică în palmă.

— Apoi a venit peste noi, urmă el, rupând bucăţi de prăjitură şi îndesându-le în gură. Veneau în valuri, ca în Coreea. Un omuleţ alerga şi se arunca pe sârma ghimpată şi altul călca peste el şi culca următorul şir de sârmă şi tot aşa. În curând ne-au covârşit. Locotenentul a luat un glonţ între picioare şi urla ca un cal. Niciodată n-am auzit o fiinţă omenească scoţând asemenea sunete. Şi încă un ofiţer, pe deasupra.

Locotenentul Hamilton îşi şterse mustaţa de sudoare.

— Nu cred… începu el.

— L-am târât în buncărul de transmisiuni, urmă Ski, adunându-şi ultimele firimituri de tartă şi aruncându-şi-le în gură. Şi am rămas acolo două zile. Doamne! Eu şi sergentul de transmisiuni şi locotenentul care era pe moarte. Cadavrele îngrămădite afară puţeau. Muşte negre peste tot. Nimic de băut. M-a apucat burta şi n-aveam unde merge, aşa că a trebuit să-mi dau drumul în pantaloni.

— Soldaţii ce făceau? întrebă locotenentul.

— O, vreo douăzeci, treizeci erau prin tranşee, în jurul taberei. Restul au fugit de acolo, cei care n-au fost ucişi… Am primit Steaua de Argint pentru această acţiune, încheie Ski. Un batalion de localnici al marinei a pătruns până la urmă şi l-a lovit din spate pe Charlie. Am fost singurul supravieţuitor american, astfel că au fost nevoiţi să-mi dea mie medalia. Ski trase din buzunarul

de la spate un portofel umflat, soios. Uitaţi-vă la asta, zise el scoţând o medalie cu o panglică decolorată, albită de sudoare. Mi-au dat Steaua de Argint şi eu mi-am petrecut majoritatea ălor două zile făcând în pantaloni.

— Ce…? zise Toffee, oprindu-se apoi pentru a-şi drege glasul. Ce s-a întâmplat cu sergentul de transmisiuni?

— Oh! Şi-a ieşit din fire şi a încercat să scape. Nu i-am mai găsit cadavrul, aşa că se poate să fi reuşit. Ski chicoti. Trebuie să fie acum la jumătatea drumului spre India.

Toffee dădu din cap. Ochii lui blânzi, căprui, priveau în gol sau poate că-şi urmărea omologul din Loc Gia strecurându-se prin tăcuta pădure tropicală, în drum spre India. Părea mulţumit de ceea ce vedea.

După masă, Toffee se duse în buncărul de transmisiuni, iar Ski în coliba pe care o construise pentru Butterfly, între barăci şi colibele refugiaţilor. Stephen şi locotenentul Hamilton dădură ocol taberei. Ei făceau de gardă între şase şi opt şi iarăşi de la zece la miezul nopţii, câte două ore, şi tot aşa până în zori.

— Ski nu mă place, zise locotenentul în timp ce-şi făceau rondul.

— Ba da, desigur, spuse Stephen.

— Era speriat, asta-i tot, spuse Stephen. Voia să scape de frică.

Un timp, locotenentul rămase tăcut.

— Steve? făcu el apoi. Eşti speriat?

— Sigur, răspunse Stephen, dar nu era. Avea răsuflarea tăiată şi era agitat, la fel cum fusese la prima întâlnire cu Rebecca, dar nu era speriat. Nu încă.

— Nu mi-e frică de moarte, zise locotenentul după o altă tăcere. Mi-e fiică că nu voi face faţă.

— La fel mă simt şi eu.

— Dar tu ai fost deja în luptă, în noaptea când aţi dat peste patrula rebelilor.

— Da.

— Cum te-ai simţit?

— Eram prea ocupat ca să mă gândesc.

Locotenentul râse.

— Ei, asta-i o consolare, oricum.

De la opt la zece încercară să doarmă pe podeaua postului de comandă, între masă şi fişete. Dar locotenentul n-avea pace. Se tot foia şi aprindea ţigări; în cele din urmă, se ridică şi se duse să măsoare podeaua cu paşii. Când obosi, spuse:

— Steve?

— Ce-i?

— Eşti treaz?

— Da.

— Ţine minte, zise locotenentul, ciocănind un obiect în întuneric. Dacă tabăra este cotropită, cineva trebuie să tragă cuiele acestor grenade înainte de defluire.

— Defluire, repetă Stephen, realizând că locotenentul se juca cu una din grenadele de termit lipite pe fişete. Ce mai cuvânt!

— Înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă. Este un termen din West Point pentru a o şterge.

— Ei, nu-i ştiu originea.

— Din West Point, spuse Stephen. Tipii aceia ies ingineri, nu-i aşa? Numai un inginer se putea gândi la un asemenea cuvânt.

Locotenentul nu asculta.

— Distrugem dosarele, spuse el, dar luăm cu noi radioul… Altfel, ştii, îmi vor reţine preţul lui din soldă.

— Un inginer este un om care ştie când să dispară, zise Stephen. De aceea se descurcă de obicei.

Căzu într-un vis confuz, în care căra marele radio pe unde scurte prin pădurea tropicală, în drum spre India. Apoi, trebui din nou să-şi facă rondul. Împrospătat după somnul pe podeaua postului de comandă, Stephen era enervat de zgomotele care-i zumzăiau prin cap. Nu putea descoperi sursa acestor sunete. Noaptea era neagră şi cerul la fel, cu excepţia stelelor care luceau intens. Stephen îşi găsea drumul prin perimetru după miros. Chiar legat la ochi ar fi putut simţi oricând un soldat de-al lui – sosul de peşte cu care îşi condimentau mâncarea, grăsimea râncedă cu care îşi ungeau părul şi unsoarea armelor.

Către sfârşitul celui de-al doilea rond, zgomotele nopţii încetară brusc, de parcă fiecare broască şi cosaş şi-ar fi ţinut respiraţia înspăimântaţi. „Acum vine Charlie”, îşi spuse Stephen şi-şi ţinu şi el respiraţia.

Noaptea se umplu cu un zgomot ca al zborului de prepeliţe. Stephen se aruncă în genunchi. CRUMP… THUNK! Pământul se scutura sub el, iar proiectilele explodau la întâmplare, prin toată tabăra şi, în lumina lor orbitoare îl văzu pe Ski alergând spre el. Avea gura căscată şi urla:

— Daţi drumul la rachetele luminoase, idioţi nenorociţi!

Cineva trebuie să-l fi auzit. Rachetele luminoase se ridicară şi izbucniră peste râu, pâlpâind alb-verzui. Soldaţii de la zidul estic

începură să tragă în siluetele dezvăluite brusc – umbre negre care zburau ca nişte luptători din poveşti. Cincizeci de oameni, o sută de oameni. Încă nu ajunseseră la râu. Cartuşe trasoare treceau printre ei, loveau copaci şi pietre şi ricoşau graţios.

„O fi şi el acolo – se întrebă Stephen – acea iscoadă slută, cu păr sârmos?" Carabina îl izbi în umăr; trasoarele zburară într-un arc întins deasupra râului şi luminară un tufiş unde se adăpostiseră trei dintre acele umbre săltăreţe. „O fi fost şi Charlie printre ei?"

— Hei, băiete! urlă Ski aruncându-se jos, lângă Stephen. Pariez că bătrânul Charlie crede că a prins un dragon de coadă. Simt sigur că n-a văzut atâtea trasoare în viaţa lui.

Soldaţii aruncau proiectilele explozive peste râu.

— Sper din toată inima că vor lovi mortierul lui Charlie, spuse Ski.

Dar nu-l loviră. Imediat ce se stinseră luminile, noi grenade de mortier vâjâiră prin tabără, bubuind şi explodând printre barăcile în care dormeau soldaţii. Iar când traseră iar cu rachete luminoase, nu se văzu nimic. Charlie intrase în pământ Stephen şi Ski alergară aplecaţi de-a lungul perimetrului, până ce-l găsiră pe locotenent. Toffee şi Cowboy erau cu el.

— Trebuie să distrugem acel mortier, spuse Ski.

— Da, dar cum? întrebă locotenentul.

— Cineva trebuie să treacă acolo şi să-l ia la grenade… Ce dracu' e asta?

O voce puternică striga de peste râu:

— Domnule, spuse Cowboy, el spune: Nu-i vrem decât pe diavolii albi şi nimeni nu vă face nimic. Ei, fir-ar al dracu', spuse Ski. Război psihologic.

— Zi-le oamenilor să tragă spre vocea aia, spuse Stephen. Spune-le că dăm un cartuş de ţigări celui care-l loveşte.

Cowboy dădu ordinul. Soldaţii erau încântaţi: traseră, se opriră să asculte şi să râdă, apoi traseră din nou. În curând vocea încetă.

— Domnule, mă ocup eu de acel mortier, zise Stephen cu inima strânsă.

— Nu, te vreau aici! spuse locotenentul Hamilton. Mai bine-l trimitem pe… Toffee.

— Da, domnule, zise Toffee scoţându-şi încărcătorul şi îndesând cartuşele în el.

— Nu ne putem permite să ne pierdem transmisionistul, se opuse Stephen.

— Nu ne putem permite să pierdem pe nimeni, zise Ski.

— E mai bine să te duci, îi zise locotenentul Hamilton lui Toffee. Ia-ţi două echipe, ieşi pe poarta vestică şi ocoleşte tabăra spre sud. Treci râul la vreo două sute de metri în aval… E corect?

— La fix, spuse Ski.

— Alege-ţi oamenii din plutonul bătrânului caporal, îi spuse Stephen lui Toffee. Sunt cei mai buni.

— În regulă, spuse Toffee şi se îndepărtă în întuneric.

„Ce l-o fi făcut să accepte? De ce nu ne-a zis să ne ducem dracului?” se întrebă Stephen.

— Ei, n-a fost prea rău, zise locotenentul Hamilton. N-am crezut că voi fi în stare să trimit un om în misiune.

— Devine mai uşor prin exerciţiu, locotenente, îi spuse Ski.

Nu mai trimiseseră rachete luminoase de teamă să nu trădeze contraatacul lui Toffee. În schimb, sloboziră un foc constant peste râu ghidându-se după licuricii armelor lui Charlie şi trasoarele proprii.

Soldaţii păreau destul de mulţumiţi. Se strigau unul pe altul de fiecare dată când vedeau un ricoşeu mai luminos şi apucau ţigările pe care le împărţea Stephen, trecând printre ei. Ştiau după trasoare că forţa lor este superioară: Charlie nu avea cum să treacă râul prin acel torent de foc.

„Aş vrea şi eu să cred asta” gândi Stephen.

Gloanţele lui Charlie erau invizibile. Din când în când, Stephen auzea câte unul şuierând şi faţa îi era încordată ca o piele de tobă, în timp ce-şi făcea rondul bătându-i pe umăr pe oameni şi împărţind ţigări. Încetase să fumeze la Fort Dix, în timpul antrenamentului elementar, dar îşi luase obiceiul să le poarte din nou, fiindcă-l ajutau să comunice cu soldaţii.

Îi lăsară lui Toffee cincisprezece minute ca să intre pe poziţie, apoi încetară focul. La fel făcu şi Charlie. Tăcerea era absolută, ameninţătoare, apoi izbucniră împuşcături peste râu. Soldaţii erau agitaţi şi, din minut în minut câţiva dintre ei începeau din nou să tragă, până ce Stephen sau Ski se repezeau să-i oprească.

— Trec dincolo, spuse Stephen în cele din urmă, dând de Ski la poarta estică. Se pare că Toffee nu avansează prea mult.

— E pielea ta, încuviinţă Ski. Dar ai grijă să-ţi tai nasturii.

— Nasturii?

— Sigur, zise Ski, chicotind în întuneric. Cam groşi, nasturii ăştia de infanterist. Cunosc tipi care şi-au ras părul de pe piept ca să se poată lipi mai aproape de pământ.

Stephen încercă să-i tragă un pumn, dar Ski se feri.

— Eu, continuă el, nu mă gândesc să mă rad pe piept, dar nasturii! Ţi-o cauţi cu lumânarea dacă te duci acolo cu toţi nasturii ăştia.

Stephen adună o echipă dintre apărători şi ieşiră pe poartă. Coborâră spre râu. Oţelul hârşâi când Ski închise poarta în urma lor. Mâinile lui Stephen asudau pe carabină. „Ce fac aici?" se întrebă el. Pe malul râului se opri iar soldaţii se înghesuiră în jurul lui, mirosind a peşte stricat şi grăsime râncedă. Dacă le vorbea, nu-l puteau înţelege. Noaptea era prea întunecoasă ca să le poată face semne cu mâna. Aşa că deschise gura şi strigă YAR! fugind spre râu. Apa călduţă ca pisatul îl muie până la talie. YAR, YAR, YAR! Soldaţii erau chiar în urma lui, lătrând ca nişte câini după o căţea, îngroziţi mai mult să nu rămână singuri în întuneric decât să atace orbeşte poziţiile lui Charlie.

Râul nu păruse niciodată atât de lat. Era un râu de coşmar, trăgându-i picioarele, sugându-i vlaga. „De ce nu trage Charlie? De ce nu cad mort? YAR, YAR, YAR! Ce caut eu aici?"

Ajunse la malul celălalt şi se lipi de el, un adăpost binecuvântat faţă de gloanţele lui Charlie. Dar nu era bine aşa. Se căţără pe mal şi alergă înainte, cu ochii holbaţi în întuneric, apa pleoscăindu-i în bocanci. Ceva prinse viaţă în faţa lui. Stephen îl lovi cu patul puştii – un contact înfundat, moale – apoi coborî ţeava şi trase, iar în lumina portocalie se profilă o siluetă. Fugi mai departe. „Am ucis un om", îşi spuse el. În spatele lui, soldaţii alergau şi trăgeau, mai mult ca să-şi facă singuri curaj, dar Stephen avea impresia triumfătoare că îi măturau pe cei din faţa lor. „Fugea. Într-adevăr, el este. Charlie fugea".

— Toffee! strigă el. Unde dracu' eşti?

— O.K., O.K.! se auzi din dreapta. Sunt Bătrânul, O.K.!

Găsiră apoi patrula lui Toffee şi Stephen nu se mai simţi atât de singur.

— Mortierul, O.K.! spuse bătrânul caporal. Apropiindu-se de Stephen, făcu gestul aruncării unei grenade. Boo-bum! Mortierul, O. K.

— Unde-i sergentul Toffee? întrebă Stephen.

Bătrânul strigă în întuneric şi doi soldaţi apărură, sprijinind un om între ei. Stephen întinse mâna şi simţi ţepii tunsorii de infanterist Apoi capul căzu într-o parte şi Stephen dădu de o masă umedă, lipicioasă, acolo unde ar fi trebuit să fie urechea stângă a lui Toffee.

— Da, spuse el, ştergându-şi mâna de pantalon. Masa de

seară îi venea în gât. Hai să-l ducem înapoi în tabără!

Capitolul 11

Patrula ţânţarilor căzuse din nou pe capul căpitanului Olivetti, aşa cum se întâmpla de câte ori Unităţile Y duceau lipsă de locotenenţi. Se recompensă singur, dormind a doua zi până după micul dejun. Voia să doarmă până la amiază, dar în tabără era o larmă drăcească, motoare care huruiau şi maiorul Barker urlând ordine, astfel că la zece şi jumătate căpitanul Olivetti îi blestemă pe toţi şi sări din pat. Îşi trase pantalonii de uniformă din noaptea trecută, îşi băgă picioarele într-o pereche de papuci de duş, îşi luă trusa de toaletă şi prosopul şi se duse la baie.

Secretarul-dactilograf bloca uşa.

— Ackley, ce dracu faci în toaleta ofiţerilor? întrebă căpitanul.

— O păzesc, spuse Ackley, scărpinându-se la falcă.

Căpitanul Olivetti se opri pe treapta de jos. Ackley era în stare să-l muşte de picior dacă urca mai sus.

— De cine? întrebă el.

— De nimeni. O păzesc pentru cineva.

— Mda?

— O păzesc pentru domnişoara Shaw, zise Ackley.

— O femeie?

— Mda.

— O gagică?

— Mda.

Căpitanul Olivetti îşi duse mâna pâlnie la ureche.

— Ei, să fiu al naibii, spuse el, auzind duşul şi o voce dulce cântând. Toate grijile mele, Doamne, se vor risipi curând.

— Este corespondenta, spuse Ackley, oferindu-i încă o informaţie. E şi un general pe aici.

— Dă-l în mă-sa de general! Hai să aruncăm o privire la doamna corespondentă!

— Nu se poate, a agăţat un poncho ca perdea de baie.

— Ai încercat deja, ai?

Ackley îi aruncă un rânjet libidinos, dezvelindu-şi gingiile.

— Oh, dom’ căpitan! zise el. Am primit un mesaj din Muc Wa azi-dimineaţă.

— Ce vor?

— Nu ştiu. Este în dialectul buru sau aşa ceva.

— Păi, pune pe cineva să-l traducă.

— Da, domnule.

Corespondentul cânta acum *Blowing in the Wind.*

— Deci asta-i Shaw R., zise căpitanul Olivetti. De la ce vine R.?

— Rebecca, spuse Ackley.

Corespondenta se opri din cântat.

— Da, răspunse ea şi poncho-ul se scutură pe cabina duşului.

Căpitanul Olivetti urcă treptele. Ackley era prea ocupat să protesteze; se agăţase de tocul uşii şi privea în toaletă. Dar domnişoara Shaw îşi arătă doar capul. Părul îi era dat pe spate şi legat cu o panglică, dând un aer despuiat feţei fragede, obraznice, sclipind de apă. „Da!" îşi spuse căpitanul Olivetti. „Da, pe toţi sfinţii!"

— M-ai chemat? întrebă domnişoara Shaw.

— Tocmai îi spuneam lui domnu' căpitan că nu poate intra, zise Ackley.

— Aşa-i, dom' căpitan, zise domnişoara Shaw ridicându-şi spre el sprâncenele întunecate. Nu puteţi intra.

Apoi dispăru în spatele poncho-ului şi duşul începu din nou să se audă.

— Ei, ei, zise căpitanul Olivetti, deci asta-i Shaw R. Crezi că se culcă cu generalul?

— Ţţ, el nu i-a vorbit deloc, tot drumul de pista de aterizare până aici.

— Poartă inel de logodnă?

— Ţţ, ce să caute aici dacă are un prieten?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zise căpitanul Olivetti şi se grăbi să facă un duş şi să se radă în toaleta trupei.

Apoi, se întoarse în baraca lui şi se schimbă într-o uniformă de camuflaj proaspăt spălată.

Maiorului Baker nu-i displăceau generalii dar se învăţase să-i evite de câte ori se putea. După experienţa lui, un general este un om care cere imposibilul, refuză să asculte de ce este imposibil apoi îi revine tot meritul, după ce treaba este îndeplinită. Muc Wa era un exemplu perfect. Dacă treaba cu garnizoana de la Muc Wa se va termina cu bine, nu maiorul Barker avea să primească laude, ci vreau blestemat de general din Thaitan. În plus, generalii erau enervant de înalţi.

Nu însă şi generalul de brigadă Hardnetz. El nu era nici cu cinci centimetri mai înalt decât maiorul şi, dacă Hardnetz, la un metru şaizeci putea fi general, desigur că Barker, la un metru cincizeci şi şapte, mai putea spera la gradul de colonel.

— Este o plăcere să vă avem aici, domnule, spuse maiorul mai

bucuros ca niciodată de la războiul coreean încoace. Ce putem face pentru dumneavoastră?

— Poţi să-mi spui ce-i cu trupele de desant, spuse generalul Hardnetz.

— Cu plăcere, cu multă plăcere, zise maiorul şi dezveli hărţile şi macheta garnizoanei Muc Wa.

Macheta era o bijuterie. Fiecare copac era la locul lui, fiecare baracă, în afară de acel blestemat de mormânt al francezilor care ar fi stricat conturul precis, sever, al garnizoanei. Barker se întoarse la biroul său, strălucind de mândrie. Ar fi vrut doar să fie acolo şi căpitanul Olivetti, ca să dezvelească hărţile. Generalul avea cinci ofiţeri care să-l servească – un maior, un căpitan şi trei locotenenţi mohorâţi. Ei ridicau temperatura din birou la vreo patruzeci de grade. Asudat de efort, maiorul Baker se aşează şi-şi drese vocea.

— Trupele de Desant SUA sunt specializate în lupte antigherilă, spuse el. Formaţia de bază este o unitate Z din patru oameni care organizează, echipează şi comandă o companie de desant din soldaţi indigeni în teritoriul gherilei.

— În ce? întrebă generalul.

— În propria lor curte, răspunse maiorul. Eu am unsprezece unităţi Z sub comanda mea. Există patru unităţi Y ca a mea în ţară toate sub comanda unităţii X din Thaitan.

— Ciorbă de litere, zise generalul. Toţi oamenii tăi poartă uniformele astea franţuzeşti?

— Poftiţi?

— Acum vreo două-trei luni am dat de un sergent pe aeroportul din Thaitan, un om cu un nume caraghios străin. Cum îl chema?

— Oleanovski, domnule general, spuse unul dintre aghiotanţi.

— Da, Oleo... ăsta era numele. Purta cea mai neregulamentară uniformă, cu dungi de camuflaj şi buzunărele peste tot.

— Aha, da, domnule general, zise maiorul Barker. Uniformă de junglă.

— Neautorizată în acest sector.

— Da, domnule. Le-am permis oamenilor puţină libertate la îmbrăcăminte pentru „esprit”.

— Este un cuvânt franţuzesc, nu-i aşa? zise generalul Hardnetz.

— Păi, da, domnule general, aşa este.

— Eşti la curent, maiorule cu ce-au păţit francezii în această ţară?

— Da, domnule.

— Le-a ieşit căcatul pe gură.

— Într-adevăr, domnule general.

— Asta nu se va întâmpla cu armata SUA pe toţi sfinţii.

— Nu, domnule general!

— Aşa că să nu mai aud de cuvântul „esprit” şi de uniforme franţuzite. Ele nu fac parte din armata SUA. Asta este cea mai bună armată din lume fiindcă fiecare soldat este la fel ca oricare altul, cu excepţia ofiţerilor, desigur.

— Desigur.

— Marină, zise generalul. Desant. Vânători. Cavalerie aeropurtată. Le-aş desfiinţa pe toate dacă ar fi după mine. Ce se va alege de armata asta?

Maiorul Baker fu salvat de o bătaie în uşă.

— Intră! strigă el.

Uşa se deschise şi apăru faţa pătată a lui Ackley.

— Este domnişoara Shaw şi căpitanul Olivetti, spuse el.

Cicatricea maiorului se înroşi.

— Trimite-i aici, spuse el, adăugând în şoaptă: Spune-mi domnule, idiotule sau te trimit mâine în Boo Jum... sau în Mung Tau. Sau...

— Da, domnule, spuse secretarul.

— Mulţumesc Ackley.

— Oh, şi uitaţi şi un mesaj din Muc Wa. A trebuit să-l pun pe un cioroi să-l traducă, fiindcă era în dialectul buru... domnule.

— Muc Wa? făcu generalul, ridicându-şi capul mare, chel. Este una din unităţile tale ABZ?

Întinse o mână groasă. Unul din locotenenţi luă radiograma de la Ackley şi o dădu generalului.

— Nu te superi, Barker!

— Desigur că nu, domnule... Aha, domnişoara Shaw! zise maiorul Barker ridicându-se la intrarea fetei.

Căpitanul Olivetti era imediat în spatele ei, cu faţa aprinsă ca un felinar şi, desigur, nerodul purta uniforma de junglă.

— Este o plăcere să vă avem printre noi, o adevărată plăcere, spuse maiorul.

De dragul domnişoarei Shaw încercă să stingă strălucirea cicatricei. Era prima femeie americană pe care o vedea în şase luni şi, în plus, era o corespondentă care putea să-l facă faimos.

— Bine aţi venit în Penang, încheie el.

— Vă mulţumesc, domnule colonel, răspunse fata.

— Maior.

— O, mă scuzaţi, zise ea aşezându-se pe un scaun pe care i-l împinsese unul dintre aghiotanţi.

Temperatura mai crescuse cu câteva grade. Domnişoara Shaw era o bucăţică bună. Şi atât de tânără încât maiorul Barker, se simţi vinovat admirându-i silueta care era... „Gata, îşi spuse el. Ţi-ar putea fi fată”.

Domnişoara Shaw îi zâmbi:

— Am crezut că acele frunze nostime de pe guler înseamnă că sunteţi colonel.

— Frunze de aur pentru maiori, spuse el, sperând că ea va fi în stare să-i scrie corect numele. Frunze de argint pentru locotenent-colonel.

— Aha, înţeleg. Armata preţuieşte argintul mai mult ca aurul.

— Ei, da, cred că poţi privi şi aşa.

— Am luat asta de la francezi, îi spuse generalul Hardnetz. Barker, mesajele tale sunt întotdeauna aşa de neregulamentare?

— Neregulamentare?

Generalul Hardnetz ridică radiograma în faţa ochilor şi începu să citească:

„Hello din Muc Wa.

Un amic comunist a venit aici noaptea trecută. Amicii de la Desant l-au gonit, au trimis trei amici comunişti la strămoşi.

Sergentul Toffee este şi el la strămoşi.

Un soldat a dezertat.

Şase soldaţi răniţi.

Vă rog, domnule, daţi-i sergentului Toffee o bucată de hârtie ca să arate la strămoşi că a fost foarte viteaz.

La revedere din Muc Wa”.

Se lăsă tăcerea când generalul termină de citit.

— Ei, domnule, spuse maiorul Barker, masându-şi cicatricea cu mâna. Ackley spune că mesajul a venit în buru. Poate că s-a pierdut ceva prin traducere.

— La strămoşi, zise generalul Hardnetz. Această expresie nu este autorizată în acest sector.

— Scuzaţi-mă, domnule, interveni căpitanul Olivetti, îndreptându-şi umerii şi avansând spre biroul maiorului.

Îi ocoli pe general şi pe aghiotanţii lui ca un fotbalist alergând în teren.

— În aceste circumstanţe cred că sergentul Toffee a fost ucis în timp ce respingea un atac al comuniştilor şi asistentul lui

indigen a trimis acest mesaj.

— Ce? zise maiorul Barker. Toffee e mort?

— Mă tem că da, domnule maior.

— Ştiam eu că trebuia să-l fi trimis pe Ackley la Muc Wa.

— Da, domnule, propun să înregistrăm acest mesaj astfel: Toffington KIA[10], un soldat indigen MIA[11] şi şase soldaţi indigeni WIA[12]; se propune decorarea sergentului Toffington. Pentru vitejie în îndeplinirea datoriei.

— Da sună a-ntâia, zise maiorul Barker.

— Mie-mi place mai mult cealaltă variantă, rosti domnişoara Shaw şi toţi se întoarseră spre ea.

— Tânără doamnă! zise generalul. Cifrele victimelor sunt secrete, aşa că vă rog să nu folosiţi această informaţie în relatarea dumneavoastră.

Domnişoara Shaw privi cu ochi limpezi, inocenţi, şi nu spuse nimic. Generalul Hardnetz se lăsă pe celălalt picior.

— Brm, făcu el. Vom discuta şi alte informaţii secrete, cum ar fi, forţa şi poziţia acelor echipe ale maiorului. Poate ca domnul căpitan Olivetti doreşte să vă facă un tur al taberei.

— Desigur, domnule! spuse căpitanul cu nările fremătându-i ca ale unui armăsar.

— În orice caz, căpitanul va dori să-şi schimbe uniforma, adaugă generalul.

Căpitanul Olivetti privi spre maiorul Barker.

— Aşa-i, Al, îi spuse maiorul. Această uniformă de camuflaj nu mai este autorizată în acest sector.

— N-a fost niciodată autorizată, zise generalul.

— Asta am vrut să spun, zise maiorul Barker. Poţi să-i spui lui Ackley să pună un ordin pe avizier.

Căpitanul Olivetti salută, îi deschise uşa domnişoarei Shaw şi o urmă în secretariat. După plecarea lor, generalul spuse:

— Barker cred c-ar fi bine să te avertizez în legătură cu tânăra.

— Cum adică, domnule general?

— Este de stânga, zise generalul.

— O, nu!

— Categoric. Lucrează la o revistă numită *Liberal.*

— Da, domnule. Am încercat să obţin un exemplar, dar se pare că biblioteca Serviciilor Speciale nu are nici unul.

---

[10] Prescurtare de la ucis în luptă, (n. tr.).

[11] Prescurtare de la dispărut în luptă, (n. tr.).

[12] Prescurtare de la rănit în luptă, (n. tr.).

— Sper să nu aibă, zise generalul. Este una din fiţuicile alea de stânga care arată de parcă ar fi tipărite pe hârtie igienică… Nu eşti evreu, Barker?

— Nu, domnule general.

— Nu că mi-ar păsa. Unii din cei mai buni prieteni ai mei sunt evrei.

— La fel şi ai mei, domnule.

— Dar, totuşi se potriveşte, nu-i aşa?

— Cred că nu înţeleg, domnule general.

— Barker, care au fost singurii americani condamnaţi pentru trădare în timp de pace?

— Să vedem, păi…

— Rosenblatt, zise triumfător generalul Hardnetz. Sau Rosenthalii sau un nume din ăsta afurisit O pereche de evrei. Au vândut bomba cu hidrogen comuniştilor. Totul se leagă, nu?

— Ei, da domnule, spuse maiorul Barker. Presupun că da, într-un fel.

Rebecca nu voia să recunoască nici măcar faţă de sine, dar totul îi plăcea la nebunie. „Iată-mă aici, gândi ea, plimbându-se cu căpitanul Olivetti prin tabăra prăfuită. Iată-mă aici! La douăsprezece mii de mile de casă, cu o scrisoare de recomandare de la însuşi Petrei Murphy şi cu o namilă de căpitan care să-mi arate locul. Şi, mai devreme sau mai târziu…”

— Ei, domnişoară Shaw! zise căpitanul de parcă ar fi strigat comenzi pe un platou de paradă. Cât timp intenţionaţi să staţi în zonă?

„Mai devreme sau mai târziu, îl voi găsi pe Stephen Courcey şi-i voi face cea mai mare surpriză din viaţa lui”.

— Două, trei săptămâni, răspunse ea. Apoi voi scrie un articol despre ce faceţi şi ce crede populaţia despre asta.

— Ce populaţie?

— Oamenii care locuiesc aici.

— Aa, cioroii, spuse el. Pentru asta nu aveţi nevoie de două, trei săptămâni. Vă spun eu într-un minut: noi încercăm să-i facem să lupte şi ceea ce cred ei este că… ei nu vor.

— Îi blamaţi? întrebă Rebecca cât putu de glacial.

Căpitanul Olivetti ridică din umerii săi largi.

— Ei, mie nu-mi prea pasă, zise el. Tot ce vreau de la ţara asta împuţită este CIB-ul.

— Ce?

— Decoraţia Infanteristului Combatant. Maiorul purta un,a puşcă de argint fond albastru şi lauri argintii în jur.

O prinse de braţ cu un gest brusc, sigur, chiar deasupra cotului.

— Înseamnă că ai fost sub focul duşmanului şi este de mare folos când e vorba de avansare… Uitaţi jeepul meu, spuse el.

Îi dădu drumul la braţ înainte ca ea să se gândească să refuze şi nu-i rămase altceva de făcut decât să se urce ascultătoare pe locul de lângă şofer. Căpitanul Olivetti ocoli maşina fluierând.

— Nu, dom'le! urmă el, sărind pe locul şoferului cu o graţie uimitoare pentru un bărbat atât de mare. Nu însemni prea mult în această armată dacă n-ai un CIB.

Băgă în viteză şi porni, împroşcându-l cu pietriş pe bietul soldat de la poartă. Santinela – un tinerel amabil, cu pielea măslinie – ridică bariera cu o mână şi salută disperat cu cealaltă. Rebecca se agăţă de parbriz. „Nătărău", îşi spuse ea în timp ce goneau pe drumul şerpuit, noroios către oraş.

— Deci, îi transformaţi pe băieţi în ucigaşi! strigă ea.

— N-am spus asta, zâmbi la ea căpitanul Olivetti – o bestie blondă cu pielea lucindu-i ca un harnaşament bine întreţinut Am spus că-i învăţăm să se lupte, ceea ce-i mult mai greu. Aceşti băieţi drăguţi sunt ucigaşi înnăscuţi. Ei, am avut un tip, un interpret, care a ucis douăzeci şi unu de prizonieri înainte să-l fi trimis de aici. Cioroilor le place să ucidă. Tot ce facem noi este să încercam să-i punem să omoare pe cine trebuie, şi asta nu-i treabă uşoară.

— Este detestabil, spuse Rebecca.

— Vă este uşor să vorbiţi aşa, îi zise căpitanul Olivetti. Arătaţi bine şi aveţi cap şi bani, dar eu nu am decât muşchi. Ce-aţi vrea să fac? Să antrenez echipe de fotbal la vreun liceu de doi bani? râse în hohote, stăpânind volanul cu palma. Nu, mulţumesc! strigă el. Viaţa este un mare tăvălug, Rebecca. Prefer să stau la volanul lui decât în faţa lui.

La jumătatea drumului trecură pe lângă alt jeep. Era ticsit de soldaţi americani şi Rebecca simţi un fior dulce prin inimă. Dar nici unul din soldaţi nu avea faţa pe care spera ea s-o vadă.

— Cunoşti cumva un caporal pe nume Stephen Courcey? întrebă ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Un caporal?

— Da, caporalul Courcey.

— Prieten de-al dumitale?

— Ei…

— Nu ştiu, zise căpitanul Olivetti. Avem mai mulţi caporali la Desant decât ne-ar trebui.

— Dar Ray Hamilton? întrebă ea. Locotenent Hamilton?

— Alt iubit?

— Nu, doar prieten. L-am cunoscut la College Heights, la o petrecere studenţească.

— Da, cunosc. O adunătură de snobi. Căpitanul Olivetti îşi strâmbă în toate felurile faţa mare, de armăsar. Sigur, spuse el. Ray Hamilton. Este locotenentul sclifosit pe care l-am trimis la Muc Wa.

— Atunci şi Stephen trebuie să fie la Muc Wa, zise ea păstrând în minte numele ca pe un giuvaer. Suna sălbatic şi frumos. Ei sunt prieteni.

— Ce?

— Am spus că Ray Hamilton şi Stephen Courcey sunt prieteni.

Căpitanul Olivetti râse.

— Un ofiţer şi un soldat nu pot fi prieteni, zise el. Aşa cum nu pot fi un cal şi un măgar.

— Ştii ce iese dacă un cal se împrieteneşte cu un măgar?

— Nu, răspunse Rebecca.

— Un catâr! strigă căpitanul Olivetti, bătându-se pe coapse. Asta iese.

Rebecca privi prin parbrizul murdar de insecte, urându-l. Apoi îi veni în minte:

— Muc Wa! strigă ea. Nu acolo a fost transmisionistul acela…

— Ucis, zise căpitanul Olivetti. Da, acela este Muc Wa.

— O, Doamne, spuse Rebecca. Nu mi-am închipuit că ar putea fi ucis.

Capitolul 12

— Steve?! strigă locotenentul, ieşind din postul de comandă şi lăsându-se jos, la umbra unui copac, la o distanţă mare de Steven. Ce să facem cu… Toffee?

— Îl îngropăm, zise Steven.

În timp ce sudoarea i se scurgea pe frunte, ţinea în mâna stângă o grenadă şi băga uşor vârful baionetei între detonator şi fitil.

— Nu, spuse locotenentul Hamilton. Este atât de… lipsit de inimă. Dacă tabăra va fi ocupată? N-aş vrea să-l las aici.

— Dacă Muc Wa va fi ocupată…

Steve îşi trecu baioneta în mâna stângă. Scoase detonatorul, apoi fitilul. Apoi, îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— Gata, spuse el privind spre locotenent.

Ray părea să fi slăbit cinci kilograme peste noapte. În schimb mustaţa îi prospera, iar Steven îşi închipui că acele kilograme pierdute se duseseră pentru a alimenta părul crescut pe buza de sus a locotenentului. El spuse:

— Dacă suntem învinşi, o mulţime dintre noi vom rămâne aici, lângă Toffee. Este tradiţia desantiştilor, nu ţii minte? Îngroapă omul acolo unde cade.

— Niciodată n-am înţeles de ce.

— Logistică, zise Stephen. Suntem soldaţi de junglă. Este destul de greu să aprovizionezi un soldat viu, fără să te mai ocupi de cei morţi.

— Ei, asta nu mă mulţumeşte. Vreau ca Toffee să fie transportat înapoi în State.

Stephen scurtă fitilul, astfel încât să ardă exact o secundă după tragerea cuiului.

— În regulă, spuse el, asudând din nou, în timp ce monta la loc detonatorul, fitilul şi siguranţa cu arc. Sper doar ca şi Cowboy să poată înţelege ce-i cu… Cimitirul Naţional Arlington.

— De ce trebuie ca mesajul să fie în dialect?

— Asistentul lui Toffee nu poate citi, zise Stephen, aruncând grenada soldatului Tam, care stătea prin preajmă.

Tam alergă spre poarta estică, ţinând grenada în căuşul palmelor, ca pe o pasăre rănită.

— El ştie alfabetul Morse, dar nu poate citi. Deci, Cowboy trebuie să-i dicteze.

— Mă tot gândesc, zise locotenentul. Toffee este mort din cauza mea. Dacă te-aş fi trimis pe tine să distrugi acel mortier, ai fi murit tu în locul lui Toffee.

— Poate că nu, zise Stephen, luând o altă grenadă din lada de la picioarele sale.

— Nu vreau să am acest gen de putere.

— Cineva trebuie să o facă. Aşa mi-ai spus pe aeroport, ţii minte? Pentru asta sunt ofiţerii.

— Atunci nu vreau să fiu ofiţer. Nu în acest război.

Tam se întoarse, rânjind şi făcând cu pumnul. Stephen râse. Ăsta trebuie să fi fost mesajul lui Ski, cerând mai multe grenade, pe care le planta în zona dintre cele două rânduri de sârmă ghimpată. După ce transmise mesajul, Tam se aşează. Îi era frică de grenadele pregătite, dar se aşează lângă Stephen, care continua delicata operaţiune.

— Steve? zise locotenentul. Eşti mândru de ceea ce faci?

— Cum dracu! răspunse Stephen. Dacă un genist nu e mândru de munca lui se aruncă singur în aer.

— O, nu mă refer la grenade. Vreau să spun, de toată chestia. Arătă cu mâna spre Muc Wa, care fumega încă după atacul din timpul nopţii. Să omori rebeli. Să-ţi conduci oamenii, să vezi cum sunt împuşcaţi şi ucişi.

— Are loc un război, răspunse Stephen. Nu eu l-am pornit.

— Dar cine?

— Al naibii să fiu dacă ştiu. Făcu din nou trucul cu baioneta trecută în mâna stângă, în timp ce separa detonatorul de fitil. Sunt soldat, Ray. Treaba mea e să mă lupt.

— Nu te preocupă niciodată moralitatea?

Stephen scoase fitilul şi-l scurtă.

— Am depus un jurământ, acolo, la baza din Boston, zise el. Puse la loc fitilul, îl acoperi cu vârful baionetei, puse deasupra detonatorul… Am jurat să servesc doi ani, urmă el. O voi face cât pot de bine aceşti doi ani… şi cele şase luni în plus. Locotenentul Hamilton clipi.

— Da, spuse el. Îmi pare rău pentru asta, Steve. E vina mea că te afli aici.

Stephen îi aruncă lui Tam grenada terminată, apoi se ridică să se întindă.

— Nu-ţi face griji pentru asta, spuse el. Trecusem de vârsta majoratului.

— Doamne! Nu cedezi niciodată, nu-i aşa? Eşti din fier.

Mai jos, pe platou, bătrânul caporal instruia un băiat nefericit.

Un refugiat – primul din câţi găsiseră – destul de mare ca să se alăture soldaţilor. Încerca să facă o întoarcere la stânga, bătrânul se aplecă răbdător şi-i arătă cum să-şi mişte picioarele, dar când marea clipă sosi, băiatul se poticni. „Foarte curând, gândi Stephen, îl voi lua cu mine în patrulare. Sper că este mai îndemânatic cu puşca decât cu picioarele”.

— Încerc doar să-mi fac treaba, zise el, simţindu-se la fel de obosit pe cât părea şi locotenentul. Tam veni la trap dinspre perimetru şi Stephen se aşeză la loc să mai facă o pocnitoare pentru apărarea garnizoanei.

„A face bine un lucru, îşi spuse el, asta e totul… nu-i aşa?”

După-amiază maiorul Barker îşi luă oaspeţii la un tur al Fermei de porci – „Viaţa Nouă”. Acest proiect, construit de predecesorul său, era conceput pentru a-i convinge pe membrii triburilor Buru că o vor duce mai bine de partea premierului Nu-Ştiu-Cum din Thaitan, decât dacă-i vor da orez lui Charlie Romeo. Maiorul nu era sigur dacă ferma avea sau nu acest efect, dar constatase că este foarte utilă pentru a impresiona VTP-uri.

— Aşa câştigăm inimile şi minţile oamenilor, le spuse el. Acesta este Celălalt Război din Asia de Sud-Est.

Dar Ferma de porci „Viaţa Nouă” nu-l ajuta în acea după-amiază. Generalul Hardnetz îi punea întrebări ca un om care ciocăneşte un perete în speranţa că va găsi un schelet; apoi nici nu asculta răspunsurile. Iar domnişoara Shaw îi tot întreba pe Oamenii Noi, de capul ei – în franceză – aşa că nu se putea şti ce informaţii greşite culegea.

În sfârşit, la întoarcerea în cazarmă, Ackley îi aştepta cu un alt mesaj din Muc Wa.

— Te-am avertizat, îi zise maiorul Barker, care-i promisese secretarului că-l va trimite în Boo Jum dacă mai apare cu unul din acele mesaje denaturate în faţa generalului Hardnetz.

Dar Ackley nu înţelese aluzia. Stătea acolo, zâmbind afectat până ce maiorul Barker luă radiograma pe care scria:

HELLO DIN MUC WA
VĂ ROG DOMNULE TRIMITEŢI UN ÎNGER PENTRU A-L DUCE PE SERGENTUL TOFFEE LA STRĂMOŞI.
LA REVEDERE DIN MUC WA.

Palma cărnoasă a generalului era întinsă, aşa că maiorul Barker îi dădu radiograma. Generalul o citi şi i-o dădu unui

aghiotant. Apoi îşi drese glasul.

— Înger? întrebă el.

— Este codificat, domnule, spuse maiorul Barker, cu cicatricea pulsându-i… Ackley! De ce n-ai decodificat mesajul?

— Domnule, nu e nici un înger în cod, domnule zise Ackley începând să arate puţin îngrijorat.

Căpitanul Olivetti trecu lângă maior, acolo unde ar fi trebuit să fi fost tot timpul, în loc să se ascundă în spate cu domnişoara Shaw.

— Care-i problema, domnule maior? întrebă el.

— Vor un înger la Muc Wa, îi spuse maiorul Barker. Ce dracu-i un înger?

Căpitanul Olivetti privi în sus, spre cer, apoi în pământ. Se uită mândru la domnişoara Shaw.

— Un elicopter, domnule maior, spuse el.

— Corect! zise maiorul Barker. Vor un elicopter.

— Ackley!

— Da, domnule?

— Cererea se respinge. Spune-le să-l îngroape pe sergentul Toffington la Muc Wa, conform regulamentului.

— Brr, făcu generalul Hardnetz.

— Poftiţi?

— Vă îngropaţi oamenii pe teren, aşa faceţi?

— Da, domnule general, este tradiţia desantiştilor.

— De ce?

— Păi…

— Psihologie, domnule general, spuse căpitanul Olivetti. Se presupune că face ca pământul să fie mai valoros. Oamenii se vor lupta mai dârz, ştiind că acolo sunt îngropaţi camarazii lor. Generalul Hardnetz dădu din cap şi soarele luci în creştetul său, făcându-l să pară un diamant mare roz.

— E scump, zise el. Noi am făcut un studiu frumos de analiză a eficienţei în această privinţă… Cum era? îşi întrebă el aghiotanţii.

— Domnule! spuse unul din ei, pe nume locotenent Schlitz, făcând un pas înainte. Şaizeci şi şapte la sută din înhumări duc la deshumarea ulterioară. Cum deshumarea trebuie realizată de o echipă de specialitate autorizată, guvernul are de suportat, în medie, peste o mie de dolari datorită acestei metode.

— Exact, zise generalul. Avea totul în calculator. Ştii cât l-ar putea costa pe Unchiul Sam înmormântările tale în teren până să se termine totul?

— Ăă…

— Presupunând că trupele US sunt angajate în anul fiscal 1965, rosti locotenentul Schlitz, cu vocea lui de învăţător, şi presupunând că nu se va trece peste pragul nuclear al conflictului…

— Şi că nu ne scot la mezat bolşevicii de acasă, zise generalul, încruntându-se la domnişoara Shaw.

— … cincizeci de mii de victime vor fi necesare pentru stabilizarea situaţiei în Asia de Sud-Est, zise locotenentul Schlitz. Din această cifră, zece mii vor fi „căzuţi în misiune”, având dreptul la înhumare pe cheltuielile guvernului. Costul înmormântărilor pe câmpul de luptă: peste zece miliarde de dolari. Costul înmormântării într-un cimitir militar american, categoria B: patru milioane şapte sute douăzeci de mii, cinci sute treizeci şi cinci de dolari şi cincizeci şi cinci de cenţi… domnule, încheie locotenentul şi se retrase în rând cu ceilalţi.

— Vezi, Barker? întrebă generalul.

— Da, domnule, zise maiorul Barker, studiindu-l pe locotenentul Schlitz cu tristeţe.

Locotenentul era tânăr. Era educat. Avea un metru optzeci şi cinci. În curând armata avea să fie condusă de oameni ca locotenentul Schlitz, care ştiau totul despre calculatoare şi considerau că războiul al doilea era ceva din cărţile de istorie.

— Da, domnule, repetă el. Voi scrie un ordin în această privinţă.

În timpul discursului locotenentului, ceilalţi aghiotanţi îşi trecuseră radiograma din mână în mână, chicotind la citirea ei. Acum ajunsese la domnişoara Shaw aflată la capătul şirului.

— Muc Wa! strigă fata, sărind în sus de agitaţie şi făcând să-i joace sânii mici. Asta-i garnizoana locotenentului Hamilton, nu-i aşa?

Maiorul Barker încuviinţă din cap, încercând să nu privească la sânii care se mişcau.

— Oh, aş vrea să vizitez Muc Wa, zise domnişoara Shaw.

— Absurd, domnişoară, zise maiorul Barker.

Îşi trase privirea în lături şi se forţă să se uite la căpitanul Olivetti, care se strâmba de parcă ar mai fi primit vreo veste proastă în legătură cu CIB-ul.

— Este prea periculos, conchise el.

— Periculos? întrebă generalul.

— Absolut, domnule, zise maiorul. Muc Wa a fost atacată intens în ultimele săptămâni.

— Dumnezeule, ar fi locul cel mai nimerit pentru… pentru un

alt mic proiect la care lucrez, zise generalul Hardnetz. De ce nu aranjezi o deplasare pentru noi, Barker? Oricum va trebui să trimiţi acolo un elicopter ea să-l evacuezi pe transmisionist.

— O, vă rog! spuse domnişoara Shaw, tot ridicându-se pe vârfuri. Îi aruncă căpitanului Olivetti o privire triumfătoare, feminină. Se pare că sunt nişte oameni minunaţi la Muc Wa

„Aici se petrece ceva”, gândi maiorul Barker. Se uită la general, a cărui ţeastă lucea ca o ghiulea aşteptând cu nerăbdare să fie trasă. Şi acolo se petrece ceva. Apoi se întoarse spre secretar:

— Ackley, vreau să te văd în biroul meu, îi zise el.

Locotenentul Hamilton era foarte mulţumit de decizia maiorului.

— Vezi, îi spuse el lui Stephen când primi mesajul, logistica nu-i totul, uite dovada.

— Tot ce dovedeşte asta este că maiorul Barker n-a absolvit la West Point.

— Are inimă. Asta-i important.

— Ei, mă îngrijorează, ce naiba, zise Stephen. Nu pot înţelege de ce maiorul e dispus să asigure un elicopter, doar ca să ia corpul lui Toffee, când ar fi fost mult mai practic să-l îngropăm aici.

— Practic! rosti locotenentul Hamilton, atât de energic, încât începu să tuşească.

Tuşi până ce îi dădură lacrimile. În cele din urmă, trebui să se târască la postul de comandă, chinuit încă de tuse.

— La naiba, zise Stephen, îmi place ideea de a-l îngropa pe om la faţa locului, pe pământul unde a murit pentru a-l apăra.

Asta nu constituie, desigur, un argument, aşa că a doua zi trimise o altă radiogramă, spunându-i maiorului Barker să se grăbească. Repetă mesajul a doua zi şi în ziua care urmă. Cowboy traduse mesajul în buru şi transmisionistul indigen îl expedie, dar de fiecare dată răspunsul sosit după-amiază era:

AZI NU E NICI UN ÎNGER AICI. AŞTEAPTĂ PÂNĂ MÂINE.

Dar Toffee nu voia să aştepte. Vineri, Stephen putu să simtă mirosul chiar din latrină – un iz verzui, stăruind în aer. Oamenilor nu le plăcea asta. Din cabinele alăturate îi aruncau lui Stephen priviri acuzatoare şi uitară să presare var în gropi, aşa cum îi învăţase el. Mai târziu, la apelul de dimineaţă, când Stephen le

spuse ce aveau de făcut în ziua respectivă, fură morocănoşi şi înceţi. Stephen trebui să înfrunte singur nemulţumirea lor. Ski lucra deja la împrejmuiri, locotenentul Hamilton era cam deprimat, iar Toffee era deja mort, dându-le bătaie de cap, ceea ce nu făcuse niciodată pe când era în viaţă.

După apel, Stephen se apropie de Ski, care se afla lângă poarta de nord unde bătea ţepi de bambus în pământ.

— Cred că ar trebui să-l îngropăm azi după-amiază, zise Stephen.

Ski privi spre el.

— Cum vrei, spuse el.

— Pe dracu, cum vreau! Nu sunt sergentul companiei.

— Ba sigur că eşti, zise Ski scuipându-şi în palmele bătătorite. Eşti sergentul de companie şi comandantul companiei. Eşti blestematul de primar din Muc Wa, n-ai observat?

Apoi, îşi luă barosul şi continuă să lucreze.

La apelul de prânz, Stephen anunţă că Toffee va fi înmormântat la ora două. Soldaţii fură încântaţi. Nu văzuseră niciodată înmormântarea unui alb şi-l ovaţionară pe Stephen când le dădu liber.

— Nu ţi-am spus? zise Ski, mergând spre coliba pe care o împărţea cu Butterfly şi unde-şi lua acum mesele. Să trăiască, să trăiască blestematul de primar din Muc Wa!

Stephen se duse la postul de comandă şi-i dădu vestea locotenentului Hamilton.

— Eşti sigur că nu putem aştepta? întrebă locotenentul.

— Categoric, zise Stephen. Ne aşteaptă o altă revoltă.

— În regulă. Vrei să te ocupi de detalii?

— Am şi făcut-o.

Locotenentul râse, dar se opri ca să nu dea în tuse.

— Da, zise el. Ar fi trebuit să ştiu... Dar ar fi bine totuşi, să ţin eu slujba, nu crezi?

— Dacă ai putere.

— Este datoria mea.

Apoi îl apucară năduşelile, căci nu găsea instrucţiunile pentru înmormântările pe câmpul de luptă.

— Manualul trebuie să fie pe aici, pe undeva, zise el, şezând pierdut la biroul său, cu cămaşa scoasă.

— Poate că a aruncat-o Toffee, zise Stephen. Era creştin scientolog.

— Am o Biblie, zise locotenentul. Va trebui să ne mulţumim cu ea. Locotenentul Hamilton îşi puse o uniformă kaki, curată pentru

serviciul funerar care fu ţinut lângă crucea în forma de trifoi. Soldaţii erau adunaţi în formaţie, pe pantă. Cadavrul lui Toffee fusese înfăşurat în pânză de cort şi acoperit cu una din cele mai frumoase pături funerare ale lui Butterfly. Locotenentul Hamilton citi din Biblie cu o voce tremurată:

„Toate lucrurile au vremea lor şi la vremea lor toate se petrec sub cer. Un timp pentru a te naşte şi un timp pentru a muri… Un timp pentru a ucide şi un timp pentru a vindeca… Un timp pentru dragoste şi un timp pentru ură… Un timp pentru război şi un timp pentru pace”.

Cowboy se încorda să prindă fiecare cuvânt Apoi, păşi în faţă, îşi ridică mâna şi traduse pasajul în buru. Oamenii aplaudară.

— Steve, zise locotenentul, vrei să termini tu? Trebuie să mă duc la latrină.

— Sigur, spuse Stephen, iar locotenentul alergă spre tabără.

Stephen le făcu semn groparilor. Aceştia coborâră trupul lui Toffee în groapa pe care o săpaseră, apoi ezitară. „Mă întreb ce epitaf ar fi compus Rebecca pentru tine?” îşi spuse Stephen.

„Nici măcar o absolventă de colegiu de douăzeci de ani, cu convingeri liberale, nu ar fi putut face din tine un ucigaş, Toffee. Dar tu erai soldat şi ai omorât doi mortierişti de-ai lui Charlie cu o grenadă…”

— Gata, zise el, acoperiţi-l.

Chicotind şi dându-şi importanţă, oamenii începură să arunce cu lopeţile pământul în groapă, în timp ce restul soldaţilor se buluciră în faţă ca să vadă mai de aproape.

— Ah! făcură ei şi aplaudară din nou.

— Gata! Gata! strigă Stephen la ei. Înapoi la muncă, trântorilor, până ce nu ne bagă Charlie pe toţi în groapă.

În timp ce soldaţii se întorceau fără chef spre tabără, groparii ridicară o mică cruce din mahon pe movila de pământ. Apoi bătură în cuie pe cruce plăcuţa de identitate a lui Toffee.

— Foarte frumos, domnule, îi zise Cowboy lui Stephen. Foarte catlic.

— Bine, ar trebui să prinzi Penangul la radio şi să le spui despre asta, zise Stephen. Spune-le că n-am mai putut aştepta elicopterul fiindcă Toffee se descompunea.

— Des… des.

— Putrezea.

— Aa! spuse Cowboy şi se îndepărtă la trap spre buncărul de transmisiuni.

Stephen despături pătura funerară şi-i dădu foc. În timp ce

ardea, auzea vocea răguşită a Rebeccăi şoptindu-i: „Nu vezi? Toate valorile simt arbitrare”. Flăcările alergau pe firele strălucitoare de mătase. „Naţionalitatea ta, şoptea ea, religia prietenii – toate sunt accidente de naştere, aşa că de ce să te lupţi pentru ele?”

„N-am ştiut ce să-i spun, îşi aminti Stephen, aşa că am sărutat-o”.

Pătura funerară se transformă în cenuşă, dar modelul era încă vizibil în negru şi cenuşiu. Stephen o împrăştie pe iarbă. „Ciudat, gândi el, cum mintea mea stăruie asupra Rebeccăi. Totul aici îmi aminteşte de ea. Am răsădit-o în acest avanpost singuratic, mica mea floare a dragostei şi acum creşte peste tot. În curând va acoperi şi mormântul lui Toffee”.

Îşi luă carabina şi porni spre poarta nordică, unde Ski îşi pusese din nou echipa la treabă, să completeze al doilea rând de sârmă ghimpată.

— Când va veni din nou Charlie, zise Ski gâfâind, vom fi al dracului de bine pregătiţi pentru el.

— Sper şi eu, zise Stephen îndepărtându-se.

Capitolul 13

— Acum, că tabăra este terminată, zise locotenentul Hamilton, ar trebui să începem o patrulare agresivă. Sunt sigur că maiorul Baker ne va cere asta.

Mesajele din Penang păreau să indice că maiorul avea să vină personal în inspecţie.

— Dar nu am de gând să vă cer vreunuia din voi să mergeţi acolo, continuă locotenentul, arătând cu bastonul spre câmp şi liziera verde a pădurii tropicale. Dacă vă oferiţi voluntari, bine. Dacă nu, voi pleca eu în patrulare.

— La naiba, locotenente, zise Stephen. Eşti încă bolnav.

— Pot face faţă, răspunse locotenentul, uitându-se la Stephen. M-am antrenat făcând plimbări în jurul perimetrului.

— De ce vă uitaţi la mine? întrebă Stephen, deoarece şi Ski îl privea.

— La naiba, tu eşti primarul, nu? zise Ski.

— Se pare că n-ai de gând să te oferi.

— Dumnezeule, nu! Bătrâne, am douăzeci de ani în armată, şi noi, apeviştii, nu ne mai oferim voluntari pentru nimic în lume. Altfel n-am apuca pensia.

— În regulă, spuse Stephen.

— Spune-mi să merg şi merg, zise Ski agitat Dar este absolut împotriva principiilor mele să mă ofer voluntar.

— Păi, eu n-am principii, zise Stephen, deci cred că e rândul meu.

— Ai şi tu principii, replică Ski. Ai mai multe principii decât orice caporal din câţi am cunoscut El tuşi, apoi scuipă. Ai prea multe principii nenorocite pentru propriul tău bine.

Bătrânul conduse patrula în noaptea trecută – trebuiseră să-l folosească, Toffee fiind mort şi locotenentul bolnav – aşa că Stephen luă grupul condus de Tam. Oricum aveau de gând să-l avanseze pe Tam caporal, astfel că patrularea avea să fie un exerciţiu bun pentru el.

Umblară prin pădure, la est de tabără. Era uşor şi acoperiră vreo nouă kilometri înainte de a se opri pentru prânz. „Ciudat, gândi Stephen înfulecând orez. Ce banal devine totul, după câteva luni. Sunt la fel ca ceilalţi soldaţi acum. Mă ghemuiesc la fel, mănânc aceleaşi raţii, la dracu, probabil chiar miros la fel. Locul meu e aici, în junglă. S-ar părea că niciodată n-a fost în altă

parte”.

După masă, culeseră o familie de nomazi buru – fără bărbaţi, desigur, iar câteva dintre femei erau atât de slăbite, încât nu mai puteau umbla. Stephen decise să renunţe la patrulare şi să ducă refugiaţii la Muc Wa.

Tam opri coloana la doi-trei kilometri de tabără. Se aflau într-un luminiş unde ierburile creşteau până la brâu. Tam adulmecă prin jur, apoi, mândru ca un cocoş, îi arătă lui Stephen locul unde dormise cineva peste noapte, mâncase orez rece, îşi făcuse nevoile şi plecase mai departe, spre Muc Wa.

Se luară pe urmele lui până ce ieşiră din pădure. Urmele duceau peste câmp, direct spre tabără.

— În regulă, Tam, îi zise Stephen. E al tău. Du-te şi prinde-l.

Putea fi urma unui băştinaş bleg, colindând munţii pentru treburile lui misterioase, ori unul dintre soldaţi, vânzând arme sau informaţii rebelilor. Sau însuşi Charlie – acea iscoadă slută, prietenoasă – care s-a întors să mai privească o dată spre Muc Wa.

Tam îşi conduse grupul în câmp, în timp ce Stephen aştepta la marginea pădurii cu restul patrulei. Dar, deodată, liniştea fu tulburată de huruitul unor motoare. Două T-28 butucănoase se apropiau dinspre nord. Bâzâiră peste tabără, la înălţime mică, legănându-şi aripile ca eroii din filmele despre al doilea război mondial. Apoi urcară, se întoarseră într-o curbă elegantă şi trecură încă o dată. Câţiva dintre refugiaţi îşi adăpau vitele la râu, în sudul taberei; acum se buluciră toţi, refugiaţi şi vite, galopând peste câmp, spre Tam. El privi furios spre Stephen. Apoi cireada îl înghiţi odată cu urma după care se ţinea.

Stephen duse grupul în tabără. Avioanele dădeau ture pe deasupra. Stephen merse în buncărul de transmisiuni şi-l contactă pe comandantul zborului.

— Avion US, avion US, zise el în microfon, aşa cum îl auzise pe Toffee de atâtea ori. Aici Blaze, Blaze. Mă recepţionezi?

Difuzorul pârâi.

— Bună Blaze! zise pilotul. V-am adus un pachet viu, amice. Semnalizează-ne cu nişte fum, te rog.

Stephen luă din raft două grenade fumigene galbene şi ieşi în soarele orbitor. Soldaţii şi refugiaţii se scurgeau prin poarta nordică să privească; până şi locotenentul Hamilton şontâcăia în josul pantei. Stephen aprinse grenadele în mijlocul câmpului. Soldaţii se ghemuiră, minunându-se de vălătucii groşi de fum galben împinşi de vânt spre apus. Deasupra, un avion de

transport Caribou zbârnâia pe cer, încercând să găsească locul cel mai bun pentru a-şi lăsa pasagerul. Paraşutistul stătea în uşa deschisă. Apoi îşi dădu drumul şi dinspre soldaţi răsună un puternic „Aaaa”! Lui Stephen i se opri răsuflarea în gât îşi aminti momentele incredibile, când atârnase în aer peste Fort Darby, în Carolina de Nord, dovedind că este destul de tare pentru trupele de desant.

Paraşutistul ateriză pe urmele drumului care trecea spre vest, pe lângă Muc Wa. Stephen se duse să-l întâmpine, întâlnindu-se pe drum cu Ski.

— Ei, să fiu al dracului dacă nu-i Ackley!

— Bună, sergent, zise Ackley, strângându-şi paraşuta sub braţ.

Purta o carabină cu pat rabatabil şi o raniţă. Sunt noul vostru transmisionist, spuse el fără entuziasm.

— Aleluia! făcu Ski. Am primit întăriri, Steve. Ei, este iarăşi ca la Dienbienphu, să fiu al dracului! Eroi care pică din cer, morţi băgaţi în pământ... Ai apucat să vezi micul nostru cimitir, Ackley?

Ackley îi aruncă un zâmbet strâmb pe sub şapca măslinie de baseball pe care o purta în locul bonetei de uniformă. Purta şi haine reglementare.

— N-o să mă băgaţi în acel cimitir, zise el. Generalul Hardnetz nu crede asta şi vine aici personal ca să v-o spună.

— O, Doamne, făcu Stephen, amintindu-şi de micul butoi cu pulbere care se vânzolea prin aeroportul din Thaitan. Când?

— Poimâine. Va fi o inspecţie inopinată în toată regula. Am ordine pentru locotenent, trebuie să-i spun totul despre asta. Ackley trase un plic din buzunarul interior al bluzei. Ordine sigilate, adăugă el.

— Ce spun? întrebă Stephen.

— Crezi că le-am citit?

— Da.

— Ei... O să primiţi aceste VTP-uri, generalul şi o doamnă reporter, şi nu puteţi purta hainele alea de camuflaj fiindcă nu-i plac generalului.

— Se pare că prea multe lucruri nu-i plac generalului, spuse Ski. Nu-i ăsta tipul de care ne-am frecat curul la aeroport?

— Chiar el, zise Stephen.

Ski privi posomorât în depărtare, spre fortificaţiile din sârmă ghimpată care sclipeau în soare.

— Pariez că nici garnizoana mea n-o să-i prea placă, zise el. Pun pariu că o consideră neregulamentară...

Soldaţii şi refugiaţii se strângeau să-i salute. Printre ei,

Stephen o văzu pe surioara lui Butterfly şi o luă în braţe.

— Ei, Angel, zise el. Ea se cuibări la pieptul lui, caldă şi moale ca o pisică. Îţi plac avioanele?

— O.K! răspunse fetiţa.

Era singurul cuvânt englezesc pe care-l cunoştea, aşa că Stephen trebuia să-i pună cu grijă întrebările, astfel ca răspunsurile să se potrivească.

— Pariez că generalul va spune că nici ea nu e regulamentară, spuse Ski.

În timp ce avioanele T-28 se învârteau deasupra taberei, Cargoul reveni să mai lase ceva. Primele două colete erau fără paraşute. Căzură lângă morminte şi se desfăcură, revărsând pe pământ echipament de culoare verde. Următoarele patru erau prinse de paraşute, care se deschiseră chiar înainte de a atinge solul.

— Ce ne-a trimis Moş Crăciun? întrebă Ski.

— Un tomberon cu uniforme de infanterist, îi zise Ackley. Trebuie să le purtaţi cât timp este generalul aici.

— Uniforme? întrebă Ski. Şase baloţi de uniforme? Dumnezeule! Ce vrea să facem cu ele? Să lăsăm o mie de seturi în tufiş pentru Charlie?

— O, nu sunt doar uniforme.

— Ce mai e?

— O să vezi, zise Ackley, zâmbind triumfător.

Avioanele T-28 bâzâiră din nou peste tabără, piloţii făcându-le vesel cu mâna din cabina lor. Erau americani. În spatele fiecărui pilot se afla un ostatec mic şi speriat din forţa aeriană locală, care se afla acolo pentru a-i mulţumi pe cei din Comisia de Control Internaţional. Dacă avionul se prăbuşea, cadavrul ostaticului ar fi dovedit că fusese doar un zbor de antrenament, nu o misiune de luptă împotriva rebelilor. Ostaticii nu făcură cu mâna.

În timp ce avioanele zburau spre nord nord-vest, Ski îşi luă o echipă ca să adune materialele. Ackley făcu cu ochiul şi spuse:

— Bătrânul Ski o să cace o cărămidă când o să vadă ce a trimis maiorul.

— Ce a trimis? întrebă Stephen.

— Ghiceşte…

— N-am nevoie să ghicesc… Pot merge să văd.

— Bine, bine, zise Ackley, lingându-şi buzele. Sicrie.

— Sicrie?

— Mda, patru bucăţi, ca să nu trebuiască să îngropi pe vreunul

din noi în cimitirul ăla, cum ai făcut cu Toffee. Generalul le-a cerut special din Thaitan.

— Foarte înţelept din partea generalului, zise Stephen.

Înconjuraţi de soldaţii cuprinşi de admiraţie, se întoarseră în tabără. Ackley părea impresionat de atenţia care i se acorda.

— Maiorul vrea să pregătim un spectacol frumos pentru VIP-uri, spuse el. Vrea să stimulăm un atac în timp ce generalul este aici.

— Să stimulăm?

— Ştii… tu, să ne prefacem.

— A, făcu Stephen. Şi cine va face stimularea?

— Tu, zise Ackley. Ezită, apoi adăugă: Steve.

Stephen râse.

— Sper că maiorul ştie ce face. Dacă există vreun om în Asia de Sud-Est care poare cuceri aceasta garnizoană, eu sunt acela.

— Nu cât timp sunt eu înăuntru, spuse Ackley, ciupindu-şi obrajii.

Odată intraţi pe poartă, Stephen o lăsă jos pe Angel.

— Du-te acasă dragă, îi spuse el. Am treabă. O.K.?

— O.K., răspunse fetiţa cu toată faţa ei sălbatică, negricioasă.

Stephen urcă pe colină, cu gândul să-i raporteze locotenentului Hamilton. Dar coşciugele îl atrăgeau ca un magnet şi se pomeni trecând de postul de comandă şi trecând în josul pantei spre poarta dinspre nord. Bătrânul caporal mergea şi el într-acolo. Merseră împreună, Bătrânul arătând foarte limpede că Stephen îl dezamăgise plecând în patrulare fără el. Ajunsese să-l privească pe Stephen ca pe americanul său personal, care nu era de împărţit cu Tam sau cu altcineva.

Ceva ciudat la mormânt. Ceva alb prins de mormântul lui Toffee.

— Ei, Bătrâne, spuse el şi se grăbi spre mormânt, unde uniformele zăceau împrăştiate ca victimele unei bătălii de epopee. Bătrânul îl urmă. „Deci, a fost Charlie, gândi Stephen, amintindu-şi de urmele găsite de Tam. Trebuie să fi venit aici azi-dimineaţă. Poate că e încă aici, în vizuina lui de peste râu. Şi a umblat la mormântul lui Toffee”. Cercetă malul celălalt şi văzu o mişcare rapidă în iarbă. Puse carabina pe foc automat, îşi rezemă patul de şold şi trase fără să ţintească, împroşcând malul opus cu plumbi. Gloanţele aplecară iarba ca o adiere de vânt „Nu-mi scapi, ticălos mic…” Percutorul rămăsese deschis după ultimul cartuş, iar Stephen trase afară încărcătorul şi-l întoarse, introducându-l pe cel de rezervă prins alături cu bandă adezivă.

„Nu-mi scapi tu mie, nu!” Goli şi al doilea încărcător. Bătrânul trăgea şi el, împreună cu câţiva soldaţi din echipa lui Ski.

Acesta veni în fugă.

— Ce dracu e? urlă el.

— Amicul nostru s-a întors, zise Stephen, cu mâinile tremurându-i.

— Cine?

— Iscoada rebelă.

Îşi struni degetele ca să-şi umple din nou încărcătorul şi în curând mâinile i se relaxară.

— Hai, blestemaţilor! strigă Ski la soldaţii lui. Pentru asta sunteţi plătiţi!

Îi făcu să treacă râul cu înjurături.

Stephen se duse la mormânt. Găsi pe crucea lui Toffee o hârtie înfiptă sub plăcuţa de identitate, cu un mesaj scris în creion, cu litere grosolane de tipar.

YANKEULE, TU PLEACĂ ACASĂ!

Respiră adânc. Tremura şi asuda în acelaşi timp, de parcă ar fi umblat pe sârmă peste Niagara şi avu o senzaţie nebunească de triumf. Bătrânul Charlie îşi primise deja răspunsul. Dar, pentru ca nu cumva să nu-l fi înţeles, Stephen se scotoci prin buzunare până ce găsi un pix, întoarse foaia şi scrise:

EU SUNT ACASĂ, CHARLIE.

Înfipse hârtia sub tăbliţa de identitate, râzând de unul singur. Apoi se duse să arunce o privire la sicrie. Echipa lui Ski deschisese deja o ladă, scoţând o cutie verzuie care părea să fie din fibră de sticlă. Pe capac era imprimat:

CONTAINER PENTRU ÎNHUMARE ETANŞABIL M21 A.

Stephen deschise capacul. Înăuntru era tapisat cu un plastic verzui. Un manual cu instrucţiuni era capsat de pernă împreună cu o cutiuţă din carton care conţinea probabil etanşatul şi poate chiar un set de campanie pentru îmbălsămare.

— Asta pat? întrebă Bătrânul, venind lângă el.

— Poţi să-i spui şi aşa, zise Stephen.

Bătrânul ciocăni cu încheieturile degetelor în capac.

— O.K.! făcu el, dând din cap atât de energic, încât lobii

urechilor îi fluturară. A! O.K.!

Capitolul 14

Această călătorie spre Muc Wa avea să fie baza primei corespondenţe a Rebeccăi pentru *Liberal.* Articolul trebuia să fie plin de subînţelesuri, hotărâse ea: trupele de desant aveau să se condamne prin propriile lor cuvinte. În timp ce căpitanul Olivetti îi făcea vânt în elicopter, Rebecca îşi compunea deja primul paragraf. „Tot ce vreau de la ţara asta împuţită este CEB-ul”, mi-a spus un căpitan de Desant, chipeş şi tânăr. „La naiba, domnişoară, este singurul război pe care-l avem”. Minunat! Doar că era cam mult chipeş. Căpitanul Olivetti ar fi fost mai convins ca niciodată că el este cadoul făcut de Pentagon femeilor şi că ea abia aştepta să fie luată în braţele lui puternice, groase ca nişte stâlpi de telegraf. Voinic era mai bine... „un căpitan voinic şi tânăr”.

— Ce? întrebă Rebecca.

— Îţi va fi mai bine aici, în spate, lângă mine, îi spuse căpitanul Olivetti, ridicându-şi glasul ca să acopere zgomotul motoarelor şi al palelor.

Lângă peretele din fundul cabinei se afla un rând de scaune din pânză şi încă două în centru, fiecare cu faţa la câte o uşă. Căpitanul Olivetti se aşeză în spate. Bătu cu palma în scaunul de lângă el, dar Rebecca zâmbi şi se aşeză pe unul din scaunele din centru.

— Mulţumesc, este foarte comod şi aici, îi spuse ea.

— Ce?

Repetă refuzul, dar văzu că nu se poate face înţeleasă. Oricum, căpitanul Olivetti fu încadrat în curând de maiorul Barker, generalul Hardnetz şi doi soldaţi care păreau să facă parte din echipajul elicopterului, căci purtau nişte căşti mari, la fel ca piloţii. Soldatul de lângă Rebecca era un negru. Ea îi zâmbi amabil ca să-i arate că nu are nici o prejudecată.

La decolarea elicopterului, Rebecca îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Şedea chiar în prag şi pământul se îndepărta înspăimântător printre vârfurile bocancilor ei noi, de pânză. „O, Doamne Sfinte,” îşi zise ea, în timp ce pământul se clătina. Îşi strânse pleoapele şi se ţinu de rama subţire din aluminiu a scaunului. „Mă întreb dacă maiorul Barker ar fi schimbat locul cu mine?” Dar atunci ar fi trebuit să-şi desfacă centura de siguranţă şi nu voia asta cu nici un preţ.

În sfârşit, negrul închise uşa, iar ea putu din nou să respire. Unul dintre piloţi, aşezat lângă umărul ei drept, se întoarse şi-i dădu o pereche de căşti.

— Acum suntem la adăpost de armele de la sol, îi spuse el după ce văzu că-şi pusese căştile.

Buzele lui se mişcau în dreptul unui microfon mic care-i ieşea din cască; vocea exploda metalic în urechile Rebeccăi. Era ca şi cum ar fi vorbit la telefon cu cineva aflat în aceeaşi cabină.

— Trebuie să ţinem uşile deschise până ce ajungem la vreo şapte sute de metri, pentru ca trăgătorul şi şeful de echipaj să poată riposta dacă este nevoie... Ei, şefule?

Negrul ridică privirea şi-i aruncă Rebeccăi un zâmbet strălucitor, ridicând mitraliera pe care o avea în poală.

— Mda, răsună vocea lui în căştile Rebeccăi.

Ea dădu din cap. Nu ştia cum să acţioneze microfonul şi oricum acum îşi revedea paragraful:

„Există drumuri în această ţară sfâşiată de revoluţie, dar singura cale sigură pentru trupele americane este cerul”.

Lucră la diversele variante pentru o jumătate de oră, timp în care piloţii vorbiră despre vreme, teren şi femeile indigene. Apoi soldatul alb din echipaj spuse o poveste despre un soldat american de la unul din aceste avanposturi izolate, care se însurase cu o fată din munţi, sau aşa pretindea. Auzind asta, Rebecca ciuli urechile, dar piloţii păreau interesaţi doar de măsurile fetei şi ea nu află nimic care ar fi putut s-o ajute la articol. Apoi pilotul spuse:

— Deschide uşa!

Aerul rece şi teroarea o cuprinseseră din nou pe Rebecca. Printre bocanci, văzu un fort în formă de stea, singuratic şi curajos lângă un râu. Era exact ca macheta din biroul maiorului – sârmă ghimpată, gropi de grenade, bărăci, chiar şi soldaţi de jucărie împrăştiaţi – ceea ce-i dădu senzaţia oribilă că este o muscă pe peretele biroului lui Barker. Închise din nou ochii.

Imediat, în dosul pleoapelor apăru chipul lui Stephen Courcey – acea faţă fioroasă, încruntată, atât de slută, încât era frumoasă – şi simţi că se topeşte de fericire. „O, Doamne, îşi spuse ea. Ce-o să-i spun?” Imaginea era atât de limpede, încât se aşteptă ca Stephen să se afle în faţa ei când deschise ochii. Dar nu era acolo.

Elicopterul se lasă jos. O gardă de onoare zdrenţăroasă se strânse la marginea zonei de aterizare, oamenii râzând cu gura până la urechi, în timp ce şepcile verzi de baseball le erau luate

de suflul palelor. Trei americani stăteau ţepeni în faţa lor. Rebecca îl recunoscu pe Ackley, secretarul cu coşuri pe faţă, din Penang; mai era un sergent simpatic, cu burta umflată şi ochi bulbucaţi şi un tânăr ofiţer, grozav de serios şi slab care semăna puţin cu... care era... Ray Hamilton! strigă ea, dar desigur, cuvintele îi fură acoperite de huruitul rotorului. Dar Stephen nu se vedea.

Imediat ce elicopterul se aşeză, Rebecca îşi desfăcu centura de siguranţă şi sări jos, cuprinzându-l cu braţele pe Ray Hamilton şi îmbrăţişându-l din toate puterile. Doamne, ce slab era!

— Ce? întrebă el. Cine?

Apoi o recunoscu şi chiar păru că se bucură o clipă, până ce generalul coborî din elicopter.

— Domnule general Hardnetz! Bine aţi venit la Muc Wa! zise Ray, luptându-se să-şi elibereze braţul drept.

Reuşi să-şi ridice mâna pentru salutul obligatoriu, dar Rebecca se agăţă de restul, copleşită de bucuria de a-şi fi găsit un prieten de acasă.

— Locotenente, cunoşti această tânără? întrebă generalul.

— O, suntem prieteni vechi, zise Rebecca.

— Aşa-i, domnule general, spuse Ray ţeapăn ca un soldat dintr-o gardă de onoare. Ne cunoaştem demult domnule.

— Brr, făcu generalul.

Maiorul Barker se dădu jos şi el, iar căpitanul Olivetti începu să arunce bagajele jos cu o expresie de criminal. Ce urşi erau cu toţii!

— Ray, zise ea ca să-l agite şi mai mult. Stephen este aici?

— Ah, făcu el. Cine?

— Stephen Courcey.

— A, Stephen. Ray de uită la general, apoi la maior. A, nu, zise el.

— Nu este?

— Nu, nu este.

— Oh, făcu Rebecca.

Se duse să-şi salveze maşina de scris de la căpitanul Olivetti, amintindu-şi din nou de cântecul pe care-l ascultase cu Stephen: „Dacă nu vrei când poţi, n-o să poţi când vei voi”.

Era atât de dezgustată de lume şi de armata SUA, încât spuse doar „da, te rog” când Ackley se oferi să-i arate unde va dormi.

— Vei sta cu Butterfly, îi zise el.

— Cine-i Butterfly?

Ackley îşi dădu ochii peste cap.

Rebecca îl urmă docilă, iar câţiva copii de băştinaşi o urmară. Cei mai mulţi dintre ei erau goi puşcă, iar culoarea pielii varia de la cea a mierii la ciocolatiu, toţi având ochi mari, negri şi luminoşi şi păr negru, lucios. Tropăind pe lângă ea, îşi duceau mâinile cu degetele făcute cerc la ochi şi se holbau la ea. După un timp, Rebecca înţelesese că ei îi imitau ochelarii. Sigur! Nu mai văzuseră aşa ceva înainte, fiindcă ai lor erau prea săraci ca să-şi permită, iar americanii pe care-i văzuseră erau prea sănătoşi ca să aibă nevoie.

Drăguţii. Rebecca întinse mâna spre o fată frumoasă, mai curată ca ceilalţi, îmbrăcată într-o rochie portocalie strălucitoare, dar ea se feri.

— Ai cui sunt copiii? întrebă ea, simţindu-se mai bine.

— Ai refugiaţilor, zise Ackley.

— Ce fel de refugiaţi?

Ackley făcu o grimasă dură.

— Când mergem în patrulare, oricine fuge de noi este comunist şi îl ucidem. Dacă stă locului, este refugiat şi îl aducem aici şi avem grijă de el.

— Şi oamenii din munţi ştiu despre regula asta a voastră?

Ackley dădu din umeri.

— Ai vreo idee mai bună? întrebă el.

— Da, zise Rebecca. Să nu patrulaţi.

— Civili! făcu Ackley. Apoi adăugă: Femei.

Ajunseră la o colină mică, pe piloni, cu o pasarelă înclinată pe care se urca înăuntru. Pereţii erau din tulpini de bambus, legate la vârf şi jos. Acoperişul era din paie.

— Aici vor sta? întrebă Rebecca, gândindu-se la liliecii şi păianjenii care fojgăiau în acoperiş.

— Da, şi ea e Butterfly, spuse Ackley arătând spre o indigenă chipeşă care stătea în prag, săltând bagajele spre ea.

Apoi se întoarse la Rebecca, şi-i făcu cu ochiul, viermele.

— Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi o strigare, spuse el şi o şterse.

Rebecca urcă cu grijă podişca pentru a face cunoştinţă cu Butterfly. Într-adevăr era frumoasă, cu o pânză neagră înfăşurată strâns în jurul sânilor, taliei şi şoldurilor, căzând liber până spre glezne. Era suspect de plinuţă în zona burţii. Al cui o fi fost copilul? Unul dintre americani, decise Rebecca, simţindu-se îngrozitor de palidă şi bărbătoasă.

Dar şi Butterfly era încântată de ea. Atinse faţa şi părul Rebeccăi şi se hlizi la uniforma ei – uniforma tărcată de camuflaj

pe care generalul Hardnetz o interzisese recent şi pe care Rebecca o adoptase tocmai din acest motiv.

— Eu la fel, la fel, zise Butterfly, trăgând-o pe Rebecca în colibă. Oh, foarte drăguţ.

Descrise o întreagă poveste cu mâinile: bărbat, dragoste, copil. Apoi, trase de bluza Rebeccăi.

— Tu? întrebă ea. La fel, la fel?

Rebecca negă din cap, încurcată.

Butterfly îşi duse un deget la buzele posomorâte. Apoi se lăsă pe vine în faţa unui cufăr uriaş, măsliniu, dându-şi cu graţie veştmântul la o parte, ca să nu-i atingă podeaua. Deschise cufărul care avea vreo doi metri lungime şi era tapisat pe dinăuntru, ca un sicriu. De fapt, *era* un sicriu. Rebecca se dădu înapoi, temându-se puţin că soţul mort a lui Butterfly se afla înăuntru. Dar sicriul era utilizat doar ca garderobă, se pare, căci Butterfly scoase dinăuntru o haină împăturită şi apoi închise capacul.

— Eu, spuse ea, şi repetă povestea: bărbat, dragoste, copil. Apoi, desfăcu haina şi şi-o puse. Era o bluză de camuflaj, exact ca a Rebeccăi, dar decolorată de soare şi de multe spălări. Deasupra buzunarelor, umflate de sânii lui Butterfly, se aflau ecusoanele regulamentare, pe unul scriind *US Army,* iar pe celălalt, *Courcey.*

— Tu? strigă Rebecca.

— Eu, încuviinţă Butterfly.

Rebecca se pomeni afară din colibă, urcând spre colina unde presupunea că se afla administraţia taberei. „Stephen Courcey, nenorocitule,” îşi spuse ea.

Trecu pe lângă generalul Hardnetz şi refuză să se uite la el.

— Câte patrule? întrebă generalul – era cu sergentul acela simpatic, burtos. Îl loviţi pe Charlie sau doar îl pişcaţi pe călcâie?

Rebecca se grăbi înainte, dar vocea generalului o urmărea.

— Să presupunem că tu ai conduce acest război, sergent. Cum ai face? Ţi-ai împrăştia trupele la dracu-n praznic, o companie ici, una colo?

— Păi, domnule general, rosti sergentul cu o voce gravă. Nu ştiu, eu niciodată…

— N-ai merge de-a dreptul? N-ai acţiona cu batalioane, regimente, divizii? N-ai încerca să termini şi să pleci dracului de aici?

— Ei, domnule, dacă ştiţi o cale de a termina şi de a pleca de aici, sigur că ne-ar plăcea să auzim şi noi, zise sergentul.

Ajunsă în vârful colinei, Rebecca intră într-un fel de cort, adăpostit de copaci şi de un zid din saci de nisip. Maiorul Barker şi Ray Hamilton se aflau acolo, bând Coca-Cola din sticle aburite. Recunoscu lada cu gheaţă, una din lăzile aduse în elicopter de la Penang.

— Da, domnule, spunea Ray, trăgându-se de mustaţa ridicolă pe care şi-o lăsase. Este bine că avem din nou legătura radio, dar vă daţi seama că suntem tot fără infirmier şi…

— Am avut grijă de asta, zise maiorul Barker. Am vorbit alaltăieri la Thaitan şi îl vor specializa pe sergentul Oleonovski şi ca medic. Înseamnă să vă lipsiţi de el ca specialist în diversiune, dar vă puteţi descurca fără, nu?

— Da, domnule, dar…

— Fără daruri, băiete, spuse maiorul. Vei primi autorizaţia la următorul transport de aprovizionare… Ah, spuse el, zâmbind ca un căpcăun spre Rebecca. Doriţi o Cola, domnişoară Shaw?

— Nu… nu… vreau! răspunse ea şi se întoarse spre locotenent.

— Ray! zise ea, punându-şi mâinile în şolduri. Stephen Courcey este în această tabără?

— Păi…

— Nu trebuie să mă minţi Ray Hamilton, ştiu că este aici.

— Eu…

— Caporalul Courcey este detaşat în această garnizoană, spuse maiorul Barker. Doar că pe moment este într-o misiune secretă.

— Oh, făcu Rebecca.

— Locotenentul Hamilton nu vă minţea, domnişoară Shaw. Vă rog să nu scrieţi asta în povestea dumneavoastră. Doar că nu era autorizat să vă spună.

— Înţeleg… Cât timp va lipsi Stephen?

Ray se uită la maior, care spuse:

— Asta-i o informaţie secretă, domnişoară Shaw. Dar cred că vă pot spune că militarii americani nu sunt autorizaţi să se stea mai mult de cinci zile în teren fără să se întoarcă la baza lor de operaţii.

— Cinci zile. Deci, nu-l voi vedea până la urmă.

— Îmi pare rău, Rebecca, spuse Ray. Dacă ştiam că vii tu, aş fi trimis pe altcineva în misiune.

— Apropo, domnişoară Shaw, zise maiorul Barker. Ar fi bine să nu-i pomeniţi generalului de absenţa caporalului Courcey.

— Misiunea asta secretă, spuse Rebecca gândindu-se la

acţiunile de comando în spatele liniilor inamicului. Este periculoasă?

— Poate fi dacă nu-şi stăpâneşte furia, zise maiorul cu o expresie înfiorătoare.

Rebecca se întoarse în colibă, cu inima bătându-i cum nu se mai întâmplase de când intrase la colegiu. Ce oameni brutali, neghiobi! În pofida a tot ce-i spusese Stephen Courcey despre antrenamentele de la Fort Darby, nu-şi imaginase niciodată că buzele lui (atât de bune de sărutat) ar putea da cu adevărat ordinul de a ucide, sau că mâinile lui, atât de fierbinţi pe sânii ei, ar putea purta o armă. „De ce? se întrebă ea. De ce fac oamenii asta? Nu-şi dau seama că pentru nimic în lume nu merită să se lupte şi să ucidă?”

Apoi, o văzu pe Butterfly – sânii ca nişte pepenaşi, frumoasă şi aproape sigur gravidă – iar furia îi reveni. „Să te ia naiba, Stephen Courcey, îşi spuse ea. Te urăsc, te urăsc, te... oh!” O podidiră lacrimile.

— Oh, Butterfly! gemu ea, iar braţele calde şi întunecate ale fetei îi cuprinseră gâtul. Şi eu îl iubesc!

În timp ce plângea, Rebecca simţea pe obraz burta umflată a lui Butterfly. Se întrebă cât timp mai era până ce copilul avea să înceapă să mişte.

Capitolul 15

Stephen plesni un ţânţar, dorindu-şi să fi fost maiorul Barker. Soldaţii din jurul lui chicoteau. Li se părea o glumă formidabilă să se ascundă în junglă la căderea nopţii, aşteptând să-şi atace propria garnizoană.

— Ieri ne-am bătut, spuse Stephen şi soldaţii tăcură, respectuoşi. Cu cine ne-am bătut ieri?

— Comunist! răspunse Bătrânul.

— De ce?

— Comunist ultimul om, zise Bătrânul, zâmbind cu gura ştirbă.

Privi mândru la ceilalţi soldaţi, invitându-i să admire cât de bine stăpânea limba omului alb.

— Cu cine ne luptăm la noapte? întrebă Stephen.

— Muc Wa.

— De ce?

Bătrânul privi în jur, în întunericul tot mai dens, şi negăsind răspuns, se trase de ureche.

— Zgomot mare la Muc Wa la noapte, spuse el nesigur.

— Sigur, zise Stephen. Zgomot mare – glumă mare. Săptămâna trecută aţi apărat-o, săptămână asta o atacaţi. Muc Wa nu înseamnă mai mult pentru voi decât pentru maiorul Barker.

Bătrânul se trase de lobul urechii şi tăcu. În curând, în lumina amurgului care se risipea cu iuţeală, el deveni o siluetă ştearsă, verzuie, printre copaci.

Stephen încercă să afle motivul furiei sale. Exista, desigur, un risc stupid în ceea ce făceau – gloanţe dinspre garnizoană trase prea jos sau putea Charlie să-i prindă într-o ambuscadă – dar nu asta-l sâcâia. Soldaţii erau antrenaţi ca să înfrunte riscurile. Cei de la desant erau cei mai duri, cei mai ai dracu’ soldaţi din *US Army,* nu-i aşa? Să supravieţuieşti în teren. Fă-ţi din noapte un prieten. Întoarce armele inamicului împotriva lui. Fii un profesionist… Iar pentru un profesionist, ce diferenţă era între a ataca o garnizoană străină sau pe cea proprie? Nici una. Era o treabă ca oricare alta.

Dar nu era.

Bătrânul caporal începea să se agite. Arătă spre stele, care sclipeau blânde printre copaci şi spuse:

— Timpul.

— Nu, zise Stephen.

— Timpul, insistă Bătrânul.

Stephen privi cadranul luminos al ceasului. Era timpul, într-adevăr. Trebuiau să se apropie de Muc Wa în acel moment dacă voiau să se ţină după scenariul maiorului Barker.

— Nu încă, zise Stephen.

Bătrânul se apropie şi-şi puse mâna pe umărul lui Stephen, învăluindu-l cu mirosul familiar de ulei rânced, peşte stricat şi vaselină americană pentru arme.

— Eu lupt lângă tine, zise el. Tu lupţi – eu lupt.

— Ei, ăsta măcar e un început.

Se ridică în picioare, simţindu-se puţin înţepenit. „Gluma e pe seama trupelor de desant, gândi el. M-au trimis aici – cel mai bine antrenat şi mai bine plătit mercenar din istorie – ca să-l învăţ pe Bătrân să fie un apărător loial al Muc Wa”.

— În regulă, zise el. Să mergem.

Se apropie cu patrula dinspre est, urmând scenariul scris de maiorul Barker. Era întuneric ca într-un dulap. Stephen se pomeni că-i zoreşte pe soldaţi prin jungla care-i ameninţa pielea cu ramuri şi liane, aşa că-i lăsă mai încet. „La naiba cu maiorul,” îşi spuse el. Ieşiră din pădure la ora 21 fix. Stephen se uită la ceas, apoi şi-l scoase şi-l puse în buzunar. Pe urmă, luă de jos o mână de pământ, îl umezi cu apă din bidon şi-l întinse pe faţă. Ofiţerii erau trăgători proşti, dar generalul Hardnetz putea fi o excepţie…

Peste câmp văzu o geană de lumină dinspre garnizoană. „Neghiobi tâmpiţi. În locul lui Charlie, vă trăgeam o grenadă de mortier chiar în cap”, îşi zise el. Stephen înaintă urmând lumina din tabără ca pe steaua polară. Soldaţii erau răspândiţi în urma lui. Bocancii lor foşneau prin iarbă; uniformele fâşâiau, armele zăngăneau, bidoanele gâlgâiau. Râul curgea uleios prin albia care era chiar în faţa lor… Cum puteau şaptesprezece oameni să facă atâta zgomot? Mai şi vorbeau, deşi Bătrânul le promisese că-l împuşcă pe primul care scoate un cuvânt. Dar, poate că vocile veneau dinspre garnizoană. Era imposibil de spus, cu clipocitul monoton al râului auzindu-se în fundal.

SNICK.

Inima îi tresări. *Ce dracu a fost asta?*

Bocancii atinseră pământul moale – marginea unei gropi făcută de o grenadă… îşi întinse braţele în lături. *Staţi, ticăloşilor, staţi!* Soldaţii oftară şi se opriră în loc. Cu faţa fremătând, Stephen cercetă întunericul – cu ochii, urechile, nasul şi pielea –

încercând să culeagă sunetul pe care-l auzise. Părea să fi ieşit din groapa de la picioarele lui.

SNICK.

O puşcă veche de infanterie; închizătorul deschis, închizătorul închis. Snick-snick. Dar trupele de desant erau înarmate cu carabine. Numai Charlie folosea o asemenea puşcă – MAS-16 probabil capturată de la francezi, în urmă cu zece ani. Stephen sări în groapă cu maţele înnodate de frică. Sângele îi vâjâia în urechi. Simţise un om – îl mirosise – şi mirosul nu era în regulă. Bâjbâi prin întuneric. Ah! Degetele atinseseră păr de om, umed ca nişte alge. Trase de cap spre el, îi apăsă mâna peste gură şi căută cu cealaltă mână după armă. Trebuia să fie sigur…

Hm! gemu omul, pe sub mâna lui. Se încleştară ca nişte iubiţi, izbindu-se de marginea gropii. Degetele lui Stephen atinseră oţelul, alunecară de-a lungul lui şi găsiră bumbul închizătorului. Da, Charlie. „Dumnezeule, gândi el. Mergeam chiar spre capcană”. Îşi trase baioneta din teacă şi o înfipse în coastele lui Charlie. Dar lovi un os sau cine ştie ce, iar nenorocitul se răsuci şi dădu din picioare, zgâriind cu unghiile mâna lui Stephen. „Îmi pare rău, îşi spuse Stephen. Pe bune, îmi pare rău, dar acum nu mă mai pot opri”. Scoase din nou baioneta şi-i tăie gâtul cu ea. Sângele lui Charlie îi pulsă pe mână şi puşca bubui în noapte: crash!… crack-crack-crack!

Deasupra lui se aplecă o umbră, acoperind stelele. Stephen se trase înapoi. Dar nu – era bătrânul caporal. Stephen încercă să se mişte, dar nu putu; îl apăsa greutatea lui Charlie.

Bătrânul sări în groapă şi bâjbâi până ce atinse cu mâinile faţa lui Stephen.

— Okay? şopti el.

Odată cu întrebarea lui, izbucni în noapte un torent de zgomote: trosnete de arme uşoare, pârâit de mitraliere, strigăte de oameni. „Viaţa merge înainte. Războiul merge înainte”, gândi Stephen.

— Okay, răspunse el, apoi îl rostogoliră împreună pe Charlie, îi luară puşca, centura şi o pungă pe care i-o găsiră în buzunar. Apoi vorbiră, comunicând cu mâinile şi prin încrederea pe care o aveau unul în altul.

— Unde sunt soldaţii? întrebă Stephen.

— Stau pe burtă.

— Charlie ştie că suntem aici?

— Încă nu.

— Okay. Ne retragem înapoi, puţin mai spre sud. Apoi

începem să tragem.

Bătrânul încuviinţă bucuros.

— Poate că-l putem atrage pe Charlie după noi, îi zise Stephen. Îl atragem pe Charlie în junglă şi-l pierdem acolo.

— Okay, răspunse Bătrânul.

Când începură împuşcăturile, Butterfly stinse lanterna şi fugi afară, lăsând-o singură pe Rebecca. Doamne, ce zgomot. Îngrozitor! În bezna totală care se lăsase dintr-odată, Rebecca îşi închise maşina de scris şi o puse lângă perete. Apoi, coborî pe bâjbâite podişca. Jos, un om care alerga se izbi de ea, şi o trânti; se ridică şi se lovi de un copac. Atunci izbucni în lacrimi. Se simţea ca o pasăre închisă într-o cameră, fiecare zbor terminându-se printr-o izbitură de geam, fiindcă nu înţelegea rosturile locului. Rebecca nu înţelegea rosturile războiului. De ce era atât de îngrozitor zgomotul? Mai ales mitralierele. Îi bubuiau în urechi, părând că vor să-şi sape drum, iar fiecare împuşcătură era ca un ac care o împungea în creier. Şi noaptea întunecată, siluetele celor care alergau şi luminile orbitoare, alb-verzui care izbucneau brusc pe cer… Ce se întâmpla?

Primii americani întâlniţi de ea au fost generalul Hardnetz şi Ackley care striga pe un strident, vesel:

— Aşa, trageţi-i, dom’ general, ardeţi-i!

S-ar fi lăsat jos, lângă ei dar trăgeau cu o mitralieră. Era o armă mică şi destul de liniştită, dar după fiecare foc urma aceeaşi împunsătură de ac în timpane. Se îndepărtă în întuneric, întrebându-se dacă nu era o nebunie să umble în picioare în timp ce restul se adăposteau după parapet.

— Rebecca! strigă o voce puternică.

— Da, răspunse ea. Unde eşti?

Căpitanul Olivetti apăru în faţa ei ca un copac masiv de care putea să se rezeme. Ea se rezemă – nu conta ce-şi închipuia el! Trebuia să se rezeme de cineva, altfel murea.

— Ţi-e frică? întrebă el.

— Nu, nu, simt doar derutată.

— Biata fată, zise el, încercând s-o mângâie. Dar ce mai conta? Braţele lui erau puternice. Dau un tur să verific poziţiile de apărare, continuă el, vorbind la intervale, între rafalele de mitralieră. Vrei să vii cu mine?

— O, da! strigă Rebecca şi imediat se uri pe sine însăşi. Vreau să spun… dacă eşti sigur că nu te încurc.

Merseră de-a lungul parapetului, în direcţia din care venise ea.

Căpitanul Olivetti o ţinea foarte aproape, cu braţul ca un spătar şi mâna mare apăsându-i coastele, ceea ce-i punea ei problema obişnuită de-a nu şti ce să facă cu propriul ei braţ, astfel că şi-l puse în jurul taliei lui. Doamne! Era clădit ca un cal – n-avea deloc talie, doar un perete puternic de muşchi, de la coaste la şolduri. Ea căută să spună ceva de complezenţă.

— Eu… începu ea, apoi îi reveni teama de gloanţe. E bine să stăm aşa în picioare?

El râse – un râs vesel, nechezat.

— Glonţul nu te loveşte dacă numele tău nu e scris pe el. Dar atunci te loveşte oriunde ai fi.

Rebecca nu găsi că acest răspuns era foarte liniştitor, dar nu-l putea urma în patru labe, aşa că-şi continuară plimbarea de îndrăgostiţi de-a lungul zidului. În curând dădură de Ackley care încă striga:

— Aşa, ardeţi-i, domnu’ general!

Dar generalul părea să aibă ceva probleme. Pufnind şi înjurând, trăgea câteva focuri, apoi mitraliera se bloca, slavă domnului, iar el înjura şi pufnea din nou.

— Ce dracu-i asta? întrebă căpitanul Olivetti, dându-i drum Rebeccăi.

Generalul ridică privirea.

— A, căpitane! strigă el, zâmbind la lumina oribilă, alb-verzuie a unei rachete. Ce-ai spus?

— Am spus: frumoasă armă aveţi domnule general.

— Este o Eureka douăzeci şi trei, zise generalul. Întotdeauna aduc o armă nouă când sunt pe teren. Este surprinzător cât de diferit funcţionează armele în luptă… Şi oamenii, spuse el bătându-l pe umăr pe Ackley. Trebuie să fie o companie puternică acolo, adăugă el.

— O, nu, domnule general, zise căpitanul Olivetti. Nu-s chiar atât de mulţi.

Ackley chicoti.

— Poate că sunt numai două grupe, spuse el. Poate că aleargă de colo-colo. Nu-i aşa, dom’ căpitan?

— Cel puţin o companie, rosti generalul. Care este timpul de reacţie dacă cerem întăriri?

— Putem avea întăriri de la aviaţie în jumătate de oră, răspunse căpitanul Olivetti, iar Rebecca se relaxă oarecum. Părea atât de sigur pe el.

— Aviaţie? Cine vorbeşte de aviaţie? Generalul smuci din nou mitraliera. Dacă ai fi văzut atâtea lupte ca mine, căpitane, ai şti

că aviaţia nu-ţi ajută ca să câştigi o luptă, vorbesc de infanterie.

— Da, domnule general.

— Ei? întrebă generalul. Cât timp le-ar lua rezervelor ca să ajungă aici?

— Desantul n-are rezerve, domnule, răspunse căpitanul Olivetti, iar inima Rebeccăi încetă să mai bată.

— N-aveţi rezerve?

— Nu, domnule general.

— Cum dracu'…

— Vom cere sprijin maiorului Minh, domnule. El este comandantul provinciei.

— Doamne! făcu generalul. Cât timp ar lua?

— Poate două zile, domnule general.

— Doamne! făcu generalul. Voi nu citiţi niciodată manualele de luptă? Vă divizaţi forţele – acţionaţi fără rezerve – lăsaţi inamicului iniţiativa… De ce crezi că mai scriem manualele?

— Păi, domnule general, spuse căpitanul Olivetti, manualul pentru operaţiunile de diversiune…

— La dracu' cu diversiunea! Nu există decât un fel de război, căpitane, ai un inamic şi-l ucizi. Ăsta-i singurul fel de război care există… La naiba! făcu el cu o voce mai blândă. Culisele astea sunt mai uscate decât curul unui beduin… Scuzaţi-mă, domnişoară Shaw.

— Vă găsesc eu nişte ulei, domnule, zise căpitanul Olivetti.

Luând-o de mână pe Rebecca o trase în întuneric. Imediat ce fură singuri, mâinile lui îi cuprinseră sânii.

— Ei, cred că mica noastră operaţiune s-a declanşat, spuse el vesel.

Rebecca voi să-l întrebe despre ce vorbeşte, dar mâinile lui mari, pe sânii ei, o zăpăciră. Se simţea grozav de moale. Urcau o pantă uşoară şi ramurile copacilor acopereau stelele. Zgomotul era mai suportabil aici. Rebecca îşi puse mâna pe a lui cu gândul să i-o dea la o parte, dar se pomeni apăsându-i degetele în carnea ei moale, înfiorată. „Oh, oh, gândi ea. Asta a fost o greşeală". Simţi că acest căpitan Olivetti îi cuprinsese întreg trupul în mâini şi i-l strângea ca pe un bulgăre.

El se opri. Se cufundară în iarba udă de rouă, iar el bâjbâi ca un elev de liceu, doar buze şi mâini.

— Uleiul… spuse ea.

— Îl am aici, zise căpitanul Olivetti.

Ea îl lovi cu pumnii în obraz, în timp ce în minte îi apăru imaginea lui Stephen Courcey făcând dragoste cu indigena

aceea frumoasă. „Este drept” gândi ea şi spuse: „Nu, nu, dacă Stephen o poate avea pe Butterfly, atunci eu…” Nu, repetă ea.

— Te rog, nu.

Mâinile căpitanului Olivetti îi pătrunseră sub bluza de uniformă şi capul lui le urmă curând. Simţi dinţii lui mari prinzându-i pielea de pe burtă. „Doamne, îşi spuse ea. Acum ştiu cum se simte o iapă sufocată sub apăsarea muşchilor!” Şi spuse:

— Nu, nu, nu.

Deodată căpitanul Olivetti se ridică.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el.

Rebecca se ridică şi ea. Se petrecuse o mare schimbare: noaptea era calmă şi liniştită. Focurile armelor răsunau încă în depărtare ca tunetul unei furtuni care se îndepărtează, dar aici în tabără era. Linişte.

— Au plecat, spuse Rebecca băgându-şi poalele bluzei în pantaloni.

— Imposibil, zise căpitanul Olivetti. Încă nu este ora zece… şi în ce dracu’ trag ei, acolo?

Rebecca se ridica în picioare.

— Hai să întrebăm pe cineva! zise ea, pufnind-o râsul. Hai să-l căutăm pe maiorul Barker şi să-l întrebăm. Sau pe general. Sau pe Ackley! spuse ea alergând uşor la vale, sigură că nu se va mai izbi de nimic. „Aşa-i trebuie, gândi ea. Aşa-i trebuie, Aşa-i trebuie!”

Stephen îl lăsă pe Charlie să se ţină pe urma lui doi-trei kilometri, doar ca să nu-şi piardă interesul. Apoi, mări pasul. Soldaţii trândăviseră toată ziua; de când veniseră la Muc Wa se antrenaseră intens şi mâncaseră bine, aşa că trebuiau să fie în plină formă. Într-adevăr focul armelor deveni tot mai subţire, până ce se transformă în împuşcături răzleţe în depărtare.

— I-am lăsat în urmă, Bătrâne, zise Stephen. Trag după umbre.

Îi duse pe soldaţi în josul unei văi largi, cu iarbă scurtă şi rară care nu trăda urma trecerii lor. Apoi îi lăsă să se aşeze într-un desiş de copaci. Unul dintre oameni era rănit, cu cotul sfărâmat de un glonţ. Doi lipseau. Stephen îi făcu rănitului o injecţie cu morfină, apoi îl unse pe nefericit cu soluţie împotriva ţânţarilor, ca să-l scutească măcar de acel chin.

— În regulă, Bătrâne, spuse el apoi. Zi-le oamenilor să se aşeze doi câte doi. Unul să doarmă, celălalt să vegheze. O.K.?

— O.K.! răspunse Bătrânul.

Stephen rămase treaz în primul schimb, şezând rezemat de un copac, cu carabina pe genunchi. Luna era sus acum şi putea vedea destul de departe în vale. Se amuză gândindu-se la furia lui Charlie – furia unei vulpi păcălite de găină. „Trebuie să-i pară rău că s-a încurcat cu Muc Wa, gândi Stephen. Probabil că-şi închipuie că-i o tabără dată dracului”.

Timpul trecea. Când bănui că ar fi ora unu – ora schimbării locurilor cu Bătrânul – îşi scoase ceasul din buzunar şi văzu că-i doar douăsprezece şi un sfert îşi deschise sacul, căută prin el şi dădu de o conservă cu tartă de fructe. Minunat! O deschise cu deschizătorul care atârna de lanţul de la plăcuţa de identitate. Mâncând încet, bând apă din bidon, se ospătă din prăjitura dulce. După ce mâncă jumătate se duse la soldatul rănit care stătea treaz, uitându-se la lună, şi-i dădu restul. Timpul trecea.

Unu fără un sfert.

„Desigur, se gândi el, doar norocul chior a făcut să dăm peste Charlie. Douăzeci de minute mai devreme am fi fost prinşi între rebeli şi tabără. Ne-ar fi sfâşiat în bucăţi”.

Timpul trecea. Adormi, apoi se trezi speriat şi văzu că mai erau patru minute până la unu.

„Sunt om, îşi spuse. Un glonţ mi-ar putea sfărâma cotul. Sau o baionetă – sfinte Isuse! – o baionetă mi-ar putea tăia gâtul...” încă trei minute.

Îl scutură pe Bătrân şi-şi ţinură unul altuia de urât, pentru un timp. Apoi Stephen se lăsă pe o parte cu picioarele strânse şi mâinile între coapse, la căldură şi ferite de ţânţari. Faţa-i era acoperită de pălăria cu boruri largi. Avea să se mişte în somn, desigur, dar se părea că ţânţarii nu deranjau oamenii adormiţi: puteau suge pe săturate şi nu lăsau nici un semn. Era ceva legat de relaxare... „Încă patru luni, îşi spuse. Mă întreb dacă o voi mai vedea pe Rebecca?” O simţea foarte aproape, îşi întoarse capul şi o sărută iar ea era caldă şi vie sub sărutările lui...

Simţi o mână pe umăr.

— Vine Charlie, spuse Bătrânul. Mulţi, mulţi, mulţi.

Stephen se scutură de somn. În jurul lui, ceilalţi se foiai, invizibili în umbră. Dar acolo, mai departe, o coloană lungă mărşăluia prin valea luminată de lună, într-o direcţie care i-ar fi adus la cincizeci de metri de copacii sub care se aflau ei. Stephen scoase din sac o sticlă de sirop de tuse şi i-o dădu Bătrânului, care dădu din cap. Apoi Stephen mimă închiderea genţii şi pregătirea de luptă. Bătrânul se duse să aibă grijă de îndeplinirea acestor ordine şi să le spună soldaţilor că exista

sirop de tuse în caz că aveau nevoie. Făcuseră de mai multe ori asta, cu ocazia ambuscadelor. Dar atunci încercaseră să provoace surpriză. Acum încercau să-şi salveze pielea.

Avangarda lui Charlie trecu – şapte oameni. Dezordonaţi, cărându-şi armele ca pe nişte lopeţi, parcă erau cei şapte pitici întorcându-se de la mină. Stephen îşi drese glasul după ce ei se îndepărtară suficient. Soldaţii făcură la fel, iar siropul de tuse trecu din mână-n mână. Apoi se apropie coloana principală, cărători amestecaţi cu combatanţi, un monom lung, care se întindea pe toată valea, fără să i se vadă sfârşitul. Stephen începu să numere. Socotea oamenii în gând, mortierele pe degetele de la mâna dreaptă şi mitralierele pe cele de la stânga. Apoi i se terminară degetele şi trebui să-şi bage în memorie şi aceste socoteli. Sudoarea îi şiroia pe faţă, iar ţânţarii îl podidiseră. Alături, hârâitul uşor al respiraţiei Bătrânului. Jos, în vale fâsâitul picioarelor goale şi al sandalelor prin iarbă şi clinchetul trepiedelor de mitralieră şi al lăzilor de muniţie… „Dacă unul din noi tuşeşte, suntem morţi cu toţii”.

Dar se termină, slavă Domnului!

Două sute treizeci şi cinci de oameni, o companie întreagă, din care vreo treime cărători care puteau probabil să şi lupte, la nevoie; şapte mortiere, treisprezece mitraliere şi coşuri pentru provizii. Coloana trecuse. Soldaţii se foiră, tuşiră, îşi suflară nasurile în degete şi şoptiră îngrijoraţi între ei.

— Ce spun? întrebă Stephen.

— Mulţi, mulţi, răspunse Bătrânul.

— Al dracului de mulţi, încuviinţă Stephen. Ce mai spun?

— Charlie, el face zgomot mare la Muc Wa, zise Bătrânul.

— Poate vor trece mai departe, îi zise Stephen. Poate că vor merge spre sud, să lupte în deltă. Dar nu credea cu adevărat ce spunea.

„Încă patru luni”, îşi spuse el. Mă întreb dacă o voi mai vedea vreodată pe Rebecca.

Capitolul 16

Din marginea pădurii, Stephen privi elicopterul cum vine şi pleacă, ducând VIP-urile înapoi, la Penang. Se îndreptau spre clubul ofiţerilor, fără îndoială. Maiorul Barker şi generalul Hardnetz, urmau să-şi petreacă după-amiaza în faţa unui ventilator electric, spunându-şi unul altuia cât de viteaz a fost generalul, în timp ce corespondenta îşi nota totul, iar căpitanul Olivetti râdea în sticla lui de bere. Şi, caraghios era că... minciunile lor erau foarte aproape de adevăr.

„A fost într-adevăr o luptă nenorociţilor”, îşi spuse Stephen cu ochii la elicopterul care se îndepărta. „Şi unul dintre băieţii mei şi-a petrecut noaptea cu cotul sfărâmat, din cauza voastră”.

Îi conduse pe soldaţi peste câmp, spre Muc Wa. Îi încolonă, îi lăudă mai mult decât meritau şi le dădu liber toată dimineaţa. Apoi îl duse pe soldatul rănit la dispensar. Îl trimise pe Bătrân după Cowboy, ca să traducă hârtiile luate de la rebelul mort. Pe urmă se duse la postul de comandă. Cineva încropise o masă din două capre şi un capac de sicriu, iar cei trei camarazi ai lui şedeau acolo şi beau cafea.

— Ce? făcu Ski. Câţi oameni ai văzut?

Apoi îi spuse de Rebecca şi fu rândul lui Stephen să spună „Ce?” şi să se rezeme de capacul rece al sicriului.

Doar Ackley era surprins.

— Care-i problema, Steve? întrebă el, scoţând cu baioneta piersici dintr-o conservă. Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.

— A văzut, zise Ski. A văzut compania pe care o aduce bătrânul Charlie.

— Nu, spuse Stephen. Este fata... Rebecca.

— Acea domnişoară Shaw? zise Ackley. O cunoşti?

— Am petrecut aproape tot anul trecut ţinându-mă după coada ei.

— Şi ai prins-o? întrebă Ski cu ochii holbaţi...

— Nu.

— Fete de colegiu! zise Ski. Pe cuvântul meu, astea n-au găuri. Sunt ca manechinele alea din vitrine – frumoase ca nişte păpuşi – dar n-au gropiţe decât în obraji.

„Aş putea merge chiar acum în coliba lui Butterfly”, îşi spuse Stephen. Poate că aş găsi un fir de păr din pieptenul Rebeccăi sau chiar parfumul trupului ei mic şi cald... Îi venea să urle, dar

nu ştia dacă de râs sau de supărare. Aşa că nu făcu nimic… Rămase pe loc sub tensiune… La naiba! La naiba!

— Îmi pare rău pentru asta, Steve, zise locotenentul Hamilton. Că nu ai văzut-o pe Rebecca, vreau să spun.

— Da, zise Stephen.

— A întrebat de tine.

— A întrebat?

— Da, părea supărată de ceva, nu ştiu de ce. N-am apucat să vorbesc cu ea. Maiorul Barker a stat tot tipul călare pe mine.

— Da, reuşi Stephen să îngaime, cu gâtul încleştat.

Cowboy intră în cort. Îşi turnă o ceaşcă cu cafea din oală, o îndulci cu zahăr şi praf de frişcă şi se aşeză la capătul mesei.

— Ia uite la el, mormăi Ski. Îşi închipuie că e alb.

Cowboy se schimbase deja în uniforma de camuflaj făcută de comandă. Din buzunarul de la piept îşi scoase un pix, o coală de scris şi carnetul găsit în punga rebelului mort.

— Domnule, îi zise el lui Ski, tatăl meu era din oraşul Paris.

— Mda? făcu Ski. Şi mămica ta ce era?

— Galbenă, admise Cowboy.

— Ei, pentru mine jumătate galben înseamnă complet galben, îi spuse Ski. Oricum, franţujii ăia nu sunt albi. Americanii sunt albi, englezii, cred că până şi germanii, dar nu francezii. Nu, la naiba!

Cu un zâmbet strălucitor, Cowboy îşi puse coatele pe capac şi începu să traducă. Dar Ski se tot lua de el.

— N-am nevoie de jumătate galben şi jumătate francez ca să-mi spună ce-i în carnetul ăla, zise el. Spune că bătrânul Charlie ne va termina.

Ackley mârâi din buze.

— Să încerce ei! Orice american face cât zece cioroi, spuse el.

— Ei, ei, zise vesel Ski. Aşa este? Zece la unul, ai?

— Exact, răspunse Ackley.

— Grozav. Atunci putem să ne ocupăm de primii patruzeci care trec peste parapet – tu, eu, Steve şi locotenentul. Aşa zici?

— Poţi să-ţi pui curul la bătaie!

— Patruzeci de oameni, zise Ski. Dar sunt două sute, acolo în desiş, iar noaptea trecută Stephen a mai numărat încă două sute cincizeci care veneau.

— Îi avem pe soldaţi, spuse Ackley.

— Ei vor fugi, zise Ski. Când intră în căcat o să fugă.

— Nu, nu vor fugi, spuse Stephen. Lucrez cu Bătrânul de două luni şi am încredere în el.

— Încredere? Încredere? Ski îşi strâmbă faţa prelungă, plină de gâlme şi bube. Dacă ai fi văzut atâta război ca mine, ai şti că nu poţi avea încredere în nimeni.

— Eşti speriat, spuse Ackley.

— Ei, zise Stephen, eu am totuşi încredere în Bătrân, şi am încredere în tine, cocoş bătrân. Dacă n-am avea încredere unul în altul, mai bine ne-am strânge lucrurile şi am pleca.

— N-ar fi o idee rea, zise Ski.

— Eşti speriat, spuse Ackley cu frica întipărită pe chip.

Ski privi mohorât la masa improvizată din capacul de sicriu.

— Îmbătrânesc, zise el. Nu mai vreau să lupt. Vreau doar să mă culc cu Butterfly şi să-i simt burta în care creşte copilul meu. Doamne, nu există pe lume ceva mai grozav – burta nevestei tale, cu copilul tău înăuntru!

Ackley lovi cu mânerul baionetei în masă.

— Nu-i nevasta ta! Asta nu-i căsătorie.

— Am fost cununaţi de un preot, la dracu'!

— Dar nu ai hârtii. Fără hârtii nu eşti căsătorit şi armata n-o să-ţi dea niciodată acte pentru o căsătorie cu o băştinaşă.

Ski sări în picioare. Ackley făcu la fel.

— Băieţi, zise locotenentul Hamilton, aplecându-se în faţă şi apăsându-se cu degetele pe burta care chiorăia. Păstraţi-vă forţele ca să luptaţi cu rebelii, le spuse el, dar ei nu-i dădură atenţie.

Ski înconjură masa după Ackley. Ackley ţinea mânerul baionetei lipit de coaste, aşa cum îl învăţaseră la Fort Darby. Dar se tot trăgea înapoi.

— Hârtii? zise Ski, înaintând spre el cu capul plecat, ca un taur obosit. Ce-au a face hârtiile, aş vrea să ştiu? O căsătorie înseamnă doi oameni care trăiesc împreună, spuse el pe un ton rezonabil. Nu este un nenorocit de petec de hârtie... NU-I AŞA?

Ackley se aruncă în peretele cortului care plesni şi-l lăsă să treacă. Ski se luă după el, urlând ameninţări răguşite, gâfâite.

— Nu poţi să-i opreşti, Steve? întrebă locotenentul Hamilton. Acum stătea îndoit, cu bărbia aproape atingând capacul.

— La naiba, lasă-i să-şi descarce energia.

— Dar ce-i cu ei?

— Ackley n-a fost niciodată în luptă. Este îngrijorat de felul cum va face faţă.

— Şi eu simt îngrijorat. Mai ales cu stomacul ăsta afurisit. Dar ăsta nu-i un motiv să urli şi să-i înjuri pe oameni.

— Dacă strigai mai mult, poate că nu te durea burta.

Locotenentul se îndreptă uşor de spate. Faţa îi era palidă, cu picături mici de sudoare pe piele.

— Dar ce-i cu Ski? întrebă el. El nu poate fi îngrijorat. El... el; are Steaua de Argint.

— Ski este îndrăgostit.

— Îndrăgostit?

— Da, zise Stephen. A găsit pe drum o refugiată – o bucăţică bună, aşa îi spune el – şi acum o iubeşte. Nu-i aşa că-i caraghios?

Îşi băură cafelele în linişte, în timp ce pixul lui Cowboy scârţâia pe hârtie. Locotenentul Hamilton se trase de mustaţă. În cele din urmă spuse:

— Steve?

— Ce-i?

— Dacă vrei să mergi la Penang – adică s-o vezi pe Rebecca – pot să-ţi aranjez.

— Nu pot primi permisie în timpul serviciului de garnizoană, zise Stephen cu inima zbătându-i-se.

— Nu, dar aranjez eu. Voi spune la Penang că ai informaţii vitale despre rebeli şi că vreau să le prezinţi personal maiorului Barker. Le cer să trimită un elicopter pentru tine.

Stephen respiră adânc.

— Te poţi lipsi de mine? întrebă el.

— Nu. N-aş putea conduce tabăra fără tine, aşa cum mă simt. Nu vorbesc de stomac – mă refer la totul, în general.

— Atunci nu pot pleca, nu? zise Stephen furios că-i fusese pusă în faţă posibilitatea.

— Din partea mea poţi să pleci.

— Şi ce se întâmplă cu Muc Wa?

— Nici măcar nu simt sigur că Muc Wa ar trebui să existe. De ce să îmi pese ce se întâmplă cu ea.

— Ei, mie îmi pasă.

— În regulă, spuse locotenentul. Mă bucur că stai, dar am vrut să te las să alegi.

— Am ales. Am ales în fiecare zi în ultimele două luni.

După un timp, Ski reveni suflând din greu.

— L-am alergat pe nenorocit până în buncărul de transmisiuni, spuse, el. Ei, băieţi, e bun la fugă. Dacă se luptă măcar pe jumătate la fel de bine precum fuge, n-avem de ce să ne facem griji.

Îşi turnă din nou cafea şi se aşeză la masă.

— Cum merge Cowboy? întrebă el.

— E gata, domnule, zise Cowboy, ridicând coala de hârtie

acoperită acum cu scrisul său cu înfloriturі. Totul e zis într-o engleză foarte bună.

— Să auzim atunci, spuse Ski.

— Există ceva informaţii concrete? întrebă locotenentul Hamilton. Numele unităţii? Cifre? Ofiţeri?

Cowboy îşi dădu pe spate pălăria cu boruri largi, aşa cum îl văzuse făcând pe căpitanul Olivetti, apoi începu să citească plin de importanţă:

— Azi sunt numit cercetaş să văd ce fac la Muc Wa imperialiştii yankei. Sunt ca un şoarece de câmp care vede totul, dar nimeni nu-l ştie. Multe elicoptere atomice vin şi pleacă. Imperialiştii sunt foarte bogaţi dar nu au ce căuta aici în munţi. Cu braţe puternice şi inimi curajoase îi vom zdrobi... Asta scrie aici, zise Cowboy. Prostii.

— Elicoptere atomice? zise locotenentul Hamilton. De ce spune asta? Crede că violăm Acordurile de la Geneva?

— Păi, făcu Ski. Nu-i aşa?

— Nu cu materiale atomice, spuse locotenentul.

Stephen se văzu pe sine ca un rebel, desculţ şi flămând, ascunzându-se în junglă la coborârea elicopterelor. Auzi vaierul lor lugubru, ca freza unui dentist.

— Vorbeşte de turbinele cu jet, zise Stephen. Ştie că e altceva decât motorul cu benzină şi crede că e propulsat de... Atunci îi trecu prin minte: „Ăsta era omul pe care l-am văzut atunci de lângă morminte. Cercetaşul acela slut Charlie. El este cel pe care l-am ucis noaptea trecută”... de energie atomică, încheie el, luându-şi arma.

— Ce faci? întrebă locotenentul.

— Sunt obosit. Cred că mă culc puţin.

— Dar nu vrei să auzi asta?

— Mai târziu. O s-o citesc mai târziu.

I-am tăiat gâtul cu baioneta, sângele lui mi-a curs pe mână, cald ca apa râului.

— Foarte bine, zise locotenentul. Dar nu vrei mai întâi să stabileşti patrula pentru la noapte?

— Sigur, spuse Stephen. Două grupe sub comanda lui Ackley.

Locotenentul Hamilton dădu din cap, clipi de durere şi Stephen ieşi afară. Vocea lui Cowboy îl urmă prin clapa deschisă a cortului:

— Un lucru ciudat. Azi am văzut la yankei cum îl trimit pe unul de-al lor la strămoşi. Îl aşază în pământ şi pun un băţ deasupra cu alt băţ de-a curmezişul ca să nu-i lase spiritul să umble...

„Charlie, îşi spuse Stephen. L-am ucis. Ce porcărie împuţită”.

Se duse la burduful agăţat de trepied ca un porc atârnat în cârlig. De cap atârna o plăcuţă: Doar pentru băut. Stephen scoase plăcuţa şi se spălă pe mâini. Fără săpun, nu reuşi decât să-şi întindă mizeria, dar se simţi mai bine după aceea. Mai puţin mizerabil. Puse tăbliţa la loc, urcă iarăşi colina şi intră în buncărul de transmisiuni, să-l vadă pe Ackley.

— Tu conduci patrula la noapte, îi zise el. Ia-l pe caporalul Tam şi trei grupe din plutonul al doilea.

— N-am nevoie de nici un Tam, spuse Ackley.

— Ia-l, oricum.

După ce ochii i se obişnuiseră cu întunericul din buncăr, Stephen îl văzu pe Ackley bând dintr-un capac de bidon. Storcătorul de fructe al lui Toffee se afla pe masă.

— Sfinte, făcu Stephen. Şi tu?

— Am zis să fac o încercare, spuse Ackley, foindu-se în scaunul de pânză. Ştii… adică, la dracu’, storcătorul tot stătea aici şi… N-o să-i spui lui Ski?

— Nu spun nimic, îi promise Stephen.

Ackley îşi apropie faţa de cea a lui Stephen.

— Vezi vreo diferenţă? întrebă el.

— Păi…

— Coşurile… nu ţi se pare că e mult mai bine? zise Ackley şi privi chiorâş, încercând să şi le vadă singur. Am găsit cartea asta a lui Toffee: „Adaugă ani vieţii tale şi viaţă anilor tăi”. Zice că acneea, adică coşurile, simt produse de impurităţile din…

— Lui Toffee nu i-a ajutat.

— Nu?

— Păi, e mort.

— Da, zise Ackley triumfător. Dar n-a avut coşuri, aşa-i?

Stephen râse şi ieşi din buncăr. Ieşi prin poarta dinspre nord.

Aici, între sârma ghimpată şi câmp, refugiaţii plantaseră legume. Câteva femei săpau pământul cu nişte beţe ascuţite. Îl salutară pe Stephen cu un gest care era pe jumătate plecăciune şi el le răspunse făcându-le cu mâna.

Trecu peste câmp, spre cimitir. „Sunt nebun să vin aici, îşi spuse el. Dacă întăririle lui Charlie sunt acolo, peste râu? Ar putea să mă ia ca pe o răţuşcă de la tir”. Între cele două cruci crescuseră rugi de mure. Crucea de lemn a lui Toffee şi monumentul frumos al francezilor. Stephen apucă de vrejuri şi le smulse. Apoi se duse la copacul lui şi se aşeză sub el cu faţa spre râu şi arma pe genunchi… „Dar iubesc acest loc, urmă el. Este

locul cel mai tihnit pe care l-am găsit în această lume verde – aici unde este înmormântat Toffee şi soldaţii francezi de acum zece ani”.

Mâna îi sângera. Căută cu degetele şi-şi scoase un ghimpe.

„… Ray m-a lăsat să aleg. Puteam să plec din Muc Wa, puteam s-o văd pe Rebecca… Dar nu-l poţi lăsa pe om să aleagă singur, cu mult timp înainte”.

Peste râu trecu o adiere, răcorindu-i faţa. La orizont se învălmăşeau norii.

„… Nici măcar un ofiţer nu-ţi poate oferi o alternativă”, îşi spuse el.

Auzi vocea răguşită a lui Ski, răstindu-se la câţiva soldaţi. Coborau panta, cu un aer foarte alertat; Stephen se ridică şi le ieşi în întâmpinare.

— Ne-am cam lămurit unde este vizuina lui Charlie, zise Ski, apropiindu-se. Eşti specialist în explozivi, vino cu noi să ne ajuţi s-o aruncăm în aer.

— Bine, răspunse Stephen, alăturându-li-se. Mai scrie ceva în jurnalul acela?

— Da, americanii au nasul mare.

— Altceva?

Ski hârâi, trase o flegmă şi-şi şterse gura cu dosul palmei.

— Compania pe care ai văzut-o aseară făcea parte din batalionul 507.

— Cine-s ăştia?

— Păi, dacă mergi de aici la Penang pe şosea o să dai de nişte blindate franceze, ruginite şi distruse, la marginea drumului lângă un mic monument de piatră. Acum i se spune Aleea Ambuscadei. Un convoi al francezilor venea pe acel drum şi, o mie de oameni, şi au fost omorâţi de batalionul 507. Tipi duri. Ăştia nu sunt ţărani, ca rebelii cu care ne-am luptat până acum.

— Deci suntem asediaţi?

— Corect, spuse Ski. Ab-so-lut corect, îţi spun eu, o să fie din nou ca la Loc Gis. Vreun nenorocit de maior băştinaş, ascuns în cine ştie ce tunel, a arătat spre Muc Wa pe hartă şi a zis: terminaţi-i. Şi ne vor termina.

— Poate.

— Fără poate. Nimic nu-l mai opreşte pe Charlie Romeo după ce şi-a băgat nasul. Ne va învinge, chiar dacă l-ar costa viaţa tuturor oamenilor din 507. Şi nu vreau să fiu ucis, Stephen, sunt însurat acum.

— Îmi pare rău, Ski.

— Mda, făcu Ski. Îmi pare rău! Este povestea vieţii mele – sus în Yalu, jos, în Pusan – îmi pare rău sergent Oleonovski. Dar atunci eram tânăr. Eram plin de vlagă, ca tine.

„Ca mine” îşi spuse Stephen.

Trecură râul şi începură să bată ierburile înalte de pe partea cealaltă, căutând ascunzătoarea lui Charlie.

„Nu-l puteam lăsa pe Ski, îşi spuse Stephen, sau pe Ray sau pe bătrânul caporal. Nu puteam pleca acum din Muc Wa, după ce am ucis pentru ea”.

Capitolul 17

Joi, generalul zbură înapoi spre Thaitan, luându-i cu el pe cei cinci aghiotanţi şi pe domnişoara Shaw şi lăsând în urmă Schema de Prioritate a Evenimentelor.

— Domnule, unde doriţi s-o pun? întrebă noul secretar, înlocuitorul lui Ackley, privind serios prin ochelari.

— Pe perete, zise maiorul Barker. Unde dracu' s-o vreau?

— Domnule maior, nu e loc pe perete.

— Atunci fă-i loc, îi răspunse maiorul.

Aşa că secretarul puse Schema de Priorităţi deasupra uşii, loc care se dovedi cel mai prost din birou. De câte ori maiorul Barker îşi ducea palmele la ceafă, îşi ridica picioarele pe birou şi se lăsa pe spate ca să se poată relaxa un minut, iat-o acolo, blestemata de Schemă de Prioritate, amintindu-i de avanposturile de care trebuia să se ocupe. Şi tot ea era ultimul lucru pe care îl vedea când încuia biroul, la orele şaptesprezece. Denumirile avanposturilor asediate îl obsedau la clubul ofiţerilor şi-l urmăreau noaptea, în vis.

Schema de Prioritate fusese inventată de locotenentul Schiltz sau altul de teapa sa, în timp ce ofiţerii superiori erau la Muc Wa. Ea cuprindea trei casete pătrate, colorate în nuanţe strălucitoare de roşu, portocaliu şi galben, care captau lumina şi o reflectau în ochii maiorului Barker. Fiecare casetă era echipată cu o pereche de clame metalice. Secretarul, care fusese instruit de locotenentul Schiltz, sau de cine-o fi fost, trecea în aceste casete numele a trei avanposturi. Dar asta nu era totul. Din când în când, zâmbind ca o fată care are un inel de logodnă nou, secretarul intra şi aşeza altfel denumirile sau le înlocuia cu altele noi.

— Rata evenimentelor la Mung Tau a crescut la 39,6, spunea el.

— Oh, şterge-o, spunea maiorul.

Noul secretar era un fruntaş înalt, subţire, cu o faţă triunghiulară şi o pereche de ochelari gigantici, cu rame maro-închis şi ornamente argintii lângă balamale.

— Cine a mai auzit ca un soldat de la Desant să poarte ochelari? se plângea maiorul căpitanului Olivetti. Ce se alege din armată?

— Este specialist în războiul psihologic, răspunse căpitanul

Olivetti. Schema de organizare prevede câte unul în fiecare unitate Y. Am primit acum o săptămână o directivă de la Thaitan despre asta.

— Psihologic, nepsihologic, nu-mi pasă ce este, numai să poată dactilografia, zise maiorul. Aş vrea să lase dracului chestia aia.

Două lucruri îl enervau pe maiorul Barker la Schema de Prioritate a Evenimentelor în afară de faptul că strălucirea ei îl deranja la ochi.

Unul era că nu o înţelegea. Secretarul stătea ore întregi învârtind rapoarte despre atacuri, patrule, ambuscade, victime, dezertări şi Dumnezeu mai ştie ce: apoi, le atribuia valori numerice şi le introducea în schema lui de evenimente. De aici, într-o manieră misterioasă ieşeau numele care erau prinse pe indicatorul de Priorităţi din biroul maiorului Barker.

Al doilea lucru care-l enerva pe maiorul Barker era faptul că Muc Wa era în stare de Alarmă Galbenă, fiind astfel punctul-problemă numărul trei din tot sectorul lui.

— Cum se poate aşa ceva? spuse el. Muc Wa nu e nicăieri.

— Da domnule, răspunse Olivetti.

— Muc Wa nu ne ajută, deci cum poate să-l deranjeze pe Charlie? De ce încearcă să-l cucerească?

— Nu ştiu, domnule maior.

— Boo Jum este în Stare de Alarmă Oranj. Mung Tau este în Alarmă Roşie. N-am nevoie de un nenorocit de expert în spionaj să-mi spună că acolo sunt probleme.

Boo Jum şi Mung Tau erau avanposturi de lângă frontieră. Jumătate din timp maiorul Barker nu ştia dacă sunt ocupate de oamenii lui sau de rebeli.

— Dar Muc Wa! urmă el. Ce caută Muc Wa în Alarma Galbenă?

— De ce nu-l întrebaţi pe Zi-i să-i zic? spuse căpitanul Olivetti, arătând spre uşă, în dosul căreia secretarul-dactilograf ţăcănea încet la maşina de scris.

— L-am întrebat, zise maiorul. Mi-a împuiat capul cu tot felul de parabole şi rapoarte şi medii ponderate până ce mi-au vuit urechile.

Se lasă pe spate şi studie denumirile de pe Indicatorul de Priorităţi – Mung Tau, Boo Jum, Muc Wa. Erau scrise cu majuscule înclinate puţin spre dreapta, foarte apăsate şi sigure. În mintea lui, gândi maiorul, această poamă cu ochelari este ministrul Apărării.

— Ce ar trebui să fac, spuse el, este să-l trimit la Muc Wa. Să-l

pun să le arate rebelilor Alarma lui Galbenă.

— Da, domnule, zise căpitanul Olivetti.

Maiorul se ridică şi se duse la macheta garnizoanei. Zi-i să-i zic va fi ministrul Apărării, iar locotenentul Schlitz va fi şeful Statului Major, dar cu puţin noroc, eu voi fi mort atunci… Eu stăteam chiar aici, în genunchi, îşi zise el, mutând unul dintre soldăţei spre parapetul estic, între poarta şi mitraliera instalată la sud-est. Doamne, ce distractiv a fost! Păcat că atunci n-am ştiut că era de-adevăratelea. Mută încă un soldăţel, un puşcaş. Locotenentul Hamilton era cu mine. Ackley şi generalul erau acolo. Al era…

— Unde naiba erai tu, în noaptea aia, la Muc Wa? întrebă el.

— Poftiţi?

— Unde erai tu în timpul ciocnirii?

— Păi, pe aici, pe dincolo. De fapt, mergeam peste tot.

— A fost o noapte grozavă, nu?

— Am văzut şi nopţi mai bune, zise căpitanul Olivetti.

— Doamne! spuse maiorul, privind la soldăţeii care apărau garnizoana. Păcat că n-am ştiut că era de-adevăratelea.

Ackley se distră atât de bine în prima lui ambuscadă, încât îl lăsară să mai organizeze una, vineri noaptea. În dimineaţa următoare, patrula se târî spre tabără, pe la ora opt. Soldaţii cărau doi morţi, prinşi pe prăjini, şi alţi şase erau răniţi. Unul fusese împuşcat în burtă. Scotea nişte gemete scurte, lătrate, ca de pisică siameză. Ceilalţi soldaţi erau stânjeniţi; îl tot atingeau pe rănit, apoi priveau în lături.

— Am fost loviţi pe când ne întorceam, zise Ackley, trecând de la veselie la spaimă. Am dat peste o mini mitralieră, spuse el clănţănind din dinţi. Apoi rânji. Am aruncat-o în aer. Cu grenade. Aşa cum ne-au arătat la Fort Darby. Pun pariu că Charlie regretă că s-a pus cu mine.

— Ai avut aproape treizeci la sută victime, zise Ski. Ce i-ai făcut lui Charlie?

— Las-o baltă, Ski! zise Stephen. Oricine poate face o greşeală.

— Când organizezi o ambuscadă, există o greşeală care nu o faci, zise Ski scuipând. Nu cazi într-o ambuscadă întorcându-te acasă.

— Da, Ski! făcu Ackley, clănţănind din nou.

— Du-te să te culci, îl sfătui Stephen. Poţi să ne povesteşti mai târziu…

Stephen începu să-l ajute pe Ski la răniţi. Îl lăsară la urmă pe cel neîmpuşcat în burtă, temându-se că nu mai puteau face nimic pentru el şi avură dreptate.

— De acum, zise Stephen, ar fi bine să nu mai umblăm noaptea cu mai puţin de un pluton. Trei grupe nu ajung.

— Toată compania nu ajunge, spuse Sici, având mâinile pătate cu sânge până la încheieturi. Charlie se pune pe noi.

Două zile mai târziu, a fost rândul lui Stephen. Era dincolo de râu, cu plutonul al treilea, curăţând tufişurile, când un trăgător începu să-i toace din pădure. Se duseră după el şi Charlie îi prinsese în cleşte. Slam! Bag! Stephen se trezi pe pământul afânat al pădurii, cu gloanţele ţiuind în toate direcţiile, şi soldaţii lui privind în jur ca nişte cai speriaţi. Charlie toca zona cu două automate Browing şi două Garand M1, vechi şi sigure, mândria Arsenalului din Springfield. La naiba! Iar soldaţii n-aveau decât micile lor carabine.

„Puteam fi în Penang în clipa asta, gândi Stephen, rostogolindu-se în spatele unui copac. Putea fi în Penang cu Rebecca”. Ceva ca o viespe îl ciupi de umărul stâng, dar era prea ocupat ca s-o strivească: o umbră kaki printre copaci. Acolo! Trase, văzu un om prăvălindu-se la pământ, îl văzu rostogolindu-se şi luptându-se cu propria armă. Stephen mai băgă două gloanţe în el. „Isuse! îşi zise el, căutând altceva în care să tragă… Oamenii sunt într-adevăr greu de ucis”. Trase două focuri către cel mai apropiat BAR[13], deşi nu-l putea vedea. Carabina îi sălta la fiecare bătaie a inimii. „Dacă aş fi avut cât de cât minte, aş fi fost la adăpost în Penang, cu Rebecca”.

Ski veni în ajutorul lor, galopând prin junglă şi urlând din toate puterile, în timp ce plutonul al patrulea alerga cam nervos în spatele lui. Oamenii lui Charlie se risipiră.

— Ce am auzit era un BAR?

— Două.

— Şi M-1?

— Aşa cred.

— Felicitări, zise Ski. Înseamnă că v-aţi încurcat cu batalionul 507. Trupele de gherilă nu umblă cu BAR-uri.

— Da, spuse Stephen, luându-şi mâna de la gât. Palma era mânjită cu sânge. O, la dracu, zise el. Sunt rănit.

— Doar o zgârietură, zise vesel Ski, pipăind rana cu degetul. Dar numai cinci centimetri mai la dreapta şi ai fi fost un soldat

[13] Puşcă automată Browning, (n. tr.).

mort… Hai să ne întoarcem în tabără înainte ca Charlie să-şi spună că-i atât de speriat cum a crezut.

De câteva ori în timpul zilei, Stephen se pomeni că tremură. Cinci centimetri spre dreapta! N-avem decât o viaţă, iar cinci centimetri era mai puţin decât latul palmei.

„Dacă dai cu banul de destule ori până la urmă tot cade şi pajura," îşi zise el.

În dimineaţa următoare, efectivele celor prezenţi la apel erau de o sută treizeci şi patru de oameni.

— Nu e prea bine, spuse Ski, privind lista. Am adunat exact cinci recruţi de când suntem aici şi am pierdut şase oameni ucişi şi unul dezertat, ca să nu mai zic de zece absenţi – răniţi şi trei absenţi – bolnavi. Pe locotenent l-ai trecut la bolnavi?

— Da. M-am gândit că ai putea obţine o numire pe front.

— Nu, mulţumesc, spuse Stephen. Am destule pe cap fiind doar caporal.

Ieşi din postul de comandă şi privi prin tabără – tabăra lui. Soldaţii plecau în grupe şi plutoane, unii să cureţe tufişurile de pe câmpul de peste râu, alţii să patruleze prin junglă… Jungla părea mai aproape azi. Trunchiurile copacilor erau groase ca nişte soldaţi romani; frunzişul era ca un acoperiş din scuturi largi, verzi, apărând legiunea care avansa spre Muc Wa… Stephen se înfioră. „Cinci centimetri mai spre dreapta şi erai un soldat mort!"

I-ar fi plăcut să se ducă la morminte, să stea în soare şi să se gândească la Rebecca, dar era primejdios.

Charlie atacă în acea noapte; era un atac anost, flegmatic, atent iar când Stephen scoase un pluton prin poarta de est, ca să reducă presiunea, Charlie îi aştepta acolo. Soldaţii se poticniră şi căzură… primul căzut fu Bătrânul; apoi încă doi, apoi alţii, nenumăraţi. Stephen îşi duse oamenii pe râu, dar ei se scufundară la adăpostul malului opus şi nu voiră să se mai mişte. Bieţii nenorociţi; el nu-i blamă. Aşa că îi luă înapoi şi văzu încă doi căzând şi dispărând în apa neagră şi caldă. Soldaţii o luară la fugă imediat ce ieşiră din apă. Fugiră spre poartă şi câţiva din ei se aruncară în sârma ghimpată, prinzându-se acolo şi murind împuşcaţi de Charlie. Stephen apucă un om şi-l întoarse înapoi. Soldatul Bung. Îl căutară împreună pe Bătrân, îl găsiră şi-l traseră înăuntru. Era încă în viaţă, slavă Domnului.

— Mulţumesc, Bug, zise Stephen, apoi îi strigă lui Ski, care venea în fugă spre ei, cu o privire agitată:

— Spune-i lui Ackley să ceară prin radio un avion cu rachete

luminoase. Şi câteva elicoptere, dacă se poate.

Maiorul Barker şi căpitanul Olivetti se întorceau de la clubul ofiţerilor când văzură luminile. Parcară jeepul şi se dădură jos, lovindu-se unul de altul; se despărţiră, îndepărtându-se în întuneric. Apoi se grupară din nou pe ridicătura dintre fosta şcoală şi baraca de transmisiuni. Un grup de recruţi văzură că erau beţi, şi dispărură în noapte.

— Vreun amărât a dat de greu, zise maiorul Barker, privind flăcările care cădeau. Desigur, nu putea vedea avionul, doar stelele strălucitoare care se năşteau pe cer, spre sud-est şi cădeau încet spre pământ, aruncând o lumină cenuşie asupra norilor.

— Vreun amărât...

— Muc Wa, zise căpitanul Olivetti.

— Nu!

— Da, zise căpitanul. Nu ştiu eu? N-am fost acolo cu picioarele astea?

— Ştiu, Al, zise maiorul întinzându-se să-şi bată pe umăr adjunctul. Ştiu că ai fost acolo.

— Ei, este Muc Wa.

— Ştiu că este, Al.

— Spuneaţi că nu este.

— Unde altundeva? zise maiorul. Cine alţii decât nenorociţii ăia din Muc Wa?

— Locotenentul Hamilton.

— Domnişoară de pension! A băut apă din râu şi l-a apucat burta.

— Caporal Courcey.

— Afurisitul ăla urât.

— Sergentul Oleonovski.

— Ski are Steaua de Argint, sublinie maiorul.

— Ski e un om bun, încuviinţă căpitanul. Ackley...

— Doamne! spuse maiorul.

Din nou prieteni, ei se duseră spre clădirea şcolii unde luminile din birouri ardeau nesigur. Şi biroul maiorului Barker era luminat. Încercă uşa, care se lovi de un obstacol şi apoi izbi cu umărul.

— Au! strigă o voce dinăuntru. Apoi se auzi prăbuşindu-se la nesfârşit ceva, ca zgomotul de la radio făcut de Fibber Mc Gee când deschidea uşa de la dulap, pe vremea când maiorul era un băieţel.

Intrară în cameră. Noul secretar era întins pe macheta Muc

Wa, cu capul la punctul de comandă şi bocancii pe barăcile refugiaţilor. Macheta era pe podea cu picioarele rupte. Alături era un scaun răsturnat.

— Ce dracu' cauţi în biroul meu? tună maiorul, doar ca să-l ţină pe secretar în defensivă.

„Unui voluntar nu trebuie niciodată să-i treacă prin cap că superiorul îi datorează scuze. Altfel ce s-ar alege de disciplină?"

Zi-i să-i zic se ridică în şezut şi bâjbâi prin ruinele machetei.

— Vă rog, domnule, nu vedeţi pe undeva ochelarii mei? zise el. Agăţăm Indicatorul de Priorităţi când aţi intrat, domnule, spuse el, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi de pe umăr câteva bucăţele din postul de comandă.

Maiorul Barker reconstitui accidentul: secretarul urcat pe scaun, uşa deschisă…

— La dracu', zise el, privind la Indicatorul de Priorităţi. Muc Wa înlocuise pe Boo Jum în căsuţa centrală, fiind acum în alertă Oranj.

— Caporalul Ackley a sunat acum două ore, zise secretarul. Ochelarii îi erau strâmbi, dându-i aerul unei bufniţe care tocmai fusese lovită de o maşină. Mesajele sunt pe biroul dumneavoastră, domnule. Muc Wa este atacată de o forţă estimată la cinci sute de oameni şi asta împreună cu încăierarea de ieri după-amiază îi dă un Indice al Evenimentelor de treizeci şi doi virgulă nouă, aşa că m-am gândit că vreţi să fac schimbarea pe Indicatorul de Prioritate; m-am gândit…

— Şterge-o! zise maiorul.

— Da, zise căpitanul Olivetti. Lasă gânditul în seama noastră. Pentru asta suntem plătiţi.

După plecarea lui Zi-i să-i zic, maiorul Barker se aşează la birou, cu bărbia în mâini. Era apăsat de acea senzaţie de oboseală şi înfrângere datorită trezirii prea rapide din beţie. Privi ruina machetei.

— Asta a fost un ghinion, spuse el.

— N-avem ce-i face, zise căpitanul Olivetti, care rămase în picioare. Se clătina uşor, uitându-se cu privirea nefocalizată la garnizoana distrusă.

Maiorul răpăi cu degetele în birou. Pentru asemenea mahmureală exista doar un leac. Acţiunea!

— În regulă, spuse el. Nu ştiu de ce Charlie vrea aşa de mult să ocupe Muc Wa, dar să fiu al naibii că n-o va obţine… Al?

— Poftiţi?

— Fă un plan de întărire pentru Muc Wa.

Căpitanul Olivetti se aplecă să cadă.

— Dar, domnule, Muc Wa este pierdere de vreme.

— Nu se poate, altfel Charlie n-ar detaşa cinci sute de oameni ca să îl ocupe.

— Păi…

— Cinci sute de oameni, Al! maiorul Barker îşi trosni degetele. Gândeşte-te la asta! Charlie aruncă un întreg batalion la Muc Wa – ar face asta dacă n-ar avea importanţă pentru el?

— Păi, domnule, poate că şi el gândeşte la fel ca noi. Poate că arunca oamenii acolo gândind că este important pentru noi.

— Absurd! zise maiorul. Charlie n-ar face o asemenea prostie, nu?

— Cred că nu, spuse căpitanul Olivetti.

— Nu, la naiba! Vreau întăriri acolo – camioane, elicoptere, artilerie. Maiorul se ridică, simţindu-se deja mai bine. Intră în priză, Al, zise el. Vezi ce ne trebuie, vezi ce avem şi vezi cât de repede le putem trimite acolo.

Căpitanul Olivetti apucă scaunul răsturnat, îl îndreptă şi se aşeză pe el.

— Da, domnule maior, spuse el.

Capitolul 18

Charlie porni în zori, dar nu merse prea departe. Se tupilă acolo, în junglă, aruncând proiectile de mortiere spre tabără. Acestea cădeau tot cam la cincisprezece minute: un fâlfâit în aer ca al unor păsări care-şi iau zborul, dând oamenilor timp să rămână nemişcaţi, să se ghemuiască sau să se arunce la pământ, după cum aveau chef, apoi WUMP-SOCK! – timpanele pocneau şi oasele se zgâlţâiau odată cu pământul.

— E la fel ca la Loc Gia, zise Ski cu ochii injectaţi. Nu-i drept ca un om să treacă de două ori prin asta într-o viaţă.

Ski se trântea la pământ când auzea un proiectil, în timp ce Stephen şi Ackley erau adepţii încremenirii. Asta era o treabă cu bucluc. Faţa putea înlemni cu expresia pe care tocmai o avea, cu privirea nefocalizată şi sângele îngheţat în vene.

— Io-te la Ski! se hlizea Ackley. E atât de obosit că se întinde şi trage un pui de somn de câte ori vine una din bombiţele alea… Hei, Ski!

— Ce-i? răspundea Ski acru, ridicându-se şi scuturându-şi coatele şi genunchii.

— Vrei un gât de suc de legume ca să te ţină treaz?

— A! urlă Schi. Storc eu sucul din tine…

Stephen sări între ei.

— Avem de lucru, zise el şi Ackley se îndepărtă la o distanţă sigură, râzând singur. Are doar nouăsprezece ani, adăugă Stephen.

— Mda? zise Ski. Ei, atunci o să fie un clovn în regulă la douăzeci de ani… Dacă-i apucă.

Cel mai rău lucru la Ackley era că nu părea să înţeleagă în ce încurcătură se aflau. La răsăritul soarelui, Stephen numărase la parapet o sută cincizeci de oameni. Charlie avea probabil de patru ori pe atâţia, pitiţi în pădure şi neavând altceva de făcut decât să arunce din când în când un proiectil de mortier spre Muc Wa, odihnindu-se pentru noapte. Nu era o situaţie promiţătoare. De fapt, era categoric încurcată.

Dar Ackley petrecea: se forfotea prin tabără cu carabina îndreptată în jos, ca Daniel Boone şi cu grenadele bălăbănindu-i-se la centură.

— Aşteptaţi să se facă noapte! se lăudă el. Îi înnod eu coada lui Charlie la noapte.

Stephen îi ţinu pe toţi soldaţii valizi la parapet, câte doi, unul să doarmă, celălalt treaz.

Oricum, aici erau mai în siguranţă, căci majoritatea proiectilelor cădeau în centrul taberei. Răniţii care puteau umbla fuseseră puşi să facă pe infirmierii. Refugiaţii făceau toate treburile grele – cărau muniţii, umpleau saci cu nisip, stingeau incendii – sub comanda Bătrânului. Bătrânul avea capul înfăşurat într-un turban de bandaje şi era apucat de accese de rătăcire; din când în când se aşeza jos şi privea în gol cu o expresie aprigă. Era posedat de spirite, explicase Cowboy. Dar Ski, care studiase manualele de medicină ale lui Toffee, era de altă părere.

— Bătrânul este în stare de şoc, zise el cu un aer îngrijorat. Locotenentul Hamilton este pe jumătate mort de dizenterie. Avem doi oameni împuşcaţi în burtă, pentru care nu pot face nimic şi mai multe fracturi multiple decât pot îngriji. La dracu', spuse el, frecându-se la falcă cu un zgomot ca de fierăstrău care taie metalul. Trebuie să evacuăm răniţii.

— Pot să aterizeze aici elicopterele, cu proiectilele căzând în jur.

— Piloţii americani o vor face dacă trebuie evacuat un american.

— În regulă, zise Stephen. Le vom spune că locotenentul Hamilton trebuie luat. Nu vor putea trimite mai puţin de două elicoptere, aşa că vom reuşi să îmbarcăm patru-cinci soldaţi.

— Asta-i de făcut, zise Ski.

— Ce ne trebuie ca provizii?

— Oameni, zise Ski, spune-le că nu ne pasă ce fel de oameni, cât timp au un ochi cu care să vadă şi un deget cu care să apese pe trăgaci… Da, şi spune-le să ne aducă şi nişte puşti de dimensiuni normale, fiindcă mai devreme sau mai târziu, Charlie va trece peste acel parapet şi lupta asta se va da cu baionetele.

Stephen se duse în buncărul de transmisiuni şi-i dictă lui Ackley mesajul. Buncărul era întunecat, umed, mirosind a pământ.

— Continuă să-l transmiţi până ce primeşti confirmarea, îi zise Stephen.

— Sună de parcă strigăm după ajutor.

— Strigăm.

— La naiba, zise Ackley, n-avem nevoie de ajutor.

— Transmite-l, îi spuse Stephen. Apoi caută să dormi dacă poţi, va fi o noapte lungă.

Ieşi afară, simţind o durere acolo unde îl ştersese glonţul, amintindu-i că-i muritor. „Mi-ar plăcea să merg la morminte, îşi spuse el, dar nu mai este un loc sigur. Charlie poate veni acolo de câte ori vrea şi la noapte poate ajunge până la porţi. Am pierdut controlul”. Se întoarse spre postul de comandă încercând să intre şi să-l salute pe locotenent, dar atunci se auzi fâlfâitul acela îngrozitor. „Sfinte Isuse, nu pe mine...” WHUMP! Ceva îl ridică şi-l trânti la pământ. SOCK!

Simţea braţul Rebeccăi în jurul gâtului, susţinându-i capul. „Are braţe atât de frumoase, îşi zise el. Atât de calde şi de netede. Şi ea trebuie să ştie asta, căci poartă rochii fără mâneci, de câte ori poate”. Dar nu: fata era Butterfly. Cu mâna liberă îi ţinea la gură un castron cu supă fierbinte de orez şi, chicotea. Soarele se mişca pe cer. „Am fost lovit sau am adormit? Doamne, mi-am revenit”. Bău supa, cu capul cuibărit în adâncitura minunată dintre braţul şi sânul lui Butterfly.

— Mulţumesc, îi zise el.

— Cu plăcere, îi răspunse Butterfly.

Către asfinţit se simţi mai bine şi pentru a-şi dovedi asta făcu un ocol al taberei. Soldaţii priveau apusul, încercând să-l întârzie. Luminile le făcea chipurile ca de bronz. De câte ori Stephen se oprea lângă unul dintre ei, faţa arămie îi zâmbea, nu pentru a-l încuraja, ci pentru a cere o încurajare. „Bietul de tine, gândi Stephen, luna asta îţi vei merita banii”. Îi întorcea zâmbetul, până ce simţea că i se despică obrazul.

Apoi, se întunecă şi începură să bubuie mortierele. Muc Wa ardea şi se cutremura. Stephen se lăsă în genunchi lângă parapet, acolo unde îl surprinse bombardamentul şi respira între explozii. „În regulă Charlie, în regulă, se gândea el. În regulă”. Îşi apăsă faţa pe oţelul carabinei până ce simţi durerea. „Asta-i tot ce poţi face, nemernicule, iar eu sunt tot viu”. Se ridică, părându-i că poartă toată garnizoana pe umeri”. „Tot viu”. Alergă la cel mai apropiat mortier şi-i băgă în priză pe soldaţi, punându-i să arunce proiectile luminoase. Apoi alergă la mortierul următor. Era distrus, doar un singur picior al mortierului se înălţa spre cer.

Îl întâlni pe Ski la al treilea mortier. Soldaţii aruncau de jos proiectile în tun, în timp ce stelele luminoase alb-verzui zburau peste râu.

— Charlie va încerca să ne atace înainte ca elicopterele cu rachete luminoase să ajungă aici, strigă Ski în urechile lui Stephen. Ackley este acum la radio.

Stephen dădu din cap. Ar fi putut realiza mai multe

despărţindu-se, dar Ski nu-i făcu propunerea, aşa că se duseră împreună să verifice cuiburile de mitraliere.

Se aflau în groapa dinspre sud-vest când dinspre pădure veni primul val – cincizeci, şaizeci de oameni, alergând cu paşi nervoşi, mărunţi, peste câmp. „Isuse! îşi zise Stephen. Ăştia se grăbesc să moară”. Rebelii trecură pe drumul părăsit, alergând ca nălucile spre poarta vestică. „Dacă Charlie îşi permite să arunce aşa un întreg pluton, înseamnă că ne-a prins de coaie”.

— Trageţi! urlă Ski la oameni. TRAGEŢI, la naiba!

Ei traseră, iar Stephen îşi acoperi urechile cu mâinile. Dinţii îl dureau din cauza zgomotului.

Din pădure ieşi un alt grup. Soldaţii erau îmbrăcaţi în pijamale negre, largi, la fel ca primit, dar fără arme. Adunau armele de la morţi.

— Ce crezi? strigă Ski.

— O sută de oameni, spuse Stephen. Charlie joacă tare.

— Mda! Hai să luăm ceva oameni de pe celelalte laturi.

Stephen se strecură prin şanţ, după el. Ocoliseră jumătate din tabără, trimiţând câte o grupă din fiecare pluton spre peretele vestic, când mitralierele încetară să mai tragă.

— Charlie e în sârma ghimpată, spuse Stephen.

— Da, poate că a şi trecut, deja.

Luară încă o grupă şi alergară la poarta vestică. Pijamalele negre pătrunseseră. Ackley era deja acolo, mormăind şi lătrând şi rotindu-şi carabina ca pe o seceră. Stephen sări lângă el – părea locul cel mai sigur. Ski gândi la fel, căci trecu de partea cealaltă a lui Ackley. Formară o pană mobilă care îl împingea pe Charlie spre sârma ghimpată.

O baionetă se repezi spre ochii lui Stephen, o faţă îngrozită, cu dinţi de ţap în urma ei; izbi în faţă cu patul carabinei şi, simţind oasele sfărâmate, îi veni să verse. Mitralierele ciocăneau din nou – alţi oameni atacau zidul. Apoi, auzi zumzetul motoarelor de avion şi fâlfâitul agitat al palelor de elicoptere.

— Du-te la radio!!! îi strigă el lui Ackley, care însă continua să latre şi să-şi rotească arma. Mişcă-te, lua-te-ar naiba!

Dar Ackley nu auzea. Îşi ţinea buza de sus prinsă între dinţi, astfel că dinţii păreau să-i crească pe deasupra; i se vedea albul ochilor în jurul pupilelor, iar din gât continuau să-i iasă acele lătrături ca de câine turbat. Stephen părăsi lupta şi alergă la buncărul de transmisiuni, unde contactă pilotul elicopterului, prin radioul portabil.

— Hello, Blaze! cârâi în căşti o voce veselă. Aici Black Knight

Cinci, Black Knigt Cinci. Cum o duceţi, băieţi? Terminat!

— Aici Blaze, zise Stephen scoţând afară radioul şi localizând elicopterele după pâlpâitul roşu al luminilor de poziţie. Charlie se află în dreapta voastră.

— Îl văd, îl văd, zise pilotul şi Stephen auzi tunetul mitralierelor de calibru cincizeci în radio, înainte să vadă ploaia de trasoare, un şuvoi roşu, pârjolitor, care ezită, apoi se stabiliza după ce trăgătorii îşi reglară tirul.

— Cine vă e şofer, domnule maior? întrebă căpitanul Olivetti.

— Zi-i să-i zic, spuse maiorul.

— Vreţi să vin şi eu?

— Nu. Dacă eu îmi iau un aghiotant, maiorul Minh va dori să aibă doi şi atunci vom sta toată noaptea bând poşirca aia a lui. Se cutremură, amintindu-şi senzaţia de mahmureală soră cu moartea. Oricum, cineva trebuie să stea pe aici să urmărească mesajele din Muc Wa.

Maiorul Barker îşi puse cea mai bună uniformă kaki, cu bluză şi cravată, sperând ca eleganţa lui să nu-l pună în inferioritate pe maiorul Minh. Orientalii ăştia nenorociţi îşi pierdeau mai mult timp salvând aparenţele decât luptând. Pentru orice eventualitate, maiorul Barker slăbi nodul cravatei, ca să şi-o poată scoate repede în caz că şeful provinciei ar fi în ţinută de front. Apoi, se duse cu căpitanul Olivetti la şcoală. Peste munţi, spre sud-est, rachetele luminoase cădeau asupra Muc Wa ca nişte degete de foc îndreptate spre sursa tuturor necazurilor lui.

La şcoală îl găsiră pe Zi-să-i zic cocoţat pe un scaun, în biroul maiorului. Sări jos când îi auzi venind, ca şi cum i-ar fi suspectat că-l vor trânti din nou peste machetă dacă vor avea ocazia.

— Este Muc Wa, domnule maior, spuse el, încercând să salute, dar renunţând la jumătate.

— Alarmă Roşie?

— Da, domnule, Schema de Evenimente…

— Te cred pe cuvânt, îi spuse maiorul.

Căpitanul Olivetti privi la Indicatorul de Priorităţi unde Muc Wa tocmai trecuse pe locul de onoare, înlocuind Mung Tau la Alarma Roşie.

— Mda, zise el, Charlie se pregăteşte de asediu.

— Ţi-am spus eu aseară, zise maiorul Barker.

— Ar putea dura trei patru zile – chiar şi o săptămână.

— Dacă Muc Wa rezistă atâta.

Căpitanul Olivetti îşi frecă mâinile.

— Domnule maior, zise el. Calificarea pentru CIB – ştiţi cumva, dacă a apărut vreo modificare de curând?

— N-am auzit de vreuna.

— Sunt tot trei zile consecutive sub focul inamicului?

— Cred că da, Al.

— Ei, ei, zise căpitanul studiind macheta parţial refăcută a garnizoanei Muc Wa. Ei, ei, ei.

Maiorul Barker îl lăsă acolo, frecându-şi mâinile. El conduse maşina până la periferia Penangului unde felinarele cu petrol lampant străluceau în întuneric. Cu două intersecţii înainte de biroul comandantului provinciei se opri şi schimbă locul cu Zi-i să-i zic. Secretarul conduse restul drumului. Venise o directivă nouă din Thaitan prin care se interzicea ofiţerilor superiori să apară în public fără un şofer, de dragul imaginii Comandamentului Consilierilor Americani.

— Aşteaptă aici, îi spuse maiorul Barker.

— Da, domnule, zise indispus secretarul, ţinând carabina în braţe şi scrutând cu privirea strada, în căutare de terorişti rebeli.

O chinezoaică îl întâmpină pe maior în uşă. Îşi prinsese părul într-un coc, pentru a arăta că nu o mai interesează bărbaţii şi nici ei pe ea. Fusese până de curând amanta comandantului provinciei. Apoi, el îşi găsise ceva mai fraged şi mai dulce printre refugiatele venite în Penang.

— Domnule maior!

— Domnule maior!

Îşi strânseră mâinile cu căldură, ca fraţii, în timp ce maiorul Barker îşi spuse că iar se păcălise. Maiorul Minh era flancat nu de unul, ci de trei aghiotanţi. Purta uniformă de gală, albastră, pe care probabil că pusese mâna pe când urmase Şcoala Militară în State. Sudoarea îi şiroia pe faţa ca o lună plină. Era foarte fericit.

Maiorul Barker fu tras amabil dar ferm către masă, unde îl aştepta un pahar aburit. Unul dintre aghiotanţi, un căpitan, turna o licoare dintr-o sticlă pe a cărei etichetă scria „Trei Trandafiri” şi, cu litere mai mici „La fel ca cel din USA”. Stăteau cot la cot în jurul mesei care nu avea mai mult de şaizeci de centimetri. Maiorul Barker îşi dădu seama că ar trebui să toasteze.

— Pentru Premier, zise el, neţinând minte ce general era la putere în Thaitan. Băură, apoi căpitanul umplu din nou paharele.

— Pentru Preşedintele SUA! spuse maiorul Minh. Băură.

— Pentru Armata Republicii! zise maiorul Barker.

— Pentru Comandamentul Consilierilor Americani!

— În sănătatea dumneavoastră, maior Minh!

— Asemenea, maior Barker!

Cu acest toast se goli, din fericire, sticla, iar maiorul Barker se lăsă în scaun. În faţa lui apăru o farfurie plină cu orez şi verdeţuri şi cubuleţe dintr-o carne neagră, fără nume. Răscoli cu beţişoarele prin grămadă, încercând să scoată la iveală ceva gustos, până ce căpitanul se întinse şi-i luă beţişoarele.

— *Futuliţă,* îi zise el maiorului, zâmbindu-i.

— Ce-i aia?

Căpitanul îi apăsă în mână o furculiţă.

— *Futuliţă* clasa-ntâi, îl asigură căpitanul, arătându-i cuvintele gravate pe mâner: Marina U.S.

— Mulţumesc, folosesc beţişoarele, zise maiorul Barker.

— *Futuliţă.*

— Dar îmi plac beţişoarele.

— Avem *futuliţe* pentru tine, zise căpitanul şi se aşeză foarte mulţumit de sine.

Astfel că maiorul Barker folosi furculiţa. Duse un cubuleţ de carne la gură, îl gustă şi găsi că este cam uscat şi tare. Câine, cel mai probabil. Orezul prăjit scârţâia alarmant printre dinţi. Dar verdeţurile erau bune; maiorul Barker le devoră, încercând să nu-şi aducă aminte că ogoarele de pe dealuri erau îngrăşate cu conţinutul latrinei soldaţilor.

— Bune verdeţuri, îi spuse el maiorului Minh care dădu din cap, părând să aştepte mai mult.

După care maiorul Barker adăugă:

— Bun orez; şi în fine disperat: bună carne.

Se bătu pe burtă ca să arate că în ultimul timp îi făcuse necazuri, şi de aceea mânca mai puţin decât ar fi vrut.

După masă, maiorul Minh se interesă de sănătatea soţiei şi copiilor maiorului Barker, de a superiorului său din Thaitan şi de a Preşedintelui Statelor Unite. Maiorul Barker spuse că, din câte ştia el, le mergea foarte bine. Apoi trecură la treburile lor.

— Este vorba de Muc Wa, domnule maior, spuse maiorul Barker.

— Da, spuse comandantul provinciei.

— Avem nevoie de sprijinul artileriei ca să putem aduce o coloană de întăriri.

— Da.

— Desantul nu are artilerie, iar obuzierele Marinei sunt prinse în operaţiunea Blakjak.

— Da.

— Dar dumneavoastră aveţi artilerie, domnule maior, zise el,

trecându-l năduşelile.

Îl încolţise pe comandantul provinciei în cea mai bună manieră orientală. Dar maiorul Minh îşi întinse mâinile cu palmele în jos şi le mişcă de parcă ar fi dat la o parte un văl. Era un gest de negare, dar maiorul Barker era prea buimăcit ca să-l descifreze.

— Noi am putea oferi tunarii, încercă el.

Comandantul provinciei păru jignit.

— Desigur am prefera să-i folosim pe ai dumneavoastră şi, desigur, am asigura şi muniţia, zise Barker.

Comandantul provinciei zâmbi:

— Da, da, continuă maiorul Barker, Unitatea X ne poate trimite cinci sute de obuze pe calea aerului şi o mie într-un convoi de camioane.

Maiorul Minh strălucea ca o lună plină într-o noapte de primăvară.

— Convoiului de camioane îi trebuie patru, cinci zile, sublime el.

— Poate ajunge acolo prea târziu.

— Adevărat, zise maiorul Barker.

— În acest caz Unitatea X a dumneavoastră va dori restituirea muniţiei?

— Categoric, nu! Armata SUA nu dă cu o mână ca să ia cu cealaltă. Păi, cred că nici nu avem formulare pentru restituire.

Comandantul provinciei vorbi în dialect cu căpitanul, care se duse la bucătărie şi reveni cu o nouă sticlă de Trei Trandafiri. Maiorul Barker clipi din ochi. „Doamne, îşi zise el, sper că ticăloşii ăia de la Muc Wa apreciază prin ce trec pentru ei.”.

— Pentru artileria dumneavoastră, domnule maior! zise el, luând paharul plin. Băură.

— Pentru muniţia dumneavoastră, domnule maior! zise comandantul provinciei şi băură din nou. Apoi maiorul Minh se apropie confidenţial peste masă. Sunt revoluţiile, domnule maior, spuse el. Comandantul unităţii îmi ia toate obuzele ca să-l poată răsturna pe premier, omul acela caraghios, cu barbă. Apoi devine el premier. Dar nu ne dă înapoi muniţia de teamă să nu fie şi el răsturnat.

— Înţeleg. Dar nu trebuie să ne îngrijorăm! spuse maiorul Ming. Aviaţia îl va răsturna cu avioanele lor şi atunci vom avea din nou muniţie, cu toţii.

— Înţeleg.

— Este politica.

— Da.

— Acum mă înţelegeţi pe mine, zise maiorul Minh. Dar eu nu înţeleg afacerea asta cu Muc Wa. Este un loc fără rost.

— Da.

Maiorul Barker ridică din umeri.

— Ordine de la Thaitan, zise el.

— De ce aveţi o garnizoană acolo? Aha – politica.

— Nu, nu, în armata americană nu se face politică.

— Nu vreţi această garnizoană, dar Unitatea X vă spune s-o construiţi, aşa că o construiţi.

— Păi, da.

— Este politică.

— Nu înţelegeţi, domnule maior.

— Ba da, domnule maior, înţeleg. Este politică. Asta înţeleg.

Maiorul Minh îşi înălţă paharul şi zâmbi.

— Pentru politică, zise el.

Cowboy dădea târcoale ca o hienă printre pijamalele negre, încercând să găsească una care mai mişca. Nu avu prea mult noroc. Îi blestemă amarnic pe morţi în propria lui limbă şi îi împungea pe suspecţi cu vârful baionetei.

— Caporalul Ackley i-a omorât pe toţi, se plânse el lui Stephen.

— Unde ai fost când Charlie a străpuns parapetul? întrebă Stephen.

Cowboy se ţinu băţos.

— Domnule! Eu sunt interpret, nu soldat!

Stephen se pomeni uitându-se după faţa strivită a celui pe care-l ucise. „Trei oameni, îşi spuse el. Am ucis cel puţin trei oameni şi de fiecare dată este mai rău. Ultima dată aproape că am dat afară cina”. Dar nu văzuse faţa pe care o stâlcise.

Îl găsi pe Ski la parapet, privind distrugerea făcută de oamenii lui Charlie înainte de a muri.

— O s-o reparăm mâine dimineaţă, îi zise Stephen. De ce nu te duci la culcare?

— Nu va mai fi la fel de solid cum a fost.

— Nici Charlie nu va mai fi. Dormi puţin, Ski. La noapte nu se va mai întâmpla nimic.

Merseră împreună până la sala de mese. Elicopterele şi avionul cu rachete luminoase plecaseră, lăsând o gaură dureroasă în cer; din când în când această gaură era umplută de huruitul unui proiectil de mortier, dar erau prea ameţiţi ca să le mai pese. Stephen intră în sală, unde Ackley şi Bătrânul îi îngrijeau pe răniţi. Ackley era verde în jurul gurii. Mergea de la o

masă la alta, injectând morfină în braţe şi picioare. Bătrânul îl urma cu o cratiţă în care înotau ierburi, din care turna cu polonicul în gura soldaţilor un lichid cenuşiu, aburind: Când găseau un mort, îl treceau pe podea. Acum, soldaţii erau împărţiţi în mod egal: o duzină pe mese şi una dedesubt. Printre cei vii, Stephen îl recunoscu pe soldatul Bung şi pe altul din plutonul trei, preferatul lui. Se duse să-i salute şi să le verifice bandajele. După un timp intră şi Ski.

— Credeam că te-ai culcat, îi spuse Stephen.

— M-am culcat.

Ski îşi turnă o ceaşcă de cafea din ibric, aprinse o ţigară de la lampa cu petrol şi se aşeză la masa goală.

— Lui Butterfly i s-au aprins chiloţii după toate împuşcăturile şi masacrul ăsta, explică el. Sunt prea obosit ca să fac dragoste. Prefer să stau treaz şi să mă lupt.

— Bea nişte suc de legume, îi spuse Ackley. Asta o să-ţi încarce bateriile.

— Ce dracu’ vrei? întrebă Ski, foindu-se pe bancă.

— M-ai văzut cum îi măcelăream pe cioroi? întrebă Ackley. Am fi fost cu toţii momeală pentru vulturi dacă nu eram eu şi sucul ăla de legume.

— Bine, eşti un leu, spuse Ski. Ce dracu’ e sub masă?

— Caporalul Tam, răspunse Bătrânul. Plutonul doi.

Ski sări în sus, vărsându-şi cafeaua. Se dădu înapoi şi privi sub masă.

— Da, e Tam, spuse el. Ce face sub masa mea?

— El mort, zise Bătrânul.

— Aşa-i, zise Ski, tot pe vine, cu mâinile pe genunchi, privind în bezna de sub masă. Nu mă deranjează să mă lupt, urmă el pe un ton obosit Dar ce rahat trebuie să suporţi între lupte, asta mă enervează.

Îşi atârnă carabina pe umăr şi ieşi afară.

La ora patru, Charlie încercă la zidul dinspre sud, dar îşi pierdu curajul când începură mitralierele. După jumătate de oră, mortieriştii umplură cerul cu artificii şi descoperiră pe rebelii care adunau hotărâţi armele şi cadavrele de pe câmp. Apoi, se făcu dimineaţă. Soldaţii făcură focuri din vreascuri şi-şi fierseră orezul, sporovăind vesel în lumina gălbuie a dimineţii.

— Oamenii par bine dispuşi, zise locotenentul Hamilton când fu cărat afară pe pista de aterizare, în coşciugul folosit ca targă.

— Sigur că sunt bine dispuşi, zise Ski. Doar sunt în viaţă.

Stephen se aşeză la picioarele coşciugului, aşteptând

elicopterul. Faţa locotenentului era îngustă ca o lamă, pe perna măslinie; în schimb, mustaţa era lucioasă şi groasă. Degetele i se întinseră automat să şi-o mângâie, trăgând în jos, pe la colţurile gurii.

— Îmi pare rău, spuse el.

— N-ai pentru ce, zise Stephen.

— Te-am băgat în mizeria asta şi nu pot face nimic să te scot.

— Ne descurcăm noi.

Locotenentul încuviinţă.

— Ştiu asta, spuse el. Asta mă deranjează cel mai mult întoarse capul şi tuşi.

Apoi zise, cu faţa la peretele tapiţat:

— Ţii minte ce mi-ai spus odată? Despre cum trebuie să faci bine un lucru, că asta înseamnă totul.

— Da, zise Stephen.

Ar fi trebuit să fie acolo, jos, lângă parapet cârpind stricăciunile din noaptea trecută, în loc să pălăvrăgească aici cu locotenentul. Dar amărâtul avea nevoie de câteva cuvinte de despărţire. Ray dădu din cap.

— Nu, spuse el. Asta nu-i destul să-l faci bine. Ceea ce faci trebuie să şi merite.

— Dacă vorbeşti de Muc Wa, am făcut-o să merite, rupându-mi spinarea pentru ea.

— Adevărat, aşa e. Eşti un om bun, Steve.

— Rahat.

Ackley cobora în fugă colina, cu un radio portabil. Arăta spre nord-vest. Până să apuce să vorbească, pădurea explodă de zgomotul isteric al elicopterelor. Apoi, apărură două aparate de culoare verde, huruind deasupra Muc Wa la înălţimea copacilor.

— Dacă o vezi pe Rebecca, spune-i că… zise Stephen.

— Da, o să-i spun.

— … că o iubesc.

— Da, o să-i spun. Locotenentul râse, dar sfârşi tuşind. Nu i-ai spus niciodată?

— Sigur că i-am spus.

— Dar i-ai arătat? întrebă Ray. Fetelor le place să le arăţi că ai nevoie de ele.

— Am…

Elicopterele aterizau răscolind ramurile şi iarba uscată de pe pantă. Stephen era sfâşiat între întrebarea pe care i-o pusese prietenul său şi nevoia de a vedea elicopterele descărcate.

— Am crezut că am făcut tot ce trebuie, dar cred că a lipsit

ceva, zise el.

Apoi se dădu în lături şi le făcu semn soldaţilor să ridice sicriul. În timp ce ei îl cărau pe Ray spre cel mai apropiat elicopter, Stephen sări sus şi ajută echipajul să descarce lăzile cu muniţie şi puştile M-1, butucănoase, oribile, cu un recul ca o lovitură de catâr.

— Hei, băiete! strigă Sky, văzând puştile. Scoase un M-1 din ladă şi îl sărută. Sfinte! zise el. Mă simt din nou soldat.

Stephen sări jos.

— Cu bine, Ray, zise el, apucând mâna firavă a locotenentului.

— Nu eşti atât de rece pe cât pretinzi, Steve, îi spuse Ray săltându-se puţin. Şi n-ai pus doar muncă în Muc Wa.

— Păi ce altceva?

— Inima. Ţi-ai pus inima în garnizoana asta şi asta a făcut-o să aibă valoare pentru tine. El îi zâmbi lui Stephen. Dacă ai fi pus pe jumătate atâta devotament în cucerirea Rebeccăi, probabil că nu te-ai fi aflat acum aici.

— Hei! strigă pilotul elicopterului. N-avem toată ziua, băieţi.

Ray se lăsă pe spate.

— Nu, zise el, nu eşti atât de rece cât pretinzi. Ar trebui să ai grijă cu asta, Steve. S-ar putea să dai de necaz.

— Terminaţi odată! urlă pilotul.

— Ce fel de necaz? întrebă Stephen, dar soldaţii împingeau sicriul în elicopter.

Apucară să înghesuie patru răniţi în cabină înainte ca pilotul să-i oprească.

— Unde ne sunt întăririle? întrebă Stephen.

Pilotul rânji, ridică un deget şi-l îndreptă spre al doilea elicopter, care se lăsase la cincizeci de metri mai încolo. Din uşa cabinei se rostogoli un rucsac şi după el sări un om – căpitanul Olivetti. Alergă spre Stephen, râzând cu toată gura, ţinând o carabină în mâna lui mare.

— Şo pe ei! strigă el ca un cocoş care salută soarele. Tot ce vreau din porcăria asta împuţită este un CEB!

Capitolul 19

Când Rebeca ieşi din hotelul *Thaitan Astor,* tocmai avea loc o manifestaţie. Pe trotuarul din faţa hotelului manifestanţii agitau panouri, acuzând guvernul de persecuţii religioase: peste drum de *Avenue de la Paix,* acolo unde voia Rebecca să ajungă, panourile anunţau că cei de lângă hotel erau marionete comuniste. Toate panourile erau în engleză. Cele două părţi se ciocneau din când în când în mijlocul bulevardului şi înghesuiau pe poliţiştii îmbrăcaţi în alb care încercau să-i ţină despărţiţi. Pe o stradă laterală de lângă hotel, Rebecca văzu câteva camioane pline cu paraşutişti, purtând căşti de oţel şi pistoale mitralieră ameninţătoare.

— Scuzaţi-mă vă rog, zise ea, coborând de pe trotuar. *Escusez moi.*

Îşi croi drum printre manifestanţii care strigau ca pe o armă numărul din *Liberal.*

— Mulţumesc! *Merçi.*

La jumătatea străzii dădu de un loc gol şi, în mijlocul lui, un călugăr care se ruga, şezând cu picioarele încrucişate pe piatra pavajului. Purta un halat de un galben strălucitor şi lângă el se afla un castronel pentru cerşit.

— *De rien,* îi spuse ea zâmbindu-i.

Dar călugărul nu-i dădu atenţie. Capul lui proaspăt ras era nemişcat, reflectând razele soarelui. „Ce serenitate” îşi spuse Rebecca trecând prin cordonul de poliţişti între manifestanţi, începu să-şi formuleze următoarea corespondenţă: Speranţa Asiei de Sud-Vest ar putea consta în călugării ei apolitici, cu privirea serenă aţintită spre eternitate în timp ce... Va fi nevoie de mai multă documentare, desigur.

Uşor transpirată după drum, intră în *Le Long Champs* unde murmura un ventilator şi vreo treizeci de militari tineri beau Coca-Cola şi citeau *Thaitan American.*

— *Medem,* zise chelnerul sorbind-o cu ochii lui de culoarea caramelului.

Rebecca deschise meniul la partea în limba franceză.

— *Le poulet, s’il vous plaît,* zise ea.

— Da doamnă, *suflet* de pui.

— *Avec salad et...*

— Da doamnă, *shalatd.*

— *... pommes frites.*

— Cartofi franţuzeşti, da, *meddem.*

— Oh, *merde,* zise Rebecca, iar chelnerul clipi din ochii lui caramel şi se îndepărtă. Se întoarse peste o clipă cu o sticlă aburită de Coca-Cola. „Bine, bine”, îi zise Rebecca. Aşa-i, aşa-i, sunt americană. „Dar pun pariu că franceza mea este mai bună ca a ta”. Îşi umplu paharul, bău din el şi se consolă deschizând *Liberal* la pagina şaisprezece.

„TOT CE VREAU ESTE CIB-UL!”
De Rebecca Shaw

Înconjuraţi de sârmă ghimpată, Coca-Cola şi indigene tolerante, trupele de Desant ale Armatei SUA au transformat acest paradis alpin într-un mare lagăr de concentrare”.

Revista venise în acea dimineaţă şi citise articolul de vreo şase ori. La fiecare lectură, cuvintele câştigau în graţie, autoritate şi valoare, până ce ajunseseră acum să aibă forţa atemporală a inscripţiilor săpate în piatră. Petrei Mc Murphy îi trimise şi un cec de şaizeci şi cinci de dolari. Pusese cecul în alt plic şi-l expediase tatălui ei, ca plată parţială pentru cele două mii de dolari pe care îi împrumutase de la el pentru această călătorie. Nu-i trimise totuşi şi un exemplar din revistă. Tăticul era evreu, dar era şi comerciant de maşini Cadillac-Oldsmobile şi Rebecca îl bănuia că vota deseori cu republicanii.

— Vă deranjează dacă mă aşez aici, domnişoară? tună o voce în urechea ei.

Rebecca ridică privirea şi-l văzu pe generalul Hardnetz.

— Se pare că este singurul loc liber din local, zise el. Apoi o recunoscu, iar faţa lui cărnoasă, zâmbitoare îşi pierdu aproape toată veselia. Ah, făcu el. E corespondenta.

Privi în jur, tentat parcă s-o şteargă, apoi îşi îndreptă umerii şi se lăsă în scaun. Rebecca îşi deschise revista şi se aşeză pe ea.

— Plăcută zi, spuse generalul, scuturând un număr din *Thaitan American.* Se pare că este o manifestaţie, zise Rebecca.

— Da. Studenţi.

— Oh, făcu Rebecca.

— Să-i încorporeze pe toţi! spuse generalul Hardnetz. Să-i trimită să se bată cu comuniştii – asta i-ar vindeca de ideile lor înalte. Se chiorî cu subînţeles la Rebecca, apoi ridică ziarul între ei ca pe un scut. Le-aş încorpora şi pe femei, dacă ar fi după

mine, mormăi el din spatele ziarului.

Rebecca încercă să nu citească prima pagină pe care generalul Hardnetz o ţinea spre ea, dar nu reuşi. Trecu peste titlul cu atrocităţile rebelilor şi programele guvernamentale de ajutor şi câţi partizani se alăturaseră Cauzei naţionale şi văzu – Sfinte Dumnezeule! – un titlu scurt care anunţa Evenimente la Muc Wa. Rebecca dădu sticla de Coca-Cola la o parte, se aplecă în faţă şi citi:

„Un batalion de rebeli comunişti a eşuat noaptea trecută în încercarea de a captura un avanpost guvernamental la Muc Wa, aflat la două sute mile spre nord de Thaitan. Rebelii au fost respinşi cu pierderi grele, a declarat un purtător de cuvânt.

Purtătorul a descris pierderile trupelor guvernamentale ca fiind *moderate.* Muc Wa este apărată de o companie indigenă de Desant şi o mică echipă de consilieri americani. Garnizoana va fi întărită în eventualitatea altor atacuri ale comuniştilor, a spus purtătorul de cuvânt”.

Încă înainte de a termina ultimul paragraf „Stephen e acolo” Rebeccăi îi veni să urle „poate este rănit. Poate este mort”. Se luptă să se stăpânească ca de atâtea ori în trecut. Ziarul îi căzu; privea în ochii generalului Hardnetz de la o distanţă de treizeci de centimetri. „Este şi miop”, gândi Rebecca şi-i spuse:

— Citeam despre Muc Wa.

Generalul dădu din cap, apoi amândoi îşi retraseră capetele ca nişte broaşte ţestoase stânjenite.

— Da, zise vesel generalul. Au ceva necazuri la Muc Wa. Aşa se întâmplă când instalezi avanposturile astea prăpădite în toată ţara.

— Ce-i rău cu avanposturile?

— Dacă ai construit un avanpost, domnişoară, atunci trebuie să-l aperi, zise generalul, ridicând din nou ziarul. Asta au făcut francezii şi ştiţi ce-au păţit. Hm, le-a ieşit totul pe nas.

Articolul despre Muc Wa apăru din nou în locul chipului generalului.

— Ce se înţelege prin pierderi moderate? întrebă Rebecca.

— Înseamnă că n-au fost raşi cu totul. Încă…

— Dar întăririle…

— Nu credeţi tot ce citiţi în ziare, domnişoară, replică generalul din dosul paginii. Sunt pline de minciuni. Dacă vreţi să aflaţi ceva despre Muc Wa, citiţi raportul Hardnetz.

— Ce-i ăsta?

— Nu pot discuta despre el. E secret.

Rebecca se întoarse şi văzu prin geam flăcări arzând galben pe pavajul bulevardului. „Ce-i? se întrebă ea. Ce se întâmplă?” Scandalagii agitaţi şi transpiraţi dispăruseră. Bulevardul era pustiu, cu excepţia flăcărilor incredibile, ca cele în care Moise îl văzuse pe Dumnezeu. „Mi-am pierdut minţile”, gândi Rebecca. Dar mai erau şi alţi oameni pe trotuarul opus, care văzuseră şi ei miracolul. Ei îngenuncheaseră pe asfalt cu mâinile împreunate şi feţele îndreptate spre flacără.

În inima focului recunoscu umbra neagră a unui om. Stătea tot cu picioarele încrucişate pe pavaj. „Este călugărul meu, îşi zise ea. El şi-a dat foc şi eu… eu… i-am dat zece piaştri!” Un fotograf alergă şi începu să fotografieze, ţopăind în jurul focului, cu aparatul lipit de ochi. Rebecca simţi mirosul cărnii arse. „O, aş vrea să fiu acasă”, îşi spuse ea. Privi pe masă unde îi fusese pusă în faţă farfuria cu pui, şi văzu pielea aurie, puţin înnegrită la margine.

— Puiul *meddem,* zise chelnerul.

În stradă, călugărul în flăcări căzuse pe pavaj, cu picioarele tot încrucişate. Sosiră paraşutiştii. Ei îl trântiră pe fotograf la pământ, doi dintre ei ciomăgindu-l cu pistoalele mitralieră, în timp ce alţii aruncau găleţi cu nisip peste călugărul în flăcări.

Capitolul 20

— Coloana cu întăriri va fi aici vineri, spuse căpitanul Olivetti.

— Vineri, repetă Stephen, venindu-i să cadă jos. Asta înseamnă trei zile.

— Aşa este, zise căpitanul Olivetti. Exact trei zile.

— De ce nu aşteaptă trei săptămâni, dacă e pe aşa?

— Nu te agita, caporale, spuse căpitanul Olivetti. Convoiul va fi aici vineri. Vom rezista.

Tonul hotărât al căpitanului Olivetti îl convinse pe Stephen. „La naiba! îşi spuse el. Lasă-l să ia comanda. Ştie ce face, e profesionist. Şi a dormit noaptea trecută şi cea de dinainte. Lasă-l să ia comanda dacă vrea atât de mult acel CIB. Dar voi sta totuşi cu ochii pe el. Sunt oamenii mei, în fond. Este tabăra mea”.

Căpitanul Olivetti făcu un tur al garnizoanei, aruncându-i peste umăr ordine lui Ski. Stephen mergea în dreapta lui, Cowboy în stânga.

Când zâmbea căpitanul, zâmbea şi Cowboy şi arătau ca nişte fraţi gemeni. Căpitanul Olivetti era cu un cap şi ceva mai înalt decât interpretul şi poate avea cu douăzeci şi cinci de kilograme mai mult – dar aveau acelaşi zâmbet strălucitor, aceeaşi piele măslinie şi aceiaşi ochi întunecaţi, cruzi.

— În regulă, spuse căpitanul Olivetti când terminară turul. Primul lucru care-l avem de făcut este să fortificăm acel deal ca să avem unde ne retragem. Cum stăm cu sârma ghimpată?

— Doar ce-i pe parapet, zise Ski.

— Canibalizeaz-o.

— Dar, domnule căpitan, fortificaţia mea…

— La dracu’ cu fortificaţia ta. Ia două grupe şi scoate-o… Courcey?

— Ordonaţi! zise Stephen.

— Ia două grupe şi sapi două linii de tragere în jurul postului de comandă. Sapă-l adânc… Cowboy?

— Da, domnule!

— Spune-le refugiaţilor că ne trebuie o mie de ţepe din bambus. Ţepe. Ai înţeles? Lungi de şaizeci de centimetri, ascuţite la ambele capete, întărite în foc, muiate în căcat. Spune-le că ne trebuie aceste ţepe până la ora cincisprezece fix şi că dacă nu le termină până atunci, îi dăm la Charlie Romeo. Ai priceput?

Cowboy îşi frecă palmele şi alergă să-i terorizeze pe refugiaţi. Căpitanul Olivetti începu să strige după Ackley.

— Parcă ar comanda un cadril, mormăi Ski. Fă asta, fă aia şi acum toţi în rând!

— Are dreptate, totuşi, spuse Stephen.

— Ştiu că are dreptate, la naiba. Doar că nu-mi place ideea ca un nenorocit să vină aici cu elicopterul şi să ne spună cum să ne conducem tabăra.

— Vom sta cu ochii pe el, îi spuse Stephen, punându-i mâna pe umăr.

La apusul soarelui, căpitanul era instalat în fortăreaţa lui ca un radio portabil, dându-le ordine, din zece în zece minute, lui Stephen şi lui Ski, aflaţi în perimetru. Soldaţii erau mai veseli, acum că aveau un loc unde să fugă. Se tot întorceau să admire împrejmuirea în lumina aurie a asfinţitului – plină de ţepe şi de sârmă ghimpată, tăiată de tranşee şi înconjurată de un perete de un metru şi jumătate din saci de nisip. Peretele de nisip avea formă de pişcot. El cuprindea postul de comandă şi buncărul de transmisiuni, care urma să fie ultimul punct de rezistenţă, dacă se ajungea până acolo.

„Sper să nu ajungem până acolo, îşi spuse Stephen. Trebuia să fi fortificat colina mai demult. Necazul este că m-am îndrăgostit de Muc Wa. Omul îşi pierde calitatea de profesionist când se îndrăgosteşte. Căpitanul Olivetti face treabă mai bună ca mine apărând Muc Wa, deşi tot ce vrea de la acest loc este *o puşcă de argint pe un câmp albastru, cu lauri de argint în jur* – Decoraţia Infanteriştilor Combatanţi. El este un profesionist, iar eu simt încă un amator”.

Charlie veni odată cu întunericul. Îşi deplasă două plutoane cu puşcaşi în susul râului, de unde începură să tragă, ţesând un covor de gloanţe peste Muc Wa. Stephen, vorbind cu căpitanul Olivetti la radioul portabil, putea auzi gloanţele muşcând din sacii de nisip ai postului de comandă.

— Când va ataca Charlie? întrebă căpitanul Olivetti.

— Nu ştiu, zise Stephen îmbrăţişând parapetul şi ascultând gloanţele ţiuind pe deasupra, în drum spre postul de comandă. Pare destul de mulţumit cu asta.

— Ackley! zise căpitanul şi acesta apăru. Cere un avion cu rachete luminoase.

Stephen se duse de-a lungul parapetului către buncărul de nord-est şi-i salută pe soldaţii dinăuntru. Apoi se auzi din nou vocea lui Ackley.

— Nici un avion astă-seară: cele americane sunt la sol cu interdicţie de zbor, iar cele locale în alertă roşie.

— Încă o lovitură, zice căpitanul Olivetti. Să-i ia dracu' pe cioroii ăştia nenorociţi. Părea puţin neliniştit.

— Caporal Courcey, zise el apoi, ia două grupe de la peretele vestic şi înlocuieşte-i cu răniţi valizi.

Stephen luă cele mai mici grupe, deoarece oricând era posibil ca Charlie să-i atragă într-o diversiune şi atacul să vină dinspre vest. Bătrânul caporal reveni la datorie cu răniţii valizi. Era foarte mulţumit să comande din nou un pluton, chiar şi un pluton fantomă.

Stephen îl văzu patrulând la peretele vestic, cu capul înfăşurat de turbanul din bandaje.

La ora zece, Bătrânul trimise la Stephen un mesager.

— Charlie aici, zise el când Stephen sosi. Face gaură. Mimă nişte soldaţi săpând tranşee. Boom! făcu el, arătând că Muc Wa avea să fie aruncată în aer cu dinamită.

Era posibil. Stephen ascultă şi uneori, între cascada focurilor de armă i se păru zgomotul unei lopeţi. Îl chemă pe căpitanul Olivetti şi-i ceru rachete luminoase peste peretele vestic.

— Nu se aprobă, răspunse căpitanul. N-avem destule ca să risipim. Ăsta nu-i Bătrânul ăla rănit la cap?

— Da, spuse Stephen.

— Are năzăreli, spuse căpitanul Olivetti. Este atins.

Şi asta era posibil.

Toată noaptea, căpitanul Olivetti aşteptă un asalt dinspre râu şi Bătrânul aşteptă ca artificierii să-i arunce în aer dinspre vest, iar Stephen umbla dintr-o parte în alta. Şi nu se întâmplă nimic, în afară de ciocănitul nesfârşit al gloanţelor în sacii de nisip, copaci şi oameni.

Charlie ne hăituieşte, decise Stephen în veghea cenuşie şi îngheţată a dimineţii. Încă patruzeci şi opt de ore ca astea şi va putea intra pe poartă, găsindu-ne pe toţi adormiţi.

Ski apăru din nou în faţa lui, ca un înecat ieşit din mare.

— Ei, Steve, zise el fără intonaţie, ca un mort. Ce părere ai despre lupte?

— E o muncă dură, răspunse Stephen.

— Cea mai dură, zise Ski şi plecară împreună.

Apoi răsări soarele. Se văzu un parapet de pământ în formă de L, în faţa buncărului dinspre vest.

— Pe toţi dracii, zise Ski. Tranşee. Îşi trecu unghiile prin păr. Vineri, spuse el gânditor. Încă două zile din rahatul ăsta – dacă le

mai apucăm.

Săpăturile lui Charlie erau la vreo douăzeci şi cinci de metri de buncărul mitralierei şi se întindeau pe vreo cincizeci de metri de-a lungul pereţilor sudici şi vestici. La fiecare zece-cincisprezece minute răsărea un om cu o cască în formă de ciupercă şi arunca o grenadă în tabără. Căpitanul Olivetti luă un aruncător de grenade M-79 şi le arătă celor de la mitraliere cum să-l folosească. Nici una din părţi nu producea pagube prea mari, dar competiţia le dădea soldaţilor o ocupaţie, ca să-şi treacă timpul. Ei aclamară când mitraliorii aruncară o rachetă în tranşeea inamicului. Aclamară şi când una din grenadele lui Charlie explodă deasupra buncărului iar mitraliorii ieşiră din gaura lor acoperiţi de pământ După un timp, soldaţii formară două echipe. Făceau cu schimbul pe zid, încercând să ghicească de unde vine grenadierul şi încercau să-l împuşte.

— Pariez că în tranşeele acelea e pitită o întreagă companie, spuse căpitanul Olivetti. Gândiţi-vă numai ce le-ar putea face câteva bombe cu napalm!

— Putoarea ar fi infernală, zise Ski.

Căpitanul Olivetti spuse că nu. Benzina gelifiată ardea prea puternic şi nici măcar un cioroi n-ar puţi. Stephen îi dădu dreptate lui Ski. Căpitanul îl chemă pe Ackley din buncărul de transmisiuni, să-i ţină partea şi continuară să se contrazică vreo oră, ştiind tot timpul că discuţia este absurdă. Nu existau avioane care să arunce napalm. Piloţii locali îl răsturnau pe premierul din Thaitan, iar americanii aveau interdicţie de zbor de teamă ca vreo baterie antiaeriană loială să nu-i confunde cu localnicii şi să-i doboare.

Apusul era superb, roşu şi violet, iar noaptea fu o repetare a celei dinainte, cu o furtună de gloanţe dinspre est şi sunetul săpăturilor la vest Traseră câteva rachete luminoase, dar nu văzură nimic. Apoi, la miezul nopţii, explodă buncărul din sud-vest. Explozia nu avu nimic spectaculos; buştenii şi sacii de nisip săriră vreun metru în aer, apoi căzură acoperind lumina galbenă a dimineţii, oamenii şi mitraliera dinăuntru. Pe urmă, oamenii lui Charlie pătrunseră prin spărtură.

— Isuse, făcu căpitanul Olivetti.

Ackley se repezi înainte, rotind o puşcă M-1 pe care o ţinea de ţeavă.

— Priveşte-mă căpitane! strigă el.

La lumina unei colibe care ardea, îl văzură croindu-şi drum printre rebeli, rotindu-şi arma în celebra lui manieră, mormăind şi

lătrând în timp ce-i dobora la pământ pe atacatori.

— Nebun nenorocit, zise căpitanul Olivetti, trăgând rafale scurte în dreapta şi în stânga lui Ackley.

Stephen făcea la fel, dar se simţea gol pe dinăuntru, ca un soldat care era condamnat să lupte o veşnicie pentru o cauză fără speranţă. „Întâi Toffee, îşi spuse el, acum Ackley”. Transmisionistul ţinea piept la vreo douăzeci-treizeci de oameni, iar alţii roiau în jurul buncărului distrus. „Mă întreb cine urmează?”, îşi zise Stephen.

Apoi Ackley căzu. Stătu o clipă deasupra oamenilor lui Charlie, apoi dispăru, iar rebelii năvăliră în locul pe care îl apărase el.

— Nebun tâmpit, spuse căpitanul Olivetti. Îşi schimbă încărcătoarele şi trase în mijlocul mulţimii, iar Stephen făcu la fel.

La un moment dat, se făcu un vârtej în centru, de parcă Ackley ar fi reuşit să se scoale din nou. Roiul se sparse, devenind un front de atac şi apropiindu-se cu strigăte sălbatice.

Abandonară jumătatea sudică a taberei, trăgând mitraliera din buncărul de la sud-est şi instalând-o pe colină. Charlie nu-i presă. Era prea ocupat cu săpatul.

În zorii zilei de joi, veniră dinspre Penang trei avioane T-28 care le dădură ocol. Avioanele aveau însemnele aviaţiei americane. Stephen alergă în buncărul de transmisiuni şi-l contactă prin radio pe comandantul zborului.

— Am înţeles, Blaze, zise pilotul după ce Stephen îi explică ce parte din Muc Wa le aparţinea lor şi care lui Charlie. Am înţeles… Cât de aproape vrei să vin?

— Dacă loveşti unul din oamenii mei, doar unul, spuse Stephen în microfon, le zic să te doboare. Terminat.

— Nu mai există eroism, zise comandantul. Terminat.

Avioanele veniră pe rând şi-şi aruncară bombele, fiecare câte patru, umplând aerul de zgomot, bucăţi de pământ, lemn, metal, şi carne. Lui Stephen i se părea că fiecare bombă îi făcea o gamă în coaste. Apoi, avioanele se întoarseră să mitralieze zona bombardată. Fiecare T-28 avea o pereche de mitraliere care trăgeau în ritm domol: BRAK-BRAK-BRAK-BRAK.

— Avioane de antrenament, zise căpitanul Olivetti. Ce mod de-a purta un război!

Dar soldaţii erau încântaţi. Se ridicară şi făcură cu mâna piloţilor până ce avioanele se îndepărtară şi Charlie începu din nou să tragă.

— Încă o zi, spuse Ski. Încă o zi nenorocită şi coloana de

întăriri va fi aici.

— Aşa-i, zise căpitanul Olivetti, zâmbindu-le frumos cu faţa acoperită de peri, murdărie şi arsuri de la praful de puşcă. Doar o zi.

Maiorul Barker îşi inspectă avionul – opt camioane în formă de cutie, îndesate cu soldaţi şi unul mic de trei sferturi de tonă în faţă – şi se simţi atât de bine încât nici măcar domnişoara Shaw nu-l mai deranja.

— Nu fiţi absurdă, îi spuse el.

— Dar am zburat încoace de la Thaitan doar ca să merg cu acest convoi. Daţi-mi un motiv întemeiat pentru care nu se poate.

— Un motiv?

Se uită la ea. „Bună bucăţică, gândi el. Mă întreb dacă Olivetti a reuşit să muşte ceva din ea?” Căută cel mai bun motiv din lume, unul care să-l răzbune pe el, Armata SUA şi pe toţi masculii, în vecii vecilor.

— Foarte bine, zise el. Un motiv – nu există nici o staţie de benzină de aici până la Marea Chinei de Sud.

— Nu prea înțeleg…

— Nu există toalete pentru doamne, domnişoară Shaw. Ştiu ce vor face oamenii mei când natura îşi va cere drepturile ei. Se vor ridica în picioare şi vor trage peste bord. Dumneavoastră ce veţi face?

Rebecca îşi deschise gura, şovăi un moment, apoi şi-o închise. Maiorul Barker o salută politicos şi urcă în a doua maşină, lângă căpitanul Jellison care mergea de plăcere cu ei şi fiindcă ştia terenul din jurul garnizoanei Muc Wa. Maiorul îşi ridică mâna dreaptă. Şoferul camionului din faţă îşi trase ochelarii de protecţie pe ochi, ambreie şi-i aruncă maiorului un zâmbet chinuit Dacă drumul fusese minat el avea s-o afle primul.

— Domnişoară Shaw! strigă maiorul. Aveţi vreun mesaj pentru căpitanul Olivetti?

Domnişoara Shaw îi scoase limba.

Convoiul coborî dealul, spre Penang. Trecură de periferia oraşului unde copii în fundul gol alergau pe stradă şi se aşezau în praf ca să se uite la maşini. Apoi coborâră un drum de ţară şerpuit. Drumul urma meandrele unui râu: mici sate de munte erau răspândite la intervale de trei-patru kilometri.

Căpitanul Jellison întrebă despre planul de operaţiuni. Maiorul Barker schiţă o hartă în praful de pe aripa camionului: soldaţii îşi

vor petrece noaptea aici, artileria maiorului Barker va intra pe poziţii pe acolo… Apoi se interesă de mersul operaţiunii Blakjak, pe care Puşcaşii Marini o lansaseră în podişurile de vest.

— Au luat-o la fugă, zise căpitanul Jellison. Unuia dintre sergenţii mei i-a plesnit o arteră încercând să ţină pasul cu ei.

— Oh, zise maiorul Barker. Îmi pare rău.

— Când mă gândesc ce-am fi putut face cu două unităţi de Puşcaşi Marini.

— Sau de infanterie.

— … l-am fi împins pe bătrânul Charlie în mare.

— L-am fi urmărit până în Burma, încuviinţă maiorul Barker. Ai dreptate, Jelii. Nu vom câştiga acest război până ce nu vom aduce trupe americane. Dar asta nu se va întâmpla niciodată.

— Aşteaptă până la alegeri, zise căpitanul Jellison. Atunci se vor schimba lucrurile.

Dar maiorul Barker nu voia cu adevărat ca lucrurile să se schimbe. Se distra cum nu o mai făcuse de la ultima preferinţă a comandanţilor, din Thaitan.

La amiază convoiul părăsi râul şi începu să urce printr-o trecătoare. Drumul şerpuia pe serpentinele întărite cu buşteni putreziţi. Camioanele gemeau în viteza întâi. Oamenii din primul camion stăteau ghemuiţi în spatele mitralierelor, aşteptând ca Charlie să sară din tufişuri. Sudoarea brăzda faţa maiorului Barker.

Apoi goniră la vale, cu motoarele scrâşnind. În vale, maiorul Barker văzu lângă drum o piatră de mormânt mică şi albă şi carcasa ruginită, invadată de bălării a unui blindat francez. Acesta era punctul de reper Alpha.

— O mie de oameni, zise căpitanul Jellison, privind locul ambuscadei. Francezii lucrau într-adevăr în stil mare, nu?

Maiorul Barker îşi privi ceasul: ora treisprezece fix. Notă ora pe planul de operaţiuni. Aveau să coboare din camioane la ora paisprezece şi apoi vor merge spre sud în marş forţat, ajungând la Muc Wa înaintea zorilor, când bombardierele maiorului Minh urmau să înceapă focul. Această operaţiune nu avea să aibă nimic grandios. Maiorul simţi o undă de invidie faţă de francezi, care puteau arunca o mie de oameni într-un singur act vitejesc. Lipsindu-le această artă, ofiţerii americani trebuiau să se mulţumească doar cu victoriile.

— Un elicopter! strigă căpitanul Jellison.

— Ce dracu’? zise maiorul Barker. Ordinul operativ nu prevedea nici unul.

Dar elicopterul se ţinea totuşi după ei, bâzâind convoiul ca un poliţai pe motocicletă după nişte contravenienţi. Apoi se lăsă pe un teren din dreapta drumului. Maiorul Barker şi căpitanul Jellison alergară spre el.

Prima persoană care coborî din elicopter fu domnişoara Shaw; în urma ei, Zi-i să-i zic, secretarul unităţii.

— Te-a răpit? îl întrebă maiorul Barker pe secretar care era grozav de neliniştit. Sper că ai o explicaţie bună pentru asta, îi zise maiorul. O explicaţie a dracului de bună. Altfel te împuşc.

— Domnule, acest mesaj a venit pentru dumneavoastră la ora zece...

— Zece fix.

— Da, domnule, zece fix, imediat după ce aţi plecat. Ştiam că veţi voi să-l vedeţi, aşa că am cerut un elicopter în numele dumneavoastră...

— Împuşcaţi-l! urlă maiorul Barker la soldaţii care coborâră din camion.

— Domnule maior! zise secretarul, căpătând o nuanţă cenuşie.

Soldaţii păreau să nu înţeleagă.

— Ai învăţat limba lor? întrebă maiorul.

— Da, domnule, zise secretarul.

— Atunci spune-le acestor oameni să te împuşte.

Lui Zi-i să-i zic i se lungi faţa.

— Domnule, spuse el, Codul Justiţiei Militare interzice expres execuţiile sumare.

— Mă' tem că aşa este, zise căpitanul Jellison.

— Ţi-ai asumat răspunderea! Să ceri un elicopter! În NUMELE MEU!

— Şi eu mi-am asumat răspunderea să vin cu el, zise domnişoara Shaw.

— Mesajul, domnule, spuse Zi-i să-i zic, punând în mâna maiorului o radiogramă în care scria:

COMANDANTUL
UNITĂŢII Y (PENANG)
GRUPUL DE DESANT AEROPURTAT US.

1 ÎN URMA ANALIZEI RAPORTULUI HARDNETZ REFERITOR LA VALOAREA STRATEGICĂ A GARNIZOANELOR PERIFERICE, NU VEŢI MAI DESANTA PERSONAL SUPLIMENTAR PENTRU SUSŢINEREA GARNIZOANEI MUC WA.

2 SE VOR APLICA PROCEDURILE STANDARD ÎN VIGOARE.

PENTRU COMANDANTUL
UNITĂŢII X (THAYTAN) USARGA.

— Doamne! făcu maiorul Barker.

— Ce-i? întrebă căpitanul Jellison.

Maiorul Barker îi dădu radiograma.

— Vor să tăiem şi să fugim, spuse el. Le-am spus că Muc Wa e pe nicăieri, dar m-au pus totuşi să-i asigur apărarea şi acum tâmpiţii vor să o lăsăm baltă.

— Îmi pare rău, spuse căpitanul Jellison.

— Raportul Hardnetz. Ce dracu' e Raportul Hardnetz?

— I-am întrebat, domnule, zise secretarul. N-au vrut să-mi spună. Este secret!

Domnişoara Shaw îşi drese vocea.

— Eu ştiu, spuse ea.

— Dumneata ştii? Dumneata?

— Păi, toate hainele mele erau la spălătorie şi a trebuit să împrumut nişte lenjerie, ştiţi, ca să pot zbura către Penang, azi-dimineaţă…

— Domnişoară Shaw!

— … aşa că m-am dus la Beverly Ames, corespondenta de la *Tribune.* Ea mi-a spus.

— Domnişoară Shaw, zise maiorul, respirând adânc. Ne aflăm în mijlocul teritoriului inamic. Putem fi atacaţi în orice clipă. Ce-i cu Raportul Hardnetz?

— Ei, se pare că generalul Hardnetz a dovedit că pe termen lung este mai scump să risipeşti trupele prin toată ţara în calitate de consilieri. El vrea să se aducă soldaţi americani. Ştiţi – divizii şi chestii din astea.

— Aleluia! strigă căpitanul Jellison. Conflictul escaladează.

— Şi ce va fi cu desantiştii? zise maiorul Barker, gândind: „Şi ce va fi cu mine? Cred că mă aşteaptă azilul veteranilor".

— Nu pot sparge încercuirea? întrebă căpitanul Jellison.

— Sigur că pot, îi răspunse maiorul. „Azilul veteranilor, gândi el. Mă aşteaptă azilul veteranilor.". O sută de oameni cărându-şi răniţii, rosti el. Câţi crezi că vor mai ajunge în Penang?

— Păi…

— Şi locţiitorul meu este acolo, zise maiorul. Nu vreau ca Al să fie ucis.

— Adevărat, spuse căpitanul Jellison. Al e un om de treabă. Ambiţios.

— Va trebui să renunţăm la Muc Wa, zise maiorul. Asta-i tot ce putem face, să renunţăm.

— Îmi pare rău.

— Corect! zise maiorul, din nou vesel. Îşi puse mâna pe umărul căpitanului Jellison. Tu ai fost la Muc Wa, îi spuse el. Ai fost acolo cu grupul lui Al când am trimis trupele în acel loc blestemat. Poţi să-i arăţi pilotului drumul?

— Sigur.

— Spune-i căpitanului Olivetti că tot personalul american va deflui cu voi. Spune-le soldaţilor... „Ar fi trebuit să fiu francez”, gândi el. Spune-le că aş fi vrut să fiu alături de ei în ultima lor luptă. Se întoarse spre domnişoara Shaw şi spre secretar. Voi doi veţi merge înapoi cu mine, la Penang, le zise el.

Privindu-i, îşi aminti ce-i spuse generalul Hardnetz şi se întrebă dacă cumva totul era un complot comunist pentru discreditarea Trupelor de Desant, domnişoara Shaw fiind agenta lor.

— Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, domnule maior, îi spuse ea cu un ton obraznic.

— Ce-i asta?

— Am spus: nu vă faceţi griji pentru mine. Am fost la toaletă înainte de plecare.

Când auzi elicopterul, Stephen aprinse o fumigenă galbenă lângă buncărul de transmisiuni, care era acum cel mai adăpostit punct al taberei. Apoi, le spuse mitraliorilor să măture câmpul spre vest, nord şi est, pentru a-l determina pe Charlie să-şi ţină capul la cutie. Apoi îşi făcu cruce.

Elicopterul se trânti pe coasta dealului, iar căpitanul Jellison şi căpitanul Olivetti se bucurară de revedere, în timp ce echipajul se uita după găuri făcute de gloanţe. Găsiră trei şi o scurgere mică, dar constantă, de ulei verzui. Şeful de echipaj se uită la pilot cu o faţă lungă. Pilotul întrebă:

— Câţi americani sunt aici?

— Patru, răspunse căpitanul Jellison.

— Trei, zise căpitanul Olivetti. Transmisionistul a fost ucis azi-noapte.

— Asta-i bine, spuse pilotul. Pot lua trei oameni şi ce au pe ei, dar nimic în plus. Pierd lichidul hidraulic.

— Deci, asta este, nu? spuse căpitanul Olivetti, încercând să socotească pe degete. Bine, zise el când termină. Au fost doar două nopţi, dar au fost trei zile, asta-i sigur. Arboră zâmbetul lui strălucitor. Ce mai aşteptăm? Hai acasă!

Soldaţii începeau să se dumirească. Priveau la elicopter, apoi la ofiţeri, apoi la jungla unde pândea Charlie. Apoi se uitară la Stephen. „Gata cu vacanţa” îşi spuse el şi se duse să-i înfrunte pe ofiţeri.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Coloana de întăriri a fost rechemată, îi spuse căpitanul Jellison. Ordin de la Thaitan.

— Deci, trebuie să spălăm putina?

— HEI! strigă căpitanul Olivetti pe tonul lui de comandă. Termenul este defluire. Cunoşti procedura, caporal.

— De ce nu spargem încercuirea? zise Stephen. De ce să nu punem răniţii în elicopter, iar restul să ieşim de aici la noapte?

— Am discutat şi despre asta, caporal, îi zise căpitanul Jellison, liniştindu-l. Maiorul Barker nu vrea să-şi asume riscul să vă piardă când spargeţi încercuirea.

— Şi ce facem cu soldaţii? întrebă Stephen. Noi i-am adus aici; nu-i putem lăsa aşa.

— Nu te agita, băiete, nu-i ţara ta. Nu sunt oamenii tăi.

— Pe dracu’ nu sunt! zise Stephen.

Mulţimea din jurul elicopterului deveni tot mai numeroasă, pe măsură ce refugiaţii şi răniţii valizi se înghesuiau, ca şi câţiva soldaţi, de altfel, care ar fi trebuit să fie la parapet. Pilotul făcu semn trăgătorului şi şefului de echipaj. Cei doi se suiră în elicopter şi-şi luară în mâini armele automate, cu un gest firesc.

— Hai să ne mişcăm, spuse pilotul căpitanului Olivetti. Un coleg de-al meu a păţit-o aşa, la graniţă. Aliaţii s-au agăţat de elicopter şi nu s-a mai putut ridica.

— Mda! zise căpitanul Olivetti. Unde-i interpretul ăla afurisit?

Cowboy ieşi din cercul de soldaţi.

— Aici, domnule! spuse el, trăgându-l de mânecă pe căpitan.

Căpitanul Olivetti îi dădu mâna la o parte.

— Spune-le soldaţilor să se îndepărteze de elicopter, îi ordonă el. Spune-le că echipajul va trage în oricine se apropie sub zece metri.

— Da, domnule, zise Cowboy. Mă luaţi cu dumneavoastră, domnule?

— SPUNE-LE!

— Vă rog, domnule! Eu sunt interpret, interpret a-ntâia.

Căpitanul Olivetti duse pumnul sub nasul lui Cowboy. Stephen se băgă între ei, obligându-l pe căpitan să se dea înapoi.

— Spune-le oamenilor, Cowboy, îi zise Stephen.

— Nu mă uitaţi, domnule?

— Nu. Nu te voi uita.

Cowboy se uită la ei. Apoi cu faţa frământată de îndoială, se duse să strige la soldaţi.

Căpitanul Olivetti râse.

— Ei, la naiba! Chiar că te pricepi la cioroii ăştia, Courcey.

— Au încredere în mine, spuse Stephen, simţind un mare gol acolo unde ar fi trebuit să-i fie măruntaiele.

Apoi apăru Butterfly, foarte vizibil însărcinată, sub cămaşa ei de camuflaj, cămaşa lui Stephen. Mergea la trei paşi în urma lui Ski. Faţa ei frumoasă maronie, era dinainte pregătită pentru un refuz. Ski o duse la pilot şi-i spuse:

— Asta-i soţia mea. Nu are mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme... pentru numele lui Dumnezeu, domnule, nu poţi arunca un radio sau ceva şi s-o iei?

Pilotul deschise gura să obiecteze, dar Ski i-o luă înainte:

— Plătesc eu pentru radioul ăla nenorocit.

Căpitanul Olivetti crescu cu câţiva centimetri.

— Sergent Oleonovski termină cu căcatul ăsta.

— Dar e soţia mea, căpitane.

— Nu ai nici o soţie.

— Am fost cununaţi de un preot, îi spuse Ski.

— Actele tale spun că eşti necăsătorit.

Pe faţa lui Ski se aşternu o încăpăţânare de catâr.

— Am dormit cu Butterfly în fiecare noapte, de patru luni, zise el. Ea mi-a făcut mâncarea. În burta ei este copilul meu. Este soţia mea, la naiba.

— Nu contează, Ski, îi spuse Stephen, simţind că golul îi cuprinse şi pieptul. Butterfly poate să meargă în locul meu. Eu nu... Trebui să-şi dreagă vocea. Eu nu merg, spuse el.

Căpitanul Olivetti îşi ridică mâinile lui mari.

— Ce dracu' e asta? întrebă el.

— O, Steve, spuse Ski, nu te pot lăsa să faci asta.

— Nu trebuie să mai spui nimic despre asta. Eu nu merg.

— Ei, Isuse, zise Ski scărpinându-se în cap. Îţi mulţumesc Steve. Dacă va fi băiat îi punem numele tău.

— Courcey, spuse căpitanul Olivetti, îţi ordon oficial să urci în acest elicopter.

— Poţi să te ştergi la cur cu ordinul tău oficial, căpitane, îi răspunse Stephen, la fel de solemn.

O clipă se chiorâră unul la altul, apoi căpitanul izbucni într-un hohot de râs.

— Necazul cu tine, caporale, este că eşti un fraier sentimental,

zise el. Gândeşti cu coaiele, nu cu creierul... Dar, e în regulă! Înţeleg că te oferi voluntar să-i conduci personalul pe indigen pentru ruperea încercuirii.

— Înţelege ce vrei, zise Stephen. „Căpitanul Olivetti este omul care aş fi vrut eu să fiu, gândi el. Omul eficient. Inginerul care-şi face treaba şi pleacă”.

— Foarte lăudabil, într-adevăr, te voi propune pentru Steaua de Bronz, dacă reuşeşti. Apropo, nu uita să distrugi hârtiile.

„Mă bucur că n-am reuşit”, gândi Stephen.

— Mortierul! strigă Ski, iar soldaţii se trântiră la pământ.

Proiectilul fâşâi pe deasupra lor şi apoi lăsă o grămadă de carne în locul unde se ghemuiseră trei dintre soldaţi. Pilotul se făcu alb ca varul.

— Îmbarcaţi-vă! strigă el. Haideţi dracului de aici!

Se buluciră înăuntru Ski şi Butterfly rezemaţi de perete, între trăgător şi şeful de echipaj, iar cei doi căpitani în locurile de la uşă – şi motorul scrâşni. Încă o grenadă explodă pe coastă, zgâlţâind elicopterul. Palele motorului şuierară, aparatul se ridică şi apoi o luă din loc.

„Ray avea dreptate, îşi zise Stephen. A învăţat ceva la şcoala aia de Duminică din Michigan sau Minnesota sau unde o fi fost... Nu sunt atât de rece cum credeam; Ray a avut dreptate. Mă întreb dacă a avut dreptate şi cu restul”.

Alergă pe colină să-i mai vadă o dată. Pe când elicopterul trecea pe deasupra tranşeelor lui Charlie, căpitanul Olivetti se aplecă periculos peste uşă şi-şi descărcă arma în rebelii aflaţi jos. Apoi, îşi flutură carabina descărcată spre Stephen.

Se îndepărtară, clătinându-se pe deasupra câmpului, până ce ajunseră în dreptul pădurii, apoi se ridicară la altitudine, în siguranţă. Deveniră o pată la orizont, îndreptându-se spre nord nord-est. Apoi dispărură.

Capitolul 21

Convoiul a ajuns în Penang pe la ora trei. Maiorul Barker refuză să o ducă la aeroport, astfel că Rebecca sări jos şi luă o ricşă. Camioanele scrâşniră din frâne în spatele ei şi maiorul începu să strige ceva despre femei albe singure pe străzi.

— Aeroport, zise Rebecca sărind în rişcă, care era o mică remorcă pe două roţi, agăţată de o bicicletă. Existau şi ricşe motorizate, dar ea nu avea încredere în ele.

„Cândva am vrut ca el să fi murit, gândi Rebecca în timp ce ricşa alerga repede peste pietrele pavajului. Dar nu am vrut cu adevărat asta”.

Ricşa intră în principala bază americană şi se opri în faţa clubului ofiţerilor. Rebecca coborî.

— Nu, zise ea, bătând cu piciorul în trotuarul din lemn. Nu la clubul ofiţerilor. *Je voudrais aller a l’aeroport.* Îşi ridică braţele şi se balansă uşor, scoţând un zgomot ca de bondar. Omul dădu energic din cap, ea se urcă din nou în rişcă şi porniră iarăşi.

„Să nu fie rănit, se ruga ea. Măcar să nu fie rănit. Îl iau eu de aici”.

După ce se opriră la Oficiul de Schimb, la Baza Corpului de Marină, la Misiunea Baptistă Americană, ajunseră în sfârşit la aeroport la ora patru. Rebecca îl plăti pe om şi alergă în clădirea administraţiei.

— Elicopterul dinspre Muc Wa, zise ea cu inima zbătându-i-se agitată în piept, a aterizat deja?

— Muc Wa? zise aviatorul din dosul ghişeului. Azi nu avem trafic dinspre Muc Wa.

— Poate era nava CL, zise un sergent, apropiindu-se de ea şi rezemându-se cu coatele pe tejghea. Era nava CL, domnişoară?

— Aia este White Knight Şase, spuse un căpitan de la un birou din dosul ghişeului.

— White Knight Şase este într-o cursă pe Aleea Ambuscadei, zise aviatorul, privind pe o tablă mare, acoperită cu semne misterioase trase cu creta.

— Au fost deturnaţi, îi zise căpitanul. Încă n-ai primit ordinul revizuit?

Toţi priviră întrebător la Rebecca.

— Dar unde este? întrebă ea. Căpitanul luă un aer vigilent şi încăpăţânat.

— De ce vreţi să ştiţi? întrebă el, iar aviatorul şi sergentul se dădură în lături. Aveţi autorizaţie să vă aflaţi pe proprietatea Forţelor Aeriene SUA? De fapt cine sunteţi?

Rebecca îi aruncă o privire glacială.

— Unde este superiorul dumneavoastră?

Căpitanul arătă pe un rând de uşi din celălalt capăt al sălii de aşteptare. Rebecca merse într-acolo, apoi coti repede afară, unde găsi un sergent gras cu mustaţă de focă, aşezat pe o grămadă de saci cu corespondenţă. El îi spuse că White Knight Şase este aşteptat în douăzeci de minute.

— Au fost nevoiţi să se oprească şi să astupe nişte găuri de gloanţe, explică el, făcându-şi vânt cu pălăria cu boruri largi.

„Găuri de glonţ, se gândi Rebecca. Doamne!" Apoi îşi zise: „Trebuia să mă fi întors la baza aeriană să mă dau cu ruj".

Se strecură în clădirea administraţiei şi găsi un aviator care să-i stea de strajă lângă latrină.

„Numai să nu fie rănit Stephen, se rugă ea. O, sunt plină de praf!" îşi şterse faţa cu nişte şervete umezite, în timp ce nările îi erau asaltate de mirosul puternic de ţap, din latrină. „Nu-mi pasă că e soldat. Nu-mi pasă că a făcut dragoste cu Butterfly. Nu vreau să fie rănit".

Ieşind din latrină îl văzu pe... Ray Hamilton! Târa un sac pe pardoseala sălii de aşteptare.

— Ray! strigă ea. De unde vii?

— Am fost la Spitalul Baptist, îi zise el, îngrozitor de palid şi de trist. Acum mă evacuează.

— Bietul Ray! Ai fost rănit?

— Nu, spuse el. Malnutriţie. Îşi târî sacul spre prag şi se opri acolo gâfâind. Asta-i cursa mea, arătă el spre un mic avion de transport, geamăn cu cel care o aduse pe Rebecca în Penang. Era parcat în capătul pistei.

— Te rog, îi zise ea amicului cel gras, care încărca acum sacii poştali într-un jeep. Acest om este rănit. Poţi să-l iei până la avion?

— Rebecca! zise Ray.

— A, desigur, zise sergentul cel gras. Unde aţi fost lovit, domnule?

— Păi, eu...

— La Muc Wa, zise Rebecca.

— Lăsaţi-mă pe mine, zise sergentul, luând sacul de la Ray. Toată lumea vorbeşte de lupta pe care aţi dat-o la Muc Wa, domnule locotenent.

Rebecca îl puse pe Ray să se aşeze în faţă, în timp ce sergentul termina de încărcat jeepul.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Stephen? întrebă ea aproape sufocându-se.

— Alaltăieri.

— Era… bine?

— Sigur. A fost lovit la umăr acum vreo săptămână, dar nu era nimic grav.

— Rănit?

— Doar o zgârietură… Ei, Rebecca! Ţii la el, nu?

— Sigur că nu, spuse ea cu inima bătându-i de încântare. Dar e un om, în definitiv, şi există şi aşa destulă suferinţă în lume.

— Ei, îmi pare rău. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost cât de mult te iubeşte.

— Nu-i adevărat!

— Sigur că este!

— Stephen a spus asta? Rebecca simţea că pluteşte. Muc Wa i-a folosit. A învăţat ceva acolo.

— Da, zise Ray. Numai că…

— Numai că ce? zise ea şi se gândi: „Acum o să-mi spună despre Butterfly”.

— Ei, nu-i o idee prea bună să te îndrăgosteşti de o ţară care nu-i a ta.

„Da, se gândeşte la Butterfly”, decise Rebecca.

— Va scăpa el.

— Sigur că da.

Rebecca se duse cu ei la avion, stând în spate, pe sacii de corespondenţă.

— La revedere, Ray, spuse ea. Te voi mai vedea în Carolina de Nord?

— Nu, zise el. Vreau să-mi dau demisia.

— Bine.

Ray îşi atinse mustaţa.

— Nu este bine să eşuezi, zise el.

— Dar să eşuezi într-un lucru rău!

— Nu trebuia să fie rău. Pentru Stephen n-a fost.

Rebecca voia să obiecteze, dar nu putu. „Dacă este atât de rău să fii soldat, gândi ea, de ce vreau din nou să-l văd pe Stephen?” Aşa că îmbrăţişă trupul costeliv al lui Ray şi-l sărută pe obraz. „Te rog, adu-mi-l înapoi pe Stephen. Te rog, mai dă-ne o şansă”.

Apoi văzu elicopterul, o dihanie verde, burtoasă, aşezându-se

pe pistă. Ateriză greoi, sări din nou în sus, apoi se linişti. Rebecca alergă spre el, tropăind cu ghetele pe plăcile de tablă perforată din care era construită pista. Era conştientă că şi ceilalţi alergau să-i vadă pe eroii de la Muc Wa.

Primul care coborî fu căpitanul Olivetti, neîncăpându-şi în piele de mândrie; apoi, acel sergent drăguţ cu ochii bulbucaţi; apoi, frumoasa Butterfly, purtând cămaşa lui Stephen. Rebecca se tot chinuia să-l recunoască pe al patrulea. Pasager şi aproape că muri când văzu că este căpitanul de Puşcaşi Marini din convoiul maiorului Barker.

— Dar unde-i Stephen? întrebă ea.

Sergentul Oleonovski o privi cu ochii lui spălăciţi, uimiţi. Apoi arătă cu degetul gros spre direcţia din care veniseră.

— Mort? întrebă Rebecca.

— Ei, ei! zise căpitanul Olivetti. Ia uite ce primire!

— Caporalul Courcey, zise Rebecca. Este…

Căpitanul îşi agăţă carabina pe umăr, îşi lăsă şapca de baseball pe sprânceană şi-i aruncă o privire lungă, admirativă.

— În armată, spuse el, îi socotim pe cei vii, nu şi pe cei morţi. Fii bucuroasă că doi dintre noi ne-am întors, iubit-o. Uită-i pe ceilalţi.

— O, zise ea. Şi caporalul Ackley?

— A murit ca un soldat! spuse căpitanul Olivetti.

Rebecca simţi că Butterfly, cu ochii mari, ca de ciută speriată, o ţinea de mână, şi că se îndreptau spre clădirea administraţiei cu un grup de soldaţi şi aviatori. Un camion apăru de undeva. Se aşeză în faţă, între Butterfly şi căpitanul Olivetti.

Căpitanul mirosea a sudoare, a praf de puşcă şi probabil a sânge. „Stephen ar fi mirosit la fel”, gândi Rebecca, acceptând braţul masiv care îi cuprinse umerii. Camionul se îndepărtă de aeroport, zăngănind pe drumul de pământ spre Penang. Rebecca simţi că plânge, dar lacrimile îi curgeau prin inimă, spre obraji. „Armata îi socoteşte pe cei vii, îşi zise ea. Femeile îi socotesc pe morţi”.

Camionul se opri şi Olivetti o ajută să coboare. Se aflau în faţa la *Hôtel de Paris,* o clădire scundă, cenuşie, cu un acoperiş de tablă ondulată. Rebecca îl lăsă să o conducă înăuntru şi aşteptă, în timp ce el semnă în registru. „Îmi oferă un loc unde să pot plânge, decise ea. Este mai de treabă decât l-am crezut. Sau poate-le înţelege mai bine pe femei”. Îl urma pe scările uzate din lemn. Două femei în livrele purpurii jucau cărţi în faţa scărilor. Una din ele ridică privirea şi-i aruncă Rebeccăi un zâmbet dur, de

prostituată, apoi se întoarse la jocul ei.

Merseră pe un coridor lung, cu duşumele care scârţâiau; în faţa unora dintre uşi se vedeau bocanci şi sandale cu toc. Căpitanul Olivetti se opri în faţa uşii cu numărul doisprezece, unde nu se aflau încălţări. Deschise uşa şi o împinse uşor înăuntru.

Camera era întunecată. Un pat mare, desfundat, ocupa jumătate din spaţiu şi undeva curgea o toaletă. Rebecca se aşeză într-un scaun din trestie, în timp ce căpitanul Olivetti trase plasa de ţânţari şi bătu pernele; ea privi spre perete şi se pomeni ochi în ochi cu o reptilă mai mare ca mâna ei.

— Oo! strigă ea, sărind în sus.

— Doar o şopârlă, zise căpitanul Olivetti, trăgând-o spre pat Inofensivă, prinde ţânţari şi chestii din astea.

Ea se aşeză pe pat, apoi se pomeni apăsată de trupul mare al căpitanului, ars de praf de puşcă şi mirosind a sudoare.

„O, Doamne, îşi zise Rebecca, înmuindu-i-se încheieturile, de fapt nu era grijuliu cu mine. Vrea să facă dragoste cu mine”. Buzele lui grele o sufocau, iar o mână mare îi bâjbâia pe la centură. „Nu mă pot lupta cu el, e prea puternic. N-am mai cunoscut un om atât de puternic”. Catarama se desfăcu şi degetele mari, butucănoase îi pipăiau burta. „Să ţip? Cui i-ar păsa dacă ţip? Şi oricum…”

„Îmi voi închipui că e Stephen”, se decise Rebecca când mâinile lui mari o săltară ca să ajungă la încuietoarea sutienului. „O voi face pentru Stephen”.

— Charlie va năvăli aici la noapte, zise Stephen.

— O.K., zise bătrânul, bătându-se peste baionetă. De câteva zile îşi încrucişa una din puştile M-1 aduse de căpitanul Olivetti. Eu pregătit.

— Ei, îmi pare rău că te dezamăgesc, amice, dar o vom şterge de aici înainte ca Charlie să se poată mişca, îi zise Stephen.

Bătrânul râse ştirb.

— A! O.K., spuse el, apoi se puseră pe treabă.

Nimic nu se schimbase de dimineaţă. Continuau să deţină jumătatea nordică a taberei, incluzând colina cu postul de comandă, latrina şi grădina de legume a lui Toffee. Platoul de paradă – unde Stephen îi aduna pe soldaţi în fiecare dimineaţă în ultimele patru luni – era acum ţara nimănui. În spatele lui Charlie îşi făcuse propriul său perimetru fortificat, folosind resturile din colibele soldaţilor, sacii de nisip şi sârma ghimpată de la peretele

sudic. Şi, desigur, grosul rebelilor pândeau în pădure, aşteptând marele asalt de la noapte.

Bătrânul distribui câte trei kilograme de orez fiecărui soldat şi aruncă restul în latrină. Cowboy distruse şi incendie postul de comandă. Stephen făcu un tur pe la posturile de mitraliere şi mortiere, arătând soldaţilor cum să-şi distrugă armele la momentul potrivit.

Pe când se afla în buncărul dinspre nord-vest, spre apus apărură la marginea pădurii cinci oameni. Stephen îi privi cu binoclu. Alergau cu greu spre garnizoană, fără arme, dar cu pachete voluminoase prinse în jurul taliei. Dinamită. Pesemne că Charlie îşi stabilise planul de atac şi acesta necesita o gaură în peretele vestic. Omul de la mitralieră se uită la Stephen.

— Aşteaptă, îi zise Stephen, ridicând mâna, aşteaptă… aşteaptă… ACUM!

Omul trase, în timp ce colegul lui zăcea încovrigat pe sacii de nisip şi dormea. Stephen băgă benzile cu cartuşe. „Pot salva partea cea mai bună din Muc Wa”, gândi el, privind o muscă de pe nasul soldatului adormit „Pot salva oamenii care au construit tabăra cu mine”. Soldatul adormit îşi încreţi nasul apoi dădu din mână să gonească musca.

Trei dintre purtătorii de dinamită reuşiseră să treacă drumul şi unul dintre ei ajunse la gardul de sârmă ghimpată. Se lăsă acolo, rănit şi gâfâind în timp ce camarazii lui trăgeau spre el din pădure. Până la urmă îl nimeriseră şi el pieri împreună cu vreo douăzeci de metri de sârmă ghimpată. Stephen îndreptă mitraliera spre acel punct şi-l puse pe trăgător să memoreze coordonatele, în caz că Charlie ar veni la noapte.

Echipa Bătrânului mutase aproape toate materialele din tabără, pe coasta nordică. Era o grămadă impresionantă – bocanci, baloţi cu uniforme, treizeci-patruzeci de carabine, lăzi cu conserve şi chiar două coşciuge din fibră de sticlă, de-ale generalului Hardnetz. Stephen mină grămada cu termit. Îi dădu declanşatorul Bătrânului, care aşteptă trăgând din pipă ca unul din proiectilele de mortier ale lui Charlie să se apropie. Atunci trase de fir. Grămada izbucni în flăcări puturoase iar Charlie nu avea să ştie niciodată că nu proiectilele lui declanşaseră incendiul.

Ora şapte. Stephen merse în buncărul de transmisiuni şi-i spuse asistentului lui Ackley să încălzească generatorul. Cartea cu coduri era pe măsuţă. Stephen se chinui să găsească alfabetul Morse şi bătu THUNDERHEAD, AICI BLAZE. Repetă mesajul până

ce difuzorul începu să arunce spre el puncte şi linii. Aşteptă o pauză, apoi bătu restul mesajului: DE LA ORELE DOUĂZECI ŞI UNU ZERO ZERO PUTEŢI CONSIDERA MUC WA TERITORIU INAMIC. Apoi sfărâmă radioul şi generatorul şi ieşi afară, unde soarele era un disc auriu deasupra munţilor.

Angel era acolo alergând spre el în rochia ei strălucitoare, de un portocaliu intens, făcută din mătase de paraşută, ca de altfel şi restul hainelor sale. Sări înainte să ajungă la el şi Stephen o prinse, sprijinind-o cu mâna de fundul ei mic şi osos.

— Nu poţi purta rochia asta la noapte. Se vede în întuneric.

— O.K., zise ea, încleştându-se de el cu braţele şi cu picioarele.

— Nu ai altceva să-ţi pui? o întrebă el, dar Angel doar îşi lipi faţa caldă de gâtul lui.

Cowboy şedea posomorât în adăpostul de la punctul de comandă. Stephen se lăsă pe vine lângă el, ţinând-o pe Angel.

— Cowboy, îi zise el, tu de ce nu stai pe vine, ca noi, ceilalţi.

— Eu sunt pe jumătate francez, domnule, zise el pe un ton nefericit.

— Şi ce?

— Francezii şed pe jos. Aşa fac albii.

— Eu nu fac aşa, sublinie Stephen.

— Da, domnule, spuse Cowboy. Dar cred că dumneavoastră sunteţi mai bun decât mine… domnule.

Stephen o desprinse pe Angel şi o aşeză pe pământ. Îi ridică rochia portocalie şi i-o trase peste cap, reuşind să i-o agaţe în păr. Angel era încântată. O ajută să i-o desprindă, zâmbindu-i cu faţa ei tuciurie, delicată, ca şi cum ar fi ştiut totul despre bărbaţi, femei şi rochii de mătase.

— Eşti prea mică, spuse Stephen. Caută-mă peste vreo cinci ani.

— O.K., zise Angel.

El îşi scoase cămaşa de uniformă şi i-o puse fetei. Cu mânecile rulate, era acceptabilă. Angel îşi ridică poalele şi se înveli, admirându-se. „Fetele astea două m-au curăţat”, gândi Stephen.

Şapte şi jumătate. Soarele coborâse şi amurgul se aşternu peste junglă şi câmp.

— Cowboy! zise Stephen, bătându-l pe umăr intenţionat. Ţi-ar plăcea să conduci cu mine spargerea încercuirii?

— Eu nu sunt soldat domnule.

— Preferi să mergi cu refugiaţii?

— O, da, domnule!

— Perfect. Poţi merge cu refugiaţii – cu o condiţie. Vei avea grijă de Angel. O vei purta în braţe dacă va fi nevoie, dar nu o vei scăpa din ochi. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Dacă lipseşte când ne regrupăm, ai să vrei să te fi prins Charlie, îi zise Stephen.

— Aveţi încredere domnule.

Stephen o sărută pe fetiţă. Apoi se duse să-l caute pe Bătrân, simţind pe buze gustul sardelelor mâncate la ultima masă a lui Angel la Muc Wa.

„Acum mergi la luptă cu un tricou alb, ca un nebun”, îşi zise el. Se opri şi îşi mânji cu noroi tricoul. Era mai bine, dar nu cine ştie ce.

Şapte patruzeci şi cinci. Întunericul era aproape deplin.

Urmându-şi instrucţiunile, oamenii distruseră mitralierele şi se retraseră spre colină, unde materialele care ardeau mai dădeau încă puţină lumină. În fiecare pluton erau vreo douăzeci de luptători. Bătrânul aşeză plutoanele într-un romb, cu răniţii şi refugiaţii în centru. El avea să comande ariergarda. Stephen avea să meargă în vârf. Aveau să treacă prin poarta nordică, singura pe care o mai controlau.

Ora opt.

— În regulă, zise Stephen. Să mergem.

Imediat ce ieşiră pe poartă, oamenii lui Charlie săriră din pământ la picioarele lui. Focurile armelor clipeau în noapte. Undeva ciocănea o mitralieră. Stephen se simţi teribil de singur, ştiind că nu există adăpost în spate, nici plutoane de rezervă, nici Ski, care să-i vină în ajutor, urlând. Lovi cu arma o umbră care-i ieşi în cale, alergă câţiva paşi, lovi altă umbră. Plutonul era tot lângă el şi părea încă în forma bună. Erau la jumătatea coastei, între tabără şi morminte. Iarba umedă îi fâşâia sub bocanci… O mare zarvă de împuşcături în spate; probabil că Charlie năpădise colina şi era pe urma Bătrânului. „Plutoanele doi şi patru au trecut de poartă, îşi zise Stephen. Acum nu pot merge prea repede, altfel îi pierdem pe răniţi”… Crucea francezilor lucea cenuşie în întuneric. Stephen continuă în pas forţat, trăgând foc cu foc, de la şold. „Acum este o chestiune de statistică, gândi el. Atâţia oameni, atâţia metri cubi de aer, atâtea gloanţe în zbor… Nu pot face nimic pentru a-mi creşte şansele”. Carabina sună în gol, iar el schimbă încărcătoarele şi trase din nou.

Văzu pădurea, o linie neagră între cer şi pământ, şi clipirile nebuneşti care însemnau că Charlie îi aştepta acolo. „Sfinte

Isuse, îşi zise Stephen. Mi-ar fi plăcut să am cămaşa de camuflaj”.

THNUK! THNUK! Zgomotul carabinelor chiar în spatele lor.

— Mişcaţi-vă, zise Stephen. Îl bătu pe umăr pe cel de lângă el şi începu să alerge uşor spre marginea pădurii. „Atâtea gloanţe, atâţia metri cubi de aer prin care să treacă”… Din spate se ivi o umbră, o greutate zdrobitoare îi căzu pe umăr şi el se împletici spre un copac. Umbra dispăru; soldaţii treceau pe lângă el spre junglă. Stephen alergă mai departe. „Am reuşit!” gândi el şi atunci îl lovi glonţul. Îi explodă în carne ca o rachetă luminoasă, în mijloc, iar durerea îl cuprinse ca un văl purpuriu care îl trânti la pământ.

Rebecca se ridică în capul oaselor. Avea o senzaţie vagă de stânjeneală, de parcă acoperişul lumii era pe cale să fie smuls, lăsând-o despuiată, poate asta era cauza. Trase braţul puternic al căpitanului Olivetti până ce văzu cadranul fosforescent al ceasului. Nouă şi jumătate.

— Ce, făcu prin somn căpitanul?

Rebecca îi lăsă braţul să cadă. Căpitanul Olivetti continuă totuşi să doarmă. Îngheţase până la oase, dar nici moartă nu voia să se lipească de el ca să se încălzească. Aşa că se uită pe jos după pătură şi se înveli cu ea. Senzaţia de stânjeneală tot nu dispărea. Nu era din cauza relaţiei sexuale. O durea puţin pieptul, dar în rest se simţea bine, împăcată cu trupul, dacă nu şi cu sufletul ei.

— O, la dracu’! zise ea dându-se jos din pat. Degetele i se chirciră pe podeaua rece. Duse scaunul din trestie la geam şi se aşeză acolo privind acoperişurile Penangului.

— Ce-i? întrebă căpitanul Olivetti din pat.

Peste oraş, departe în munţi, pâlpâia o lumină albă printre nori. Rebecca îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Prin noapte se auzea un huruit înfundat, îndepărtat, ca al unui tren trecând la distanţă.

— A, asta este, zise ea. E furtună. Vine musonul.

— CE? Patul scârţâi iar Rebecca văzu ridicându-se silueta cenuşie a căpitanului, ca o fantomă.

— E furtună, zise ea bucuroasă că l-a trezit.

Căpitanul Olivetti se dădu jos din pat. Bâjbâi spre fereastră dregându-şi vocea şi hârâind. Se aplecă peste fereastră şi scuipă. Apoi îşi întoarse capul lui mare, cercetând stelele.

— Obuziere, spuse el.

— Ce?

— Obuziere de unu cincizeci şi cinci. Se pare că Muc Wa a căzut şi maiorul Minh o bombardează ca naiba.

Rebecca se cutremură.

— Bietul Stephen, zise ea.

Căpitanul se săltă cu fundul pe pervaz.

— La dracu', spuse el, nu-ţi face griji pentru el, este desantist.

— Dar de ce? întrebă Rebecca.

— De ce, ce?

— De ce s-a făcut Stephen soldat?

— Iubito, zise căpitanul Olivetti, cei de la Desant sunt cei mai duri, cei mai ai dracu' soldaţi din armata americană, şi vreau să demonstrez asta în cinci minute. Îşi puse palma pe ceafa Rebeccăi. „Cred că a vrut doar să arate că este destul de bun pentru a fi în primele rânduri".

Degetele lui se strânseră. Lucru îngrozitor, lucru de neiertat era că ceafa ei se înfioră, întregul ei trup se înfioră ca şi cum ar fi vrut să se strângă într-un ghem cald, strâns pentru totdeauna în mâna căpitanului.

— Dar, urmă el, n-a prea reuşit.

— De ce spui asta? întrebă Rebecca. „Strânge mai tare!" gândi ea. Ce ştii tu de fapt despre Stephen Courcey?

— S-a legat prea mult de cioroi, asta ştiu. N-a fost un profesionist!

— Ucigaş profesionist? Criminal profesionist zise ea, strângându-şi umerii sub degetele lui puternice.

— Profesionist de orice fel, spuse el. Un profesionist ştie când să plece… Dar ce-i tot rahatul ăsta cu Courcey, de fapt? Este doar un simplu voluntar.

— Să te ia dracu', zise Rebecca, sărind. Pătura îi căzu. Snobule, zise ea. Tu… tu… Căcatule!

Căpitanul râse.

— Oricum, dacă te interesează asta, de ce nu-l întrebi?

— Cum?

— Păi, dacă a ieşit din Muc Wa înainte ca obuzierele să înceapă să…

— Dar…

— … pariez că va coborî din aceşti munţi cu compania aproape intactă. Este un yankeu împielităt Cred că va scăpa, dacă-şi va folosi capul şi nu mai face prostii.

— Dar mi-ai spus…

— Soldăţia nu-i aşa periculoasă pe cât i-a mers vestea, zise căpitanul Olivetti. Dacă un soldat ţine minte ce a fost învăţat, e-n

regulă. Principalul este…

— Mi-ai spus că…

— Principalul e să nu te implici. Omul îşi pierde cumpătul când se implică.

— *Mi-ai spus că e mort!*

— Nu e.

— Mi-ai spus că…

— Am spus că Ackley e mort. Nu Courcey.

Rebecca îşi strânse pumnii şi se apropie de el. El se retrase.

— Spune-mi clar, Stephen Courcey era în viaţă când ai plecat din Muc Wa sau era mort?

— În viaţă, spuse căpitanul, dându-se înapoi spre pat.

— Şi de ce l-ai lăsat acolo?

— S-a oferit să stea, ca să nu intre soldaţii în panică. La naiba, a insistat să rămână. De asta ţi-am spus: s-a legat de acest loc şi asta pe degeaba.

— Dar e ceva bun, să te implici.

— Nu şi dacă vrei să rămâi în viaţă.

— Ce fel de viaţă e aceasta?

— Mai bună decât deloc, zise căpitanul Olivetti. Ajunsese la pat şi amândoi se opriră.

— Greşeşti, spuse Rebecca. Greşeşti, greşeşti, greşeşti!

Atunci izbucni în lacrimi. Îi şiroiră pe obraji – lacrimi dulci, alinătoare. Păreau să nu se mai termine. Printre ele văzu luminile pâlpâind printre nori deasupra mormântului care tocmai fusese deschis.

— Crezi cu adevărat că există vreo şansă ca Stephen să se întoarcă? întrebă ea.

— Sigur, spuse căpitanul Olivetti. Dacă-şi foloseşte capul măcar acum.

Se întinse după ea, dar ea fu mai rapidă. Îl luă la pumni, lovindu-l cât putea de tare în obraz şi-n piept, iar el căzu pe saltea fără ea.

„La fel i-am făcut şi lui Stephen, gândi Rebecca. Exact la fel. Doamne, îşi zise ea, adunându-şi hainele risipite. Cum îl voi mai putea privi în ochi pe Stephen?”

Capitolul 22

Sufletul lui Stephen era aproape desprins de trup şi la un moment dat se simţi ca un vagabond îngheţat, plin de noroi, într-o staţie de triaj. Uneori vagoanele se loveau de el, zgâlţâind pământul, alteori auzea marfa fantomă rătăcind în depărtare. Corpul vagabondului – corpul lui – era întins pe spate cu un braţ acoperindu-i faţa şi cu un picior chircit. O vulpe îi trăgea de măruntaie. Din când în când, vulpea se oprea, îşi ştergea sângele de pe bot şi privea în sus, la Stephen, cu ochi strălucitori, prietenoşi.

Stephen plutea pe un fir argintiu, strălucitor, la vreo cinci-şase metri deasupra corpului. Uneori vagabondul gemea: Doare, doare. Doamne ce doare. Iar vagoanele zgâlţâiau pământul.

Totuşi, către zori îşi veni în fire şi înţelese că auzea obuzele de o sută cincizeci şi cinci de milimetri care îi zburau peste cap. Tunurile erau la vreo şapte kilometri în faţă. Ţinta era la o milă în spatele lui. Întâi auzea tunurile trăgând, apoi obuzele şuierând pe traiectoriile lui invizibile, apoi exploziile şi, în fine, ecoul prăvălindu-se dinspre munţi.

„Am fost lăsat în spate, gândi el. Băieţii au fugit fără mine. Sau m-au pierdut în întuneric. Da, asta a fost: întuneric şi Charlie de jur-împrejur. Nu ţin minte să fi strigat când am fost lovit. Poate că n-am scos nici un sunet, aşa că de unde să ştie soldaţii că am căzut? Sigur. Au continuat să meargă. Asta i-am învăţat să facă: să meargă înainte, indiferent ce este. Da, pariez că Bătrânul se bate cu pumnii în cap acum, pariez că acum este în drum, spre mine, bătrânul uliu. Da”.

Dormi un timp şi când se trezi era dimineaţă şi linişte. Dar vulpea tot îl rodea. Îşi pipăi locul dureros cu degetele, aşteptându-se să-şi găsească maţele atârnându-i afară, dar era numai o gaură mică, rotundă şi mult sânge. Deci era în stare destul de bună, cu excepţia durerii. Uneori durerea era mai mare ca el şi aproape că-i împingea sufletul afară din trup. Îşi încleştă dinţii ca să şi-l păstreze în sine.

Spre amiază îşi adună picioarele sub el şi reuşi să se ridice. Părea că este înalt de trei metri şi are umeri de doi metri. Genunchii abia u puteau susţine greutatea.

„Nu sunt pe lângă Muc Wa, îşi zise el. Probabil că m-am târât prin pădure după ce am fost lovit Ar trebui să mă întorc dracului

la Muc Wa, altfel Bătrânul nu mă va găsi niciodată”.

Era o muncă infernală să-şi ducă corpul imens prin junglă. La câteva minute trebuia să se oprească şi să se rezeme de un copac. Lumina soarelui se strecura printre crengi, nu mult, dar destul ca să se orienteze în mare, să-şi poată alege alt copac între el şi Muc Wa.

La un moment dat auzi voci. Erau voci ale rebelilor, soldaţii lui ştiau să nu vorbească în timp ce mergeau prin junglă.

Stephen se rezemă de copac cu ochii închişi, iar după un timp vocile se îndepărtară. Alese un alt copac şi se îndreptă spre el. Vedea sânge pe tricou, acolo unde se zgâriase în tufişuri, dar nu putu să simtă durerea. În trupul său nu mai era loc pentru durere.

„Mi-am dat cămaşa, îşi zise el. Trebuia să fi fost mai atent” Ajunse la copac şi se rezema de el. „Viaţa este ciudată. Îi aruncă mereu omului ocazii de a alege şi nerodul crede că este liber ca pasărea cerului; dar, de fapt, este doar un om care merge doar pe drumul lui şi nu se poate întoarce niciodată din cale, la răscruce… Omul ar trebui să fie foarte atent. Ca în chestia cu Rebecca, am zis că ar fi grozav să o atrag pe Rebecca în pat şi, până să mă dumiresc, m-am îndrăgostit de ea. Şi asta m-a dus la Muc Wa. M-am luptat pentru ea, cât m-am priceput mai bine, la fel cum m-am luptat pentru Rebecca, astfel că m-am îndrăgostit şi de Muc Wa. Şi asta m-a omorât. Da, fiindcă Bătrânul nu va mai veni după mine decât dacă a uitat tot ce l-am învăţat”.

Continuă să treacă de la un copac la altul, conducându-şi corpul, greoi umflat, în direcţia Muc Wa. N-avea alt loc spre care să se îndrepte.

După-amiază, târziu, ieşi la lumină. Pentru moment crezu că a greşit locul. Chiar şi copacii dispăruseră, reduşi la aşchii galbene, iar pământul fusese arat de plugul unui nebun. Dar, desigur, era Muc Wa. Nici măcar un nebun nu s-ar fi chinuit atâta să distrugă un loc pustiu. „Trebuie să admir atâta eficienţă”, îşi zise el, privind peste câmpul răscolit la garnizoana pe care o construise. Zidul – zidul lui Ski dispăruse. Buncărele nu mai erau, şi nici porţile. Colina cu postul de comandă fusese scalpată, rămânând doar pământul negru-roşcat, ca sângele închegat. „Toată munca noastră! gândi Stephen. Toată sârma ghimpată, sacii cu nisip, buştenii, pânza; toate planurile şi săpăturile noastre; lunile de sudoare – le-au distrus într-o oră cu obuzierele. Oamenii sunt nişte dihănii inteligente”.

Merse peste câmp, de la o groapă de obuz la alta, ştiind că

dacă ar fi căzut în vreuna din ele n-ar mai fi ieşit afară niciodată. Apoi, la jumătatea drumului, auzi un strigăt. Vocea venea dintr-un desiş de copaci rupţi. Stephen privi spre desiş şi văzu că este vechiul cimitir francez – pământul, lemnul şi piatra de-a valma. „Mormântul lui Toffee, îşi zise el. Au stricat şi asta, ticăloşii”.

Un soldat de-al rebelilor se ghemui în umbră. Era buru, ca şi soldaţii lui Stephen; avea aceiaşi pometi ridicaţi şi ochi blânzi. Pe cămaşa neagră îi strălucea sângele. „Şi el a fost rănit”, îşi zise Stephen; am fost răniţi de acelaşi inamic.

În braţele delicate ale lui Charlie se afla un M-1, arătând mai mult ca un tun antitanc decât ca o puşcă de infanterie. Seria era vopsită pe pat – G-77. Charlie îşi roti arma spre Stephen. Dar privirea îi era tot blândă. Se uita la Stephen cu ochii strânşi, apoi privirea îi deveni puţin mai dură. Îşi ridică mâna.

— Nu trage, spuse Stephen, nu are rost să tragi.

Prea târziu. Ţeava scuipă un fulger spre el. Trăsnetul armei îi răsună în urechi – ca o lovitură de baseball – WHUK! – şi fu săltat în sus. „Desigur, îşi spuse el, şi Charlie s-a luptat pentru Muc Wa”.

Zăcea pe spate, iar Charlie îi trăgea cizmele. „Nerodule, gândi Stephen. Nu ţi se potrivesc”. Apoi rămase singur, privind la cer. Văzu ce nu mai văzuse până acum – că bolta albastră era brăzdată, fisuri mici, care acum se lărgeau.

„Omul trebuie să fie atent, îşi zise el pe când bolta albastră se lărgea ca un joc de puzzle, dezvăluind întunericul care pândise întotdeauna în spate. Omul trebuie să fie foarte atent cu ceea ce alege să iubească. Fiindcă viaţa îl va obliga să-şi respecte opţiunea”.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul 1.....3
Capitolul 2.....10
Capitolul 3.....16
Capitolul 4.....26
Capitolul 5.....31
Capitolul 6.....40
Capitolul 7.....53
Capitolul 8.....58
Capitolul 9.....69
Capitolul 10.....79
Capitolul 11.....87
Capitolul 12.....96
Capitolul 13.....105
Capitolul 14.....112
Capitolul 15.....119
Capitolul 16.....128
Capitolul 17.....136
Capitolul 18.....144
Capitolul 19.....156
Capitolul 20.....160
Capitolul 21.....173
Capitolul 22.....184
Cuprins.....187

EDITURA Z

Sute de asiatici în combinezoane negre, țipând, au pătruns în strâmtul avanpost american. Apărătorii lui MUC WA, în frunte cu o mână de voluntari RAIDERS, cei mai tari din armată, au fost răniți, au murit dar au respins atacul. De data asta. Dar o altă zi va veni și jungla va naște noi legiuni de inamici.

Mica lume a lui MUC WA conține fiecare element de război și de viață: eroism, prostie, egoism, dragoste, comedie și tragedie. Acțiunea încordată și privirea interioară amară a acestei cărți, fac din această poveste a bărbaților în război și a femeilor pe care le iubesc și le părăsesc, o experiență umană de neuitat.

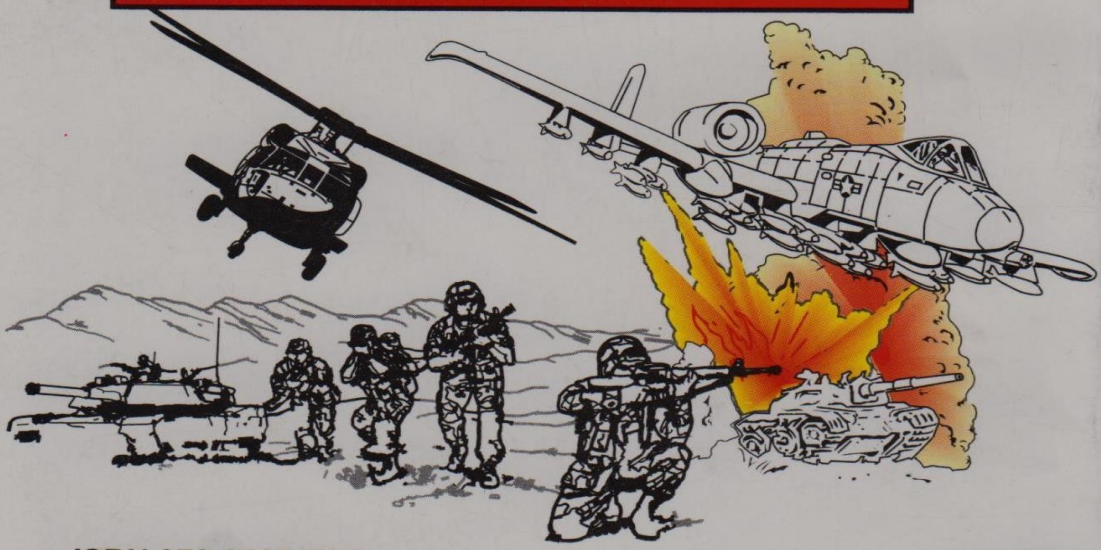

ISBN 973-9127-74-5

Lei 7500

EDITURA Z EDITURA Z